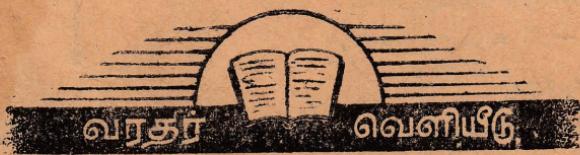

வாணி வரப் பட்ட (குறியீடுகள்)

எழுதியவர் :

வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரன், பி. ஓ. எல்.
(ஆசிரியர், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம்.)

பதிப்பு ரெ.

○ மாணவர்கள் நல்ல கட்டுரைகளை எழுதவேண் டுமானல், சிறந்த பல கட்டுரைகளைப் படிக்கவேண் டும். அவற்றை முன்மாதிரி யாகக்கொண்டு தமது கட்டுரைகளை வரைதல் வேண் டும்.

○ இந்த நோக்கத்தை மனத் தில் கொண்டு மாணவர்களுக்கு ஏற்ற—அவர்கள் முன்மாதிரியாகக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு கட்டுரைத் தொகுதியை வெளியிட விரும்பினோம்.

○ வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் பி. ஓ. எஸ். அவர்கள் தமது ‘தமிழ் மரபு’ என்னும் நூலில் எழுதிய சில மாதிரிக் கட்டுரைகளுக்கு கல்வியுல கில் நல்ல வரவேற்பு இருந்ததைக் கண்டோம். எனவே இக் கட்டுரைத் தொகுதியையும் அவரே எழுதவேண்டுமென்று விரும்பினோம். எமது விருப்பத்தை அவர் சிறைவேற்றித் தங்கு மாணவர்களுக்கு மிக அரிய கட்டுரை விருந்தை அளித்திருக்கிறீர்.

○ இந்துவிலுள்ள ஐந்து கட்டுரைகள் ஏற்கெனவே தமிழ் மரபு என்னும் நூலில் வெளியானவை. மற்றைய யாவும் இந்து ஹுக்கென்றே எழுதப்பெற்றவை.

—தி. ச. வரதராசன்,
விர்வாகி.

‘வரதர் வெளியீடு’
யாழ்ப்பாணம், 16-4-63.

முதற் பதிப்பு:

இரண்டாம் பதிப்பு:

சித்திலை

விலை ரூபா 1-

விற்பனையாளர்:

ஆனந்தரா அச்சகம்

(புத்தகசாலை)

226, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரிமை:

~~ வரதர் வெளியீடு ~~

பொருளாடக்கம்

—••••—

1.	சட்டுரை எழுதல்	—	5
2.	சுப்பிரமணிய பாரதியார்	—	8
3.	பத்திரிகைகளும் அவற்றின் பயனும்	—	12
4.	சேர். பொன். இராமநூதன் அவர்கள்	—	16
5.	வானெலி	—	21
6.	உண்மை வீரன் யார்?	—	24
7.	செய்வன் திருந்தச் செய்	—	28
8.	போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யும் மருந்து	32	
9.	நாடகங்களும் அவற்றின் பயனும்	—	35
10.	எனது கல்லூரி நாள்கள்	—	38
11.	நாட்டுப் பாடல்கள்	—	42
12.	நா. கதிரைவேற்பிள்ளை	—	46
13.	கற்றது கைம்மண்ணவு	—	50
14.	இலங்கையின் புராதன நகரங்கள்	—	52
15.	பெருமையும் சிறுமையும் தான் தரவருமே	56	
16.	நாட்டுப் பற்று	—	61
17.	வீரப்பார் —	—	65
18.	உலக சமாதானத்துக்காக உழைத்த ஒருவர்	—	69
19.	நான் விரும்பும் நாடு	—	73
20.	கிராம முன்னேற்றம்	—	78
21.	பழந்துணி —	—	82
22.	தேர்த் திருவிழாக் காட்சி	—	85
23.	எனது அச்சம் நிறைந்த அனுபவம் ஒன்று	—	88
24.	நால் நிலையம் —	—	92
25.	தந்தை தாய் பேண்	—	95
26.	ஒரு பிச்சைக்காரனின் பகற்களவு	—	97

—••••—

1. கட்டுரை எழுதல்.

—ஃ—

கட்டுரை எழுதலும் ஒரு கலை:

நயம்படப் பேசுவது போலவே திறம்பட எழுதுத
அல்லது ஒரு கலை. என்னிய விஷயங்களை எழுத்து வடிவத்
தில் அமைத்தல் இலகுவானதன்று. பலரூல்களைப் படித்த
அளவிலோ நுட்பமான அறிவைப் பெற்ற மாத்திரத்
திலோ செம்மையாக எழுதும் திறமையும் கைவந்து
விடாது. எழுத்தில் வன்மையும் சிறப்பும் பெறவேண்டு
மானால் பல்காலும் எழுதிப் பழகல்வேண்டும். சிறந்த
கட்டுரைகளைப் படித்தல் வேண்டும். அவற்றிலுள்ள
நயங்களைச் சுவைத்தல்வேண்டும். ஒரு பொருளைப்பற்றி
நாம் விரிவாக எவ்வளவோ அறிந்திருப்பினும், அதைப்
பிறர் விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் எழுதுதல் இலகு
வான காரியமன்று. நாம் என்னுவது எளிதாயிருக்கும்.
ஆனால் என்னியபடி எழுதுவதும் சுவையாக எழுதுவ
தும் மிகமிகக் கடினம். நாம் ஒன்றை எவ்வாறு எழுத
வேண்டும், அழகாக எடுத்துரைக்கவேண்டும் என்பதை
முதலில் நன்கு அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். திறமை
கைவரும்வரை திரும்பத் திரும்ப எழுதிப் பயில்தல்
வேண்டும்.

இலக்கண அமைதியும் வாக்கிய முடிபும்:

சுவர் ஒப்ப செப்பமாக இருந்தாற்றுன் அதில் நாம்
விரும்பும் சித்திரத்தை அழகாகத் தீட்ட முடியும். கரடு
முரடான சுவரில் எத்துணைச் சிறந்த ஒவியமும் எழில்
பெற்று மிளிராது. கருத்தை வெளியிடுவதற்கும் இலக்
கண அமைதிபெற்ற வாக்கியங்களே ஏற்றவை. திணை,
பால், ஒருமை, பன்மை, மரபு ஆகியவற்றின் முடிபு
பிழை போகாது வாக்கியங்கள் அமைத்தல் வேண்டும்.
இலக்கண வரம்பு என்பதற்காகக் கடின சந்திகளையும்
கருத்து எளிதில் விளங்காத சொற்களையும் வைத்து

வாக்கியம் அமைத்தால், அது சுவை பயவாது ஒழிய ஆகவே, எனிதாய் இனிதாய் ஒழுங்குடையதாய் அடிம் வாக்கியமே கருத்தின் சிறப்பைக் காட்டவல்ல கும். சிலர் தம் கல்வியளவைப் பிறர்க்குக் காட்டும் எனத்தோடு இயன்ற அளவு அருஞ்சொற்களைச் சேர்த்து வாக்கியங்கட்டுவர். அவ்வித வாக்கியங்களாலாய் கட்டுரைகள் கற்போரது பொறுமையையும் பெருந்தன்மையையும் சோதிக்கும் கருவியாகுமேயன்றி உயர்ந்த கட்டுரைகள் எனப்படமாட்டா.

ஓசைச் சிறப்பு மாத்திரமன்றிப் பொருட்சிறப்பும் உடைய கொற்கள்:

கருத்தின் தெளிவிற்கு வழுக்கள் இல்லாத வாக்கியம் வேண்டப்படுதல்போல வாக்கியத்தின் வளத்திற்குப் பொருட்சிறப்புடைய சொற்கள் இன்றியமையாதன. செய்யளில் ஓசைச் சிறப்புக்கென அமையும் மோனை எதுகைகள் கட்டுரையிலும் அதே நயத்தினைத் தருதல் கூடும். அவ்வாறு அமைந்த கட்டுரை நாம் மெச்சும் அளவுக்குச் சிறந்த கட்டுரை ஆகாது. சிவப்பு, பச்சை முதலிய வண்ணங்கள் கண்ணுக்கிணியன் என்பதற்காக ஓவியத்தின் எல்லாப் பகுதியிலும் நிறையப் பூசினால் எப்படியிருக்கும்? இடத்திற்கேற்பவும், கருத்தின் அமைப்பிற்கேற்பவும் அவைகள் சேரின் மிக்க சுவையும் பல நும் உண்டாகும். சொற்களும் அவ்வாறே ஓசைநாயத்திற்காகவும் சிறந்த சொல் என்பதற்காகவும் இருக்காமல் சிறந்த பொருளுக்காக இருத்தல்வேண்டும். எக்கருத்தை எச் சொல்லாற் கூறினால் ஏற்றதாக இருக்கும் என்று அறிந்து அதை அவ்வாறு கூறவேண்டும். ஒரு சொல் ஒரே பந்தியில் பல இடங்களிலும் வருதல் நல்லதன்று.

உள்ளத்தில் உண்மை யொளி இருத்தல்:

ஒரு பொருளைக் கற்றவர் கூறும் முறை வேறு; கல்லாதவர் கூறும் முறை வேறு. இது நாமனைவரும் அனு

த்தில் கண்ட உண்மை. கற்றவர்கள் ஒரு பொருளை வாறு கருத்தில் தெளிவாக விளக்கினார்களோ அவ்த விளக்கம் பாமரன் உள்ளத்திலும் உண்டாகும்படி விவாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறுவர். சோகம், வீரம், பம் முதலிய சுவைகள் அவர்கள் பேச்சிலும் எழுத்துப்பும் வேண்டுமிடங்களில் அவ்வவ்வு உணர்ச்சிகளைத் தந்து நிற்கும். பொருள் விளக்கமும் உணர்ச்சியும் உண்டாதற்கு உவமை முதலிய அணிகளும் பிறவும் கட்டுரையில் இடம்பெறவேண்டும். எடுத்துக் கூறும் பொருள் நம் மனத்தில் நன்கு தெளிவாக விளங்கினால்நிரி நாம் கட்டுரையில் விளக்கமாக எழுதமுடியாது. உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்ற பாரதியின் கூற்றுக்கிணங்க, மனத்தின் தெளிவே வாக்கினதும் கட்டுரையினதும் தெளிவாகும். ஆகவே, நாம் ஒன்றை அழகாக எடுத்துரைக்கவேண்டுமேல் அதைப் பன்முறையும் பலவாறும் ஆராய்ந்து நம் மனத்தில் தெளிவு படுத்திக்கொள்ளல்வேண்டும். அதன் பயன்தான் நமது கட்டுரை அணிகளோடும் பந்திகளோடும் அழகுற்று விளங்குவது. மேலும், நாம் கூறும் பொருளை விரித்து விளக்குவதற்குப் பிற அறிஞர்களது கூற்றுக்களை மேற்கோளாகக் காட்டல் சாலச் சிறந்தது. ஒன்றான் மொழி பொருளேயன்றி அவர் பொருளையும் அபாளனே போற்றி எழுதின் நம் கருத்து வலிமை பெறும்.

நிறைவு:

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு முடிபு உண்டு. முடிபு இல்லாதது குறைப்பொருள். ஒரு பொருள் எத்துணை அழகுடையதாயினும் குறையாக நின்றால் அதனை யாரும் விரும்பார். கட்டுரைக்கும் நிறைவு வேண்டும். அந்நிறைவில் கருத்தின் நிறைவு இருக்க வேண்டும். முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுதல் எக்கட்டுரையையும் அழகு செய்யும். முதலில் தொகுத்துக் கூறி, இடை

யில் விரித்து விளக்கி, ஈற்றில் முடித்துக் கூறுதல் கட்டுரைப் பொருள் அதனைக் கற்போர் மனத், சிறந்த பயனை உண்டாக்கும்.

—::—

2. சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

—ஃ—

புலவர்களின் தோற்றும் இலக்கியத்தின் மறுமலர்க்

தமிழ் நாட்டில் பண்டு தொட்டு இன்றுவரை தோன்றியுள்ள இலக்கியங்கள் தமிழ்ப் புலவர்களின் அக வாழ்வையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. புலவர்களின் தோற்றும் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு புதிய அத்தியாய ஆரம்பமென்னலாம். கபிலரும் பரணரும் அவர் போன்ற கவிஞரும் கடைச்சங்க நாளில் தோன்றினார்கள். அவ்வறிஞர்களின் கவிதைகள் அகப் பொருளையும் புறப் பொருளையும் பேசின. வள்ளுவரின் பிறப்புத் தமிழ்மறையென்ற புது நூலைத் தந்தது. கம்பரும் சேக்கிமூரும் கடவுட் கொள்கையையும் கொல்யச் சிறப்பையும் கலந்து தனிப்பெரு நூல்கள் தந்தனர். தமிழிலக்கியம் இவ்வாறு காலத்துக்குக் காலம் தன் வடிவிலும் தன்மையிலும் மலர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் பெறலாயிற்று. பாரதியார் பிறந்தார். இலக்கிய மலர்ச்சி மாத்திரமன்று, பாட்டின் போக்கிலும் ஒரு புரட்சி பிறந்தது. எனிமைப் பண்பிற்குப் பாரதியார் பாட்டில் உருவும் கொடுத்தார். இனிமைச் சுவையை எழுத்தெழுத்தாகத் தொடுத்தார். பண்டிதர்க்கேயன்றிப் பாமரர்க்கும் இலக்கிய இன்பைப் பகிர்ந்தூட்டினார். சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடல்கள் இலக்கியச் சொல்லோவியங்கள் மாத்திரமல்ல, மக்கள் வாழ்வை மலர்ச்செய்த பருவமழை என்றே கூறலாம்.

விளையும் பண்புகள் இளைமயில் அரும்புதல்:

சங்கம் இருந்து மறைந்தாலும் தமிழ்ப்புலவர் பிறந் தோங்கும் தன் பாண்டி நாட்டிலே எட்டய புரமென் பது ஒரூர். அவ்வூரில் புலவர்களேயன்றி அனைவரும் தமிழ் நூல்களின் பயனைத் துய்த்தவர்கள். அவர்கள் மத்தியில் சின்னச்சாமி ஜயர் என்ற அந்தனர் வாழ்ந்தார். வலம்புரியிலிருந்து மதிப்புயர்ந்த முத்துப் பிறத் தல் போல, செந்தமிழின் சுவை தெரிந்த அவ்வந்த ணர்க்கு ஒரு செல்வ மகன் பிறந்தார். தமிழை வளர்த்த முருக வேளின் நினைவாகத் தந்தையார் அவர்க்குச் சுப்பிரமணியன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். பருவமறிந்து தந்தையார் அவனைப் பள்ளிக்கனுப்பினார். வீட்டிலுள்ளபோது சிறுவனுக்குத் தாமே பல நூல்களைப் போதித்தார். வயது வளர வளர மைந்தனின் இலக்கிய அறிவும் இலக்கணப் புலமையும் உயர்ந்தேறின. விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும் என்றபடி இளமைப் பருவத்திலேயே பள்ளி மாணவனும் சுப்பிரமணியன் பாட்டுக்கொரு புலவனுய்ப் பாரதியாகிவிட்டார். பாட்டுக்களை நவநவமாகப் புனையும் பாரதியார்க்குப் பள்ளிப் படிப்பில் உள்ளம் பதியவில்லை. ஆங்கிலப் படிப்பு வேம்பெனக் கசிந்தது. செலவும் தந்தைக் கோராயிரம் சென்றது. அவர்க்குத் தீமை பல்லாயிரம் ஆனது. ஆங்கவே, ஆங்கிலப் பள்ளியை நீக்கி, ஆரியம் கற்கக் காசியை அடைந்தார். அங்கும் அவரது கல்வி தழைக்க வில்லை. தென்னாடு திரும்பி மதுரையைச் சேர்ந்து, செந் தமிழ்ப் போதகாசிரியராய்ச் சேவை செய்தார். சிலநாள் களே கழிந்தன. இந்திய மக்களின் இன்னல்கள் அவர் தம் சிந்தையை வருத்தின. நாட்டுக்காக வாழப் பிறந்த வர் சூட்டில் அடைத்த குயில்போல் வீட்டில் இருப் பாரா? மாதந்தோறும் ஊதியமிக்க வேலையைத் துறந்தார். பத்திரிகையாசிரியராய்த் தம் கருத்துக்களைப் பரப்ப முயன்றார். ‘சுதேசமித்திர’வின் உதவியாசிரியராயும், ‘இந்தியா’வின் ஆசிரியராயும் சேவைகள் புரிந்

தார். பாரத மக்களின் அடிமைத் துயரைப் பாட்டுக்களி லும் மேடைப் பேச்சுக்களிலும் விரித்துரைத்தார். உனர்ச்சி மிக்க பாட்டின் மூலமும் உறுதிமிக்க எழுத்தின் மூலமும் உரிமை விரிக்கும் பேச்சின் மூலமும் பாரதி யார் பாரதக் தமிழ் நாட்டை விடுதலைப் போராட்டத் தில் விழிப்புறச் செய்தார். பாரதியின் வீரக் குரல் பாமரணைத் துயிலெழுப்பியது; பதவியிலிருந்த ஆட்சி வெறியர்களையும் பயமுறுத்தியது. எனவே அதிகார வர்க்கம் அடக்குமுறைச் சட்டத்தாற் பாரதியை ஒடுக்கப் பார்த்தது. பயன் கிடைக்கவில்லை. புரட்சிக் குரல் எழுப்பிய புதுமைக் கவிஞர் புதுச்சேரிக்குப்போயிருந்து விட்டார். அங்கிருந்து அவர் பாடிய பாக்கள் அனந்தம். பாரதியார் மறைந்திருந்தாலும் அன்றைன் பாடல்கள் நாடெல்லாம் பரவின; வீடெல்லாம் ஓலித்தன. தெரு வெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் ஆனது. ஒரு புலவர்-மெலிந்த ஏழைக் கவிஞர் மக்கள் எல்லார் உள்ளத்தையும் தொட்டார், விடுதலை உனர்ச்சியை நட்டார், நாட்டுப் பற்றை ஊட்டினார், மூடநம்பிக்கையை ஓட்டினார். தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றில் இதுவே முதலானது. இதனால் பாரதி யார் தனியிடம் பெற்றார். கவிச் சக்கரவர்த்தி என்றால் அது கம்பணையே குறிப்பது போலவும், நாவலர் என்றால் அது ஆறுமுக நாவலரையே குறிப்பது போலவும், பாரதியார் என்றால் அது சுதந்தரக் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரையே குறிக்கும்.

பாரதி பாடல்கள் வாழ்ந்தோரை வியத்தலோடு தாழ்ந்தோரை உயர்த்தலும் செய்வன:

பாட்டுப் பாடுதலில் இருவகை உண்டு. ஒன்றுஇயற்கைச் சுரப்பினால் எழுவது; மற்றது செயற்கை ஆற்றலால் வருவது. பாரதியார் இயற்கைப் புலவர். அவர் பாடல்கள் இலக்கணப் புலவர்க்கேயன்றி எழுத்தறிவில்லாத ஏழைமக்களுக்கும் இனிப்பவை. முன்னோர் சென்ற முறையிலேயே செல்லாது காலத்துக்கேற்ற மாற்றமும் மலர்ச்சியும் பெற்றுக் களிப்பட்டுவன, மன்னர்களையும்

வள்ளல்களையும் மாத்திரம் புனைந்து நில்லாது மக்களையும் வளநாட்டையும் வாழச் செய்வன. அவற்றில் கண்ணைப் பற்றியன சில, கண்ணம்மாவைப் பற்றியனவும் சில; தமிழ்மொழியைப் பற்றியன சில, தமிழினத்தைப் பற்றியனவும் சில, போரைப்பற்றி மாத்திரமன்றி ஏரைப்பற்றியும் சில; ஆண்மையின் ஆற்றலை மாத்திரமன்றிப் பெண்மையின் பெருமையைப் பற்றியும் சில; அவர் பாடாதன இல்லை. அவர் பாடலைப் படியாதவரும் இல்லை.

எனிமைக்கு உருவமாய் இனிமைக்கு வடிவமாய்ப் பாடல் அமைதல்:

அவரது பாடல்கள் மிக எனிமையானவை. மிகமிக இனிமையானவை. நாம் சிலரது பாடல்களைப் பார்க்கிறோம். அவை தேங்காயைப்போல, உரித்து உடைத்துப் பிழிந்த பின்பே சுவையை ஓரளவு தருகின்றன. பாரதியார் பாக்களோ பால்போலவும் திராக்கூப் பழம் போலவும் சிரமம் சிறிதும் தராது தேனினும் சாலத் தித்திப்பன. அவற்றைச் சுவைப்பதற்கு அகராதியின் உதவியும் வேண்டுவதில்லை. அறிஞர் துணையும் வேண்டுவதில்லை. படிப்போர் அறிவினளவாகப் பலபடச் சுவைதருவன. ஒரு தொடரை நோக்குவோம். “ஆதியில் உலகம் முழுதும் நிலவிய அமிழ்தெனும் தமிழ் மொழியே” என்ற அடியில் பாரதியார் தமிழின் பெருமையையும் சுவையின் அருமையையும் தமிழ் மக்களுக்கு ஊட்டுகின்றார். ‘அமிழ்தெனும் தமிழ் மொழி’ என்பது எத்துணை அருமையான வாக்கு. தமிழ் அமிழ்து போன்றது மாத்திரமன்று, அதனைப் பலமுறை (தமிழ் தமிழ் தமிழ் என) ஒலிக்க அமிழ்தமிழ்தமிழ்தென என இனிக்குமாம்! கவிஞரின் வாக்கிலே சொற்கள் களி நடம் புரிகின்றன அல்லவா!

வினை பயன் நுகராது புகழுடம்பு பெறுதல்

பாரதத் தமிழ்நாட்டின் உறங்கிய உள்ளத்திற்குப் பள்ளி எழுச்சி பாடிய பாரதியார் பல்லாண்டு வாழ்வார்

என்று யாவரும் ஆசைப்பட்டார்கள். ஆனால் விதியின் விளைவு வேறாக முடிந்தது. சென்னையில் உள்ள திருவல் விக்கேணியில் அவர் வாழ்ந்த நாளில் ஆஜை ஒன்றின் தாக்குதலுக்கு ஆளானார். விடுதலை, விடுதலை என்று வீரக் குரல் எழுப்பிய பாரதியார் நாட்டின் விடுதலைக்கு முன் அமரரானார். அவர் விதைத்த விடுதலை உணர்ச்சி விளைந்து பயன் தந்ததை அவர் கண்காணக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவர் வளர்த்த மொழிப் பற்றும் இனட் பற்றும் செழிப்புற்றேங்குதலை அவர் நா வாழ்த்துதற்கின்றில்லை.

—::—

3. பத்திரிகைகளும் அவற்றின் பயனும்.

—ஃ—

இன்றைய மனிதனின் இன்றியமையாப் பொருள்:

நாகரிக நாடுகளிலும் பெரிய நகரங்களிலும் மக்களின் அன்றூட வாழ்விலே பத்திரிகை இன்றியமையாத பொருளாகிவிட்டது. காலை எழுந்ததும் பல் துலக்குதல், நீராடுதல் உணவருந்துதல்போல் பத்திரிகை வாசித்த லும் மக்களுக்கு அவசிய கருமமாகிவிட்டது. பலர் பல வேறு நோக்கத்தோடு பத்திரிகையைப் படிக்கிறார்கள். செய்திகளை அறிய ஆவலுறுவோர் சிலர்; அரசியல் விஷயங்களை அறிய அவாவுவோர் சிலர்; விளம்பரங்களை நோக்க விழைவோர் சிலர்; விலை விபரங்களைப் பார்க்க விரும்புவோர் சிலர்; கட்டுரைகளைப் படிப்போர் சிலர்; கதைகளைச் சுவைப்போர் சிலர். இவர்கள் எல்லோருக்கும் பத்திரிகை ஏற்ற விருந்தாக இருக்கிறது. பத்திரிகை பார்க்காவிட்டால் அற்றைநாள் மகிழ்ச்சி அற்ற நாளாக அவர்கள் கருதுவர். சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை, நாட்காலியான் முதல் நாட்டையானும் மந்திரிகள் வரை எல்லோரும் பத்திரிகையை முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்கிறார்கள்.

அரசியல் அறிவிப்புக்களுக்காகத் தோன்றி அறிவை வளர்க்கும் சாதனமாய் அமைதல்:

பத்திரிகைகள் அரசியற் செய்திகளையும் அறிவிப்புக்களையும் தாங்கிய அரசாங்க வெளியீடாக இருந்தன. ஆட்சிமுறையில் மாற்றமும், மக்கள் வாழ்வில் மலர்ச்சியும் ஏற்பட. பத்திரிகையின் தோற்றத்திலும் நோக்கத் திலும் மாறுதல்களும் வளர்ச்சியும் உண்டாயின. சுதந்திரமடைந்த நாடுகளில் மக்களின் சொந்தக் கருத்துக்களையும் செய்திகளையும் வெளியிட உரிமை பிறந்தது. அரசியல் விளக்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், கண்டனங்கள், எனப் பலவேறு துறைகளில் பல அறிஞர்கள் எழுதி வருகள். பத்திரிகையின் உரிமைகளும் கடமைகளும் விரிவடைந்தன. மக்களின் போக்கை மாத்திரமன்றி மக்களையாளும் மன்னரின் போக்கையும், கண்டிக்கப்பத்திரிகைக்கட்டு உரிமை உண்டாயது. தன்னட்டுத் தலைவர்க்கன்றிப் பிறநாட்டுக் கொடுங்கோலர்க்கும் பத்திரிகைகள் கூசாது இடத்துரைக்க இயலும். மேனுகள் சிலவற்றில் பத்திரிகைகளின் சுதந்திரம் மிகமிக விரிவடைந்தது. நீதிமன்றங்களில் முடிவான தீர்ப்பை எதிர்த்துக் குறைகூறவும் அந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள்கு உண்டு. இதனால், பத்திரிகைகள் நாட்டு மக்களுக்கும் ஆட்சியாளர்க்கும் ஒருவகையில் நன்மந்திரி போல வும் அமைகின்றன. அன்று அரமணையில் பிறந்த பத்திரிகை இன்று நாட்டு மக்களின் மத்தியில் நல்ல தோழங்கை விளங்குகின்றது. நடுவுநிலையான பத்திரிகையை வேற்று நாட்டாரும் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள்; விரைந்து வரவேற்கிறார்கள்.

ஒன்றும் முனைத்தெழுந்து பலவாய் ஸ்ரிந்துயர்தல்:

பத்திரிகைகளில் சில நாடோறும் வெளிவருவன். சில வாரமிருமுறை வெளிவருவன். சில வாரமொருமுறை வெளிவருவன். சில இரு வாரத்துக்கொருமுறையும் சில

மாதமொருமுறையும் வெளிவருவன். இரண்டு அல்லது மூன்று மாதத்துக் கொருமுறை வெளிவருவனவும் சில உள். நாள் வெளியீட்டில் அரசியற் செய்திகளும் அன்றைப் புதினங்களும் விளம்பரங்களும் காணப்படும். வார வெளியீட்டில் அரசியல் பற்றிய பிரதான கருத்துக்களும், சிறுகதைகளும் தொடர்கதைகளும் கட்டுரைகளும் இடம் பெறும். மாத வெளியீடுகள் பெரும்பான்மையும் வார வெளியீட்டை ஒத்திருக்கும். சில பத்திரிகைகளின் வார வெளியீட்டிலும் சிலவற்றின் மாத வெளியீட்டி லும் உள்ள பாலர் பகுதி சிறுவர்களுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சுட்டும்.

சிறந்த பண்பும் விரிந்த நோக்குமே செல்வாக்கின் காரணம்:

பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் விஷயங்களிலெல்லாம் சிகரமாயுள்ளது பத்திராசிரியர் கட்டுரை, கட்சிச்சார் பற்று இலட்சிய வாழ்வுக்கழைத்துச் செல்வதே கட்டுரை இலக்கணம். இக் கட்டுரை படிப்போர்க்குச் சிறந்த பயணத் தருகிறது. சிக்கலான பிரச்சினைகளைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து விளக்கம் தருகிறது. அதனால் மக்களைவர்களுக்கும் ஒருமுகப் படுத்துகிறது. கல்வியையும் அனுபவத்தையும் துணைக்கொண்ட ஆலோசனையைக் கூறுகிறது. ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கல்வியறிவும், அனுபவமும், நடுவுநிலைக் கொள்கையும், எழுத்து வன்மையும் சிறக்கப் பெற்றிருந்தாலன்றி பத்திரிகையைத் திறம்பட நடத்துதல் சாலாது. எவ்வளவுக்கு எழுத்து வன்மையும் நடுவுநிலைப் பண்பும் உடையவராயிருக்கின்றாரோ அவ்வளவுக்கு அவரது பத்திரிகையின் செல்வாக்கும், மதிப்பும், வியாபகமும் விரியும்.

“விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது

சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்” என்பது தமிழ்மறை. ஆசிரியனின் எழுத்து வன்மை அரசனையும் அடிபணியச் செய்யும். மக்களிடையே மாறுபட்ட கொள்கையும்

வினக்கும் ஏற்பட்ட காலத்து நடுநின்று நன்மை கூறு தலால் நீதிபதி போலவும், சிக்கலான வேளொகளில் எதிர் வருவதை எடுத்துரைத்தலால் நன்மந்திரி போலவும், தவருன வழியில் செல்லும் சமுதாயத்தை இடித் துரைத்து ஏற்ற புத்தி கூறுதலால் இனிய நன்பன் போலவும் பத்திரிகை விளங்க வேண்டும்.

கலையறிவையும் கலைநுகர்ச்சியையும் காக்கும் கருவி:

பத்திரிகைகள் ஒரு நாட்டின் மொழி, இலக்கியம், கலை, சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றை வளர்ப்பதிலும் பெருந்துணை புரிகின்றன, மக்களிடையே தாய்மொழிப் பற்றையும் மொழி வளர்ச்சியையும் தூண்டுகின்றன. சங்கீதம், நடனம், சிற்பம், ஓவியம் முதலியவற்றைக் கட்டுரைகளின் மூலமாகவும், விமர்சனங்களின் மூலமாகவும் ஊக்கப்படுத்துகின்றன. கதைகளும் கவிதைகளும் எழுதும் எழுத்தாளர் உலகத்தை ஆதரித்தும், மக்கள் அவற்றைப் படித்துச் சுவைநுகர்ச்சி ஏற்பட வாய்ப்புக் கொடுத்தும் துணை செய்கின்றன. பொய்ப் பிரசாரமும் போலிக் கொள்கையும் நாட்டில் தலையெடுக்காமல் தடுக்கின்றன பத்திரிகைகளில் வரும் பிரயாணக் கட்டுரைகள் படிப்போர்க்குப் பிறநாட்டுச் சிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்டி, பிரயாணத்தில் ஆர்வத்தை ஊட்டுகின்றன. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அறிஞர் சிந்தனையைக் கிளருகின்றன. பத்திரிகைகளை ஒருவர் தொடர்பாகப் படித்தலினால் அரசியல், பொருளாதாரம், இலக்கியம், கலை, பூகோளம், விஞ்ஞானம் ஆகிய பல துறைகளிலும் நல்லறிவைப் பெறுகிறார். வேறு வேறு நாடாகவும், வேறு வேறு கண்டமாகவும் விரிந்து கிடக்கும் இவ்வுலகம் பத்திரிகையின் மூலம் ஒரே உலகமாய் நம்மறிவிற்குட்பட்டதாகிறது. நம் வீட்டில் இருந்து கொண்டே உலகத்தின் பலவேறு பாகங்களிலெல்லாம் உள்ள மக்களின் அன்றூட வாழ்வையும் நாகரிகத்தையும் நாம் அறிகிறோம்.

முடிவுரை:

பல நூல்களைப் படித்த பண்டிதரும் ஒரு நூலும் அறியாத பாமரரும், பத்திரிகையைப் படிக்கவேண்டும். பத்திரிகையைப் பாராதவர்கள் உலக அறிவு இல்லாதவரென்றும் பிறபோக்கான வாழ்வுடையவரென்றும் இக் மூப்படுவர். பத்திரிகையானது படித்துப் பொழுது போக்க விரும்புவோர்க்கு ஒர் இன்ப சாதனமாய், அறிவை நாடுவோர்க்கு அரிய நூலாய், வளரும் கலைக் கூக்கு வாய்த்த ஊன்று கோலாய்த் திகழ்கின்றது ஆகவே, பத்திரிகையில்லாத சமுதாயமாவது நாடாவது முன்னேற்றப் பாதையில் அடியெடுத்து வைப்பதாகக் கருதப்படமாட்டாது.

—::—

4. வீரத் திரு. (சேர்.)

பொன். இராமநாதன் அவர்கள்.

—ஃ—

ஒரு நாடு செல்வத்திற் சிறந்திருப்பினும், இயற்கை யழகில் இணையிற்றிருப்பினும் அது நல்ல நாடு என்னும் பெயரைப் பெறமாட்டாது. நல்ல மக்களையுடைய நாடு தான் நன்றாகு என்னத்தகும். எங்கே அறிவுடை நன் மக்கள் வாழுகின்றார்களோ அங்கேதான் நல்வாழ்வு காணப்படும் “எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலை” என்று கூறுகின்றது புறப்பாட்டு. நாம் வாழும் ஈழநாடும் வளநாடு என்று சொல்லத்தக்கதே. ஈழத்தின் தலை என்று கூறப்படும் யாழ்ப்பாண நன் ஞட்டிலே உலகம் போற்றும் அறிஞர் பலர் தோன்றி ஏர்கள். மதிநலமும் குணநலமும் வாய்ந்த சான்றேர் வரிகையில் வீரத் திரு. இராமநாதன் அவர்களதுதோற் றம் மிக்க விளக்கமானது. அவருடைய அடிச் சுவடுகள் இன்னும் அழியவில்லை. அன்றாது புகழும் அவியாது

சுடர் விடுகின்றது. அதற்குக் காரணம், அவரது கல்வி யறிவு, மதிவன்மை, பேச்சுத்திறன், சைவப்பற்று, உயர்குணங்கள் ஆகியவையே இராமநாதன் அவர்கள் இவ்வயரிய பண்புகளால் தாம் உயர்ந்ததோடு தாம் பிறந்த தாய்நாட்டின் தரத்தையும் உயர்த்தினார்.

கற்றவர் மலிந்த யாழ்ப்பாணநாட்டில் மாணிப்பாய் மாண்பு நிறைந்த ஒரூர். அவ்லூரில் முன்னேர்ந்திருமிகு குடிகளுள் இராமநாதனவர்களது முன்னேர் சிறந்திருந்தனர். அவர்களில் பொன்னம்பலம் என்பார் தம் தொழில் நயம் கருதிக் கொழும்புமாநகர்சென்று வதிந்தார். அவரது அரும் புதல்வர் மூவரும் அங்குத்தானே கல்வி பயின்றனர். அவர்களில் இராமநாதன் அவர்கள் ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் தேர்ச்சி யற்றவராய் மிக்க மதியூகியாய்த் திகழ்ந்தார். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும் அவர் சட்டநூற் கல்வியில் பட்டம் பெற்று உயர்தர நியாயவாதியுமானார். வழக்குரைக்கும் வன்மையினால் அவர்க்குப் புகழும் பொருளும் பெருகின. தன்னேப்பாரில்லாத் தலைவன் என்று தமிழ் மக்களும் பிறமக்களும் பெருமிதத்தோடு நலம் பாராட்டும் பெருமையைப் பெற்றார்.

அக்காலத்தில் இலங்கை ஆட்சிமுறையில் கில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. மக்களாற் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட டோர் சட்டநிருபண சபையில் இடம்பெற்றனர். இராமநாதன் அவர்கள் இலங்கையிலுள்ள படித்த மக்களின் பிரதிநிதியாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுச் சட்ட நிருபண சபையிற் சேர்ந்தார். இப்பெரியாரின் ஒப்பரிய சேவை அச்சபையில் மெச்சத்தக்க நன்மையளித்தது. தம் சொல் வன்மையாலும் மதி நன்மையாலும் எதிர்த்தோரைப் புறங்கண்டார். இவருடைய பேச்சை எதிர்களும் மெச்சினார். இவர்க்கு எதிர் மாற்றம் கூற அரசாங்கமும் அஞ்சியது.

இராமநாதன் அவர்களின் சொல் வன்மையைப் புகழாதவர் இல்லை. கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகைய வாய்க் கேளாரும் வேட்ப அவர் மொழிந்தார். மேடையிலே அவர் நின்று பேசுங்கால், கற்றவரேயன்றிக் கல்லாதவரும் “இதுவன்றே பேச்சு!” என்று மிக மகிழ்ந்தனர். கடுமையான விவாதங்களில் இராமநாதன் அவர்களது சொல்லே வெல்லும்.

“மதிநுட்பம் நாலோடுடையார்க்கு அதிநுட்பம்

யாவுள முன்னிற்பவை” என்றபடி அவர்க்கு அரியது யாதும் அந்நாளில் இல்லை ஒருமுறை அவர் இங்கிலாந்து சென்றபோது ஒரு வெள்ளையர் அவரைச் சந்தித்தார். அவ்வெள்ளையர் கீழ் நாட்டவரின் கருதிறத்தை இகழ்ந்தும் தந்நாட்டவரின் வெண்ணிறத்தைப் புகழ்ந்தும் பேசினார். அப்பொழுது நந்தமிழ்ப் பெருமகனும் நாணியடங்கியிருக்கவில்லை. சிரித்துப் பழித்த அவ்வெள்ளையர் முன் சிங்கமாகிவிட்டார். வெள்ளையரின் வெள்ளை மதியை ஒருதாரணத்தால் என்னி நகையாடினார். கண்மணியின் நிறம் தமிழன் நிறம் என்றும் கருவிழியைச் சுற்றியுள்ள வெற்றுச் சதையின் நிறமே வெள்ளையர் வியக்கும் நிறம் என்றும் வெளுத்த உடல் படைத்தவெள்ளையர்கூட விழிக்குத்திருக்கவே விரும்புவர் என்றும் கூறி னார். இவ்வாறு கருமையின் பெருமையையும் வெண்மையின் வெறுமையையும் நிறுபித்தார். வெள்ளையர் அவ்வளவில் வெட்கினார்.

இராமநாதன் அவர்கள் பரந்த உள்ளும் படைத்தவர்; இலங்கைவாழ் பல்வேறு இனத்தவரையும் தம் சோதரராகப் போற்றியவர். இலங்கை மக்களின் நன்மைகுறித்து இவர் இயற்றிய அருஞ் செயல்கள் பலப்பல. ஒருமுறை சிங்கள மக்களுக்கும் சோனக மக்களுக்கும் இடையே பெருங்கலகம் எழுந்தது; பேராபத்து ஏற்பட்டது. இலங்கைத் தேசாதிபதி நடுநின்று நீதிசெய்யவில்லை. அவ்வமயம் இராமநாததுரையவர்கள் தேசாதிபதி

யின் தீர்ப்பைக் கண்டு உள்ளாந் துடித்தார். இங்கிலாந்து சென்று மகாராணியைக் கண்டார். சிங்கள மக்களின் நியாயத்தை வாதித்து வெற்றி கண்டார். அதன் பயங்க, அவர் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்புமுன் அத்தேசா திபதியாலேயே சிங்களத் தலைவர்கள் விடுதலை செய்யப் பட்டனர். கொழும்பிலுள்ள சிங்களத் தலைவர்களும் பொது மக்களும் இராமநாதன் வரவை எதிர்பார்த்து இராச வரவேற்புக் கேற்பாடு செய்தனர். இராமநாதன் அவர்கள் கொழும்பு சேர்ந்ததும் அவரை இரத்தில் ஏற்றி ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று நன்றி பாராட்டித் தங்கள் அன்பைப் புலப்படுத்தினர். அதனால், இராமநாதன் அவர்கள் தமிழரது தனிப்பெருந் தலைவர் என்பது மாத்திரமன்றி, இலங்கை மக்கள் அனைவரதும் இதய பூர்வமான மதிப்புப் பெற்ற இலங்கையின் முடிகுடா மன்னர் என்பதும் உண்மையாயிற்று. இவ்விதமான இவரது சிறந்தபல சேவைகளைப் பாராட்டி அரசாங்கத்தார் வீரத் திருவாளன் என்ற “சேர்” பட்டத்தை அளித்து இவரைக்கொளரவித்தனர்.

இவரது சைவப் பற்றும் தமிழ் ஆதரவும் மலைவிளக் குப்போலப் பிரசித்தமானவை. இவர் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் சைவசமயத்தின் ஆக்கத்தையும் தமிழினத் தின் நல்ல வாழ்வையுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந் தார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமிழ்ச் சிறுவர்கள் தமி ழையும் சைவத்தையும் தம் ஆங்கிலப் படிப்போடு கற்றுச் சிறக்க இரண்டு கலைபயில் கழகங் கண்டார். ஒன்று ஆண்பாலார்க்குரியது. மற்றது பெண்பாலார்க்குரியது. இலங்கையில் பெண்கள் கல் லூரி என்ற ஒன்றை முதலில் அமைத்தவர் இராமநாதன் அவர்களே. ஆண்களோடு பெண்களும் அறிவிலும் திருவிலும் சிறக்கவேண்டும் என்று இப்பெரியார் அன்றே அதற்கு வழிகண்டார். இதனேடமையாது தமிழ்நூல்கள் பல வெளியிட்டார்.

அக்காலத்தில் பிறமதமாகிய கிறீஸ்துவம் தமிழ் மக்களிடையே பரந்து கலந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில்

சைவாலயங்கள் இருப்பது போலக் கொழும்புத் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு சிவாலயமும் அந்நாளில் இல்லை. அது கண்டு இப்பெரியார் கொழும்பு மாநகரில் கருங்கல்லி ஞல் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுமைந்த பெரியதோர் சிவாலயம் எழுப்பினார். அதற்கு மாணியமாக பல ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ளதும் இலட்சக் கணக்கான ரூபா வருமானமுள்ளதுமான விளைநிலத்தைத் தானம் செய்தார். இலங்கையில் முன்னெருகாலத்தில் (1300 ஆண்டுகட்கு முன்) தலைசிறந்து விளங்கிய திருக்கேதீச்சரத் தேவாலயத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்தற்கு ஆவன செய்தார். இம்மட்டோ! அந்நாளில் சென்னை அரசினர்க்கும் வேதாரணிய ஆதினத்தார்க்கும் பினக்கு ஏற்பட்டபொழுது இவர் சென்னைத் தேசாதிபதியைக் கண்டு ஆலயத் தார்க்கு வெற்றியீடிடிக் கொடுத்தார். இவ்வாறு சைவம் வளரவும் சைவாலயங்கள் மினிரவும் இறுதிநாள் வரை இவர் இடையீடின்றி ஆற்றியவற்றைச் சாற்றவும் ஒன்னுமோ?

உலகத்தில் பலர் தம்மையே பேணி தம் புகழையே நிலைநிறுத்த முயன்று முயன்று இறுதியில் இறந்தொழிந்து போகின்றார்கள். இராமநாதன் அவர்கள் தம்மையும் தம் நன்மையையும் மறந்து தம் நாட்டையும் தம் மொழியையும் தம் சைவ நெறியையும் காத்து இன்றும் அவர் இறவாதவராக விளங்குகின்றார்.

“மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே’ என்ற அரிய உண்மையை அறியாதவர் பலர், அறிந்தவர் சிலரே. அச்சிலருள் இராமநாதப் பெரியாரும் ஒருவர். அவர் எழுப்பிய கலைக்கூடங்களும், கற்கோயில்களும் ஆற்றிய அருந்தொண்டும் இன்றும் இனிமேலும் அவர் நினைவுச் சான்றுகளாக நிலைபெற்று விளங்கா நிற்கும்.

5. வானைலி

—:-:—

தேனீ தனது சிறந்த ஆற்றலாற் சித்திரமான கூட்டைச் செய்கிறது. தூக்கணைங்குருவி தனது தொழிற் திறமையைால் வியக்கும் முறையில் தன்கூட்டை அமைக்கிறது. மனிதனும் தன் மதி நுட்பத்தால் விந்தை மிக்க செயல்களைச் செய்கிறான். மனிதனுடைய அறிவு விரிய விரிய அவனது வாழ்க்கைச் சாதனங்களும் நுட்பமாக வும் வனப்பு மிக்கனவாகவும் அமைகின்றன. சேய்மை யிலுள்ளதை அண்மையிற் கொணர்தலும், பரந்து விரிந்து கிடப்பதை ஒருங்கு ஒரிடத்திற் காணுதலும் அவனால் முடியும். மனிதன் ஆராய்ந்த விஞ்ஞானம் அவன் காலடியில் வையத்தையே வழங்குகிறது. பல்லாயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கப்பாலுள்ள அமெரிக்கரின் குரலை இன்று நாம்நம் வீட்டிலிருந்து கேட்கிறோம். தில்லி நகரில் நிகழும் இன்னிசைவிருந்தை இங்கிருந்தே சுவைக்கிறோம். உலகின் பல கோணங்களில் நடக்கும் செய்தி களையெல்லாம் உடனுக்குடன் அறிகிறோம். இத்தனைக் கும் துணையாய் கருவி யாது? அதுவே வானைலி.

மேனூட்டறிஞர்கள் இயற்கையின் ஆற்றலை அடக்கியாளவும் பயன் படுத்தவும் எடுத்த முயற்சிகள் என்னிறந்தன. அவற்றின் பயனாகக் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட நன்மைகளும் அளப்பில். இந்த வகையில், வானைவியைக் கண்டு பிடிப்பதில் அரும்பாடுபட்டவர் ஒருவர் இருவர் அல்லர். மூவர் பல்லாண்டாக முயன்றனர். முதலில், ஜேம்ஸ்கிளாக் மார்க்ஸ்வேல் என்பார் வான்வெளியிலுள்ள அலைகளின் செலவையும் இயல்பையும் கண்டறிந்தார். அதன் அடிப்படை யுண்மையில், ஹென்றிச் ஹேட்ச் என்பார் முயன்று சிறிது வெற்றி கண்டார். இறுதியாக “மார்க்கோனி” என்னும் இத்தாலி தேசத்து விஞ்ஞானியே நாம் இன்று உபயோகிக்கும்

வானேவியின் பிதா என்னும் பெருமையைப் பெற்றார். தொடக்கத்தில், செய்திகளை மாத்திரம் அறிய உதவிய இக்கருவி நாளடைவில், விஞ்ஞானிகளின் முயற்சியால் பலவகையில் பிரயோசனமிக்க பொருளாய் விட்டது. கப்பற் போக்கு வரத்திலும் யுத்த காலத்திலும் இது இன்றியமையாததாய் இருந்தது. இப்போது வானேவி பில்லாதவீடு நாகரிகமில்லாதவர் இடம் என்னும் அளவிற்கு இது மக்களின் அன்றாடவாழ்வில் எல்லோர்க்கும் சிறந்ததாய் விட்டது.

நாம் காலையில் எழுந்ததும் வானேவி நமக்கு வாழ்த் துக்கூறி இன்னிசையுடன் நம் நாளாந்த வாழ்வைத் தொடக்குகிறது. நகரவிதிகளிலும், பொது மன்றங்களிலும், பூங்காக்களிலும், உணவு விடுதிகளிலும், உல்லாச விடுதிகளிலும் வானேவி மக்களை மகிழ்விக்கின்றது. இன்னிசைகள், புதிய செய்திகள், அறிஞரின் பேச்சுக்கள், நாடகங்கள், விமரிசனங்கள், விளம்பரங்கள், ஆகிய பலதுறையில் எல்லோர்க்கும் நல்விருந்தளிக்கின்றது. சிறுவர் முதல் பெரியோர்வரை எல்லோரும் வானேவியின் வசமாய் விடுகின்றனர். வேலைசெய்வோர் வானேவியின் வழங்கும் இசையின்பத்தில் மூழ்கி வேலைச் சிரமத்தை மறந்து செயலாற்றுகின்றனர். வேலையற்றேர்வானேவியின் மருங்கிலிருந்து அறிவும் இன்பமும் ஆரப்பெறுகின்றனர். நாட்டிலுள்ள ஏழைப் பாட்டாளி மக்களுக்கு அறிஞர்களையும், தலைவர்களையும் வானேவியின் அறிமுகப்படுத்துகின்றது. சுருங்கிய செலவில் நிரந்தரமான பயனை நாம் வானேவியில் மூலம் அடைகின்றோம்.

வானேவியில் கேட்கும் ஒலி வானேவியில் நிலையத்திலிருந்து பரப்பப்படுகின்றது. நம் நாட்டில் வானேவியில் நிலையம் அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. வானேவியில் நிலையத்தாரின் பிரதான நோக்கம் செய்திகளைப் பரப்புதலும், பிரசாரமுமாகும். நாட்டின் கலை, இலக்கியம், அரசியல், சமயம் ஆதியனவற்றை முன்னேற்றுவதில்

வானேவி நிலையத்தார் பெருந்தொண்டு புரிகின்றனர். சங்கீத ஒலிபரப்பு மக்களுக்கு இன்பழுட்டுவதோடு இசைக்கலையையும் வளர்க்கின்றது. இளம் இசைப்புலவர் களுக்கு வாய்ப்புக்கள் கொடுத்தும், இசையில் துறை பேராய் பெருங் கலைஞர்களுக்கு அடிக்கடி இடமளித்தும் இசைவல்லாரை ஊக்குவிக்கின்றது. நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் விசேட காலங்களில் நடக்கும் சிறந்த இன்னிசை விருந்துகளையும் சொற்பொழிவுகளையும் அஞ்சல் செய்கின்றது. அதனால் விழாக்களுக்குச் செல்லமுடியாதவரும் வானேவிமூலம் விழா நிகழ்ச்சியை வீட்டில் இருந்தே அனுபவிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. வானேவி நிகழ்ச்சிகளில் நாடகங்களும் இடம்பெறுகின்றன. சுருங்கிய நேரத்தில் சுவையிக்க முறையில் அமைந்த இந்நாடகங்களை நாம் செவிமூலம் அனுபவிக்கிறோம். செய்தி யொலிபரப்பு ஆங்கிலத்திலும் அவ்வப் பிரதேச மொழி யிலும் நடத்தப்படுகின்றது. இதில் நாம் உலகச் செய்தி களையும் உள்நாட்டுச் செய்திகளையும் கேட்கிறோம். யுத்தகாலத்திலும் சமாதான காலத்திலும் இச்செய்தி ஒலி பரப்பினால் உண்டாகும் நன்மைகள் மிகப்பல. நம் மிலங்கை வானேவி நிலையத்தார் வியாபார ஒலிபரப்பு என்ற ஒரு புதிய நிகழ்ச்சியையும் சேர்த்துள்ளனர். சிறந்த பொருள்களைப் பற்றியும் அவை பெறும் இடங்களையும் நாம் இதன் மூலம் அறிகிறோம். மாணவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட நாட்களில் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் அவர்க்குபயோகமான பாடங்கள் பற்றிய ஒலிபரப்பு நிகழ்கின்றது. கிராம நிகழ்ச்சியில் கிராம மக்களுக்கு இன்றியமையாத செய்திகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. விவசாயம் கைத்தொழில் சம்பந்தமான தொழில் நுட்பங்களும் வழிவகைகளும் இந்த நிகழ்ச்சியில் தெளிவாக்கப்படுகின்றன. இந்திய வானேவி நிலையத்தில் இசைப்பயிற்சியும் நடைபெறுகின்றது. அதைத் தொடர்ந்து கேட்போர் ஓரளவு இசைஞானமும் பெறுவர்.

நம் முன்னேர்கள் அறியாததொன்றை -அடையாத ஒருபொருளை நாம் பெற்றுப் பெரும் பலனடைகிறோம்.

வானேலி இக்கால அரசாங்கத்தின் ஒப்பற்ற பிரசார சாதனம். கலைஞர்களுக்கு ஊக்கம் உதவும் கருவி. சுவை ஞர்களுக்கு இன்பமுதவும் ஓர் இன்பஊற்று. நம் நாட்டின் கலை வளர்ச்சியையும் அறிவு மேம்பாட்டையும் பிற நாட்டுக்குக் கொண்டுசெல்லும் தூதுவன். அவ்விதமே பிறநாட்டு மக்களின் அபிலாஷைகளையும் வாழ்வின் வளர்ச்சியையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டும் கண்ணேடு. இவ்வித உயரிய வானேலி, வளர்ச்சியின் முடிவை எட்டி விட்டதென்று கூற முடியாது. இன்றும் வளர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. இதுவரை நாம் வானேலி யில் ஒருவரின் ஒலியை மாத்திரம் கேட்டனுபவித்தோம். இப்போது ஒருவரின் உருவ நிழலைக் காணவும் விஞ்ஞானிகள் முனைந்து வெற்றிகண்டு விட்டார்கள். என்னே, விஞ்ஞானிகளின் வெற்றி!

—::—

6. உண்மை வீரன் யார்?

—ஃ—

மனிதனிடத்துள்ள உயர்ந்த பண்புகளே அவனுக்கு மாட்சியைத் தருவன. அகப்பண்புகள் நிறைவருத வழி ஒருவனுக்குப் புறக்கருவிகள் எவ்வளவு சிறந்திருந்தும் பயனில்லை. ‘வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்’ என்ற படி அகவன்மையைடையோன் அற்ப புறக்கருவியைக் கொண்டும் வெற்றியீட்ட முடியும். இவ்வக வன்மையையே வீரம் என்று நாம் கூறுகின்றோம். இஃது ஆண்களிடத்து மாத்திரமன்றிப் பெண்களிடத்தும் காணப்படுவது. இஃது ஒருவன் கையில் தாங்கிய ஆயுதத் துன் வன்மையையும் தன்மையையும் கொண்டு களிக்கப்படுவதன்று. ஆகவே, இஃது ஆயுதமற்றவனிடத்தும் அடங்கிக் கிடக்கும். எடுத்த கருமத்தை நிறைவேற்றுவதிலும், எதிர்த்த தடைகளை நீக்கி இறுமாந்து செல்வதிலும் இவ்வீரப் பண்பு ஓரளவு புலப்படும். ஒருவன் உண்மை வீரனாக மினிரவேண்டுமானால் வீரத்தைக் காக்

கும் விழுமிய குணங்கள் பலவும் அவனிடத்துப் பொருந்தி யிருக்கவேண்டும்.

துப்பாக்கி தாங்கிப் போருக்குச் செல்பவனையே வீரனென்று பலர் கருதுவர். அவன் சிறிதும் அஞ்சாது பகைவரைக் கொன்று குவிப்பதையும் வீர மரணம் எய்துவதையும் வீரச் செய்வென்று போற்றுவர். ஆனால், உண்மை அவ்வாறில்லை. போர் வீரனும் செய்யமுடியாத போர் வீரம் ஒன்று உண்டு; அதனை மிகச் சிலரே செய்ய மாட்டுவர் என்கிறார் வள்ளுவர். “பகையகத்துச் சாவார் எனியர், அரியர் அவையகத் தஞ்சாதவர்” பகை முன் வெல்லுதலைவிட அவைமுன் சொல்லுதல் வீரர்க்கும் எளிதன்று. ஒருசாரார், படமெடுத்தாடும் நச்சுப் பாம்பினைப் பற்றிப் பிடிப்பேன் என்றும், உச்சிக்கிளையிலிருந்து ஊஞ்சலாடுவேன் என்றும், நடுக்காட்டில் நள் ஸிரவில் உறங்குவேன் என்றும் கூறுபவனை வீரன் என்று என்னுவர். ஒருவனிடத்து அஞ்சாமை இருப்பதைக் கண்டுமாத்திரம் அவனை வீரன் என்று கூறிவிடல் தக்கதன்று. வெறியற்றவரும், அறிவற்றவரும், வேறுவித உணர்ச்சிகளாற் தூண்டப்பெற்றவரும் அஞ்சாது நிற்கலாம். அவர்கள் அக்காரணங்கள் இல்லாதபொழுது பேடிகள் ஆவர். அத்தகையோரின் வீரம் போலி வீரம் எனப்படும். உண்மை வீரம் என்பது நல்ல குணங்களின் அடிப்படையில் உருவாவது; தீய பயனைத் தராதது. ஆகவே அஞ்சாமை மாத்திரம் வீரமாகாது. அஞ்சுதல் வீரனுக்குப் புறம்பானதும் அன்று.

“அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதமை அஞ்சவது

அஞ்சல் அறிவார் தொழில்.” என வள்ளுவர் பேசுகிறார். போலி வீரன் அஞ்சாது நிற்கிறார், அறியாயாமையினால். உண்மை வீரன் அறிவுடைமையினால் அஞ்சவேண்டுவதற்கு அஞ்சுகிறார். போலிவீரன் அஞ்சும், பொருள் வேறு; உண்மை வீரன் அஞ்சும் பொருள் வேறு.

உண்மை வீரனுக்குப் புலன் அடக்கம் இன்றியமையாதது. அவன் ஆசை, கோபம் முதலிய கீழ்க்குணங்களுக்கு அடிமையல்லன், கீழ்க்குணங்களை அடக்கமாட்டாதவன், எத்துணைப் பெரிய பகைவளை வென்றாலும் உண்மை வீரங்கான். இராவணன் எத்துணைப் பெரியன். ஆனால் அவன் உண்மை வீரன் அல்லன். அவன் கல்வியறிவுடையவன்; உடல் பலமுடையவன்; வர பலமுடையவன்; படை பலமுடையவன்; ஆயினும் பிறர் மனை நோக்காத பேராண்மை அவனிடத்தில் இல்லை. தன் புலன்களுக்கடிமையாகாத ஒருவன் தன்னைத் தியாகம் செய்யும் திண்மையும் உடையங்கிறான். தியாகம் என்பதே வீரத்திற்குச் சிறந்த உறுப்பாகும். தனது உடல், பொருள், இன்பம் அனைத்தையும் ஓர் உண்மை வீரன் உதற்றித் தள்ளுகிறான். முகத்திலும் மார்பிலும் பட்ட புண்ணை உண்மை வீரன் உவந்து வரவேற்கிறான் எனத் தமிழ் மறை சூறுகிறது. விழித்த கண்ணின் நேரே வேலை ஒச்சினால் அக்கண் விழித்தபடியே நிற்கிறான் உண்மை வீரன். இன்னல்கள் பல ஏற்பட்டாலும், இறுதியில் மரணமே வாய்த்தாலும் வீரன் மனம் சோர்வு தில்லை.

“இறப்பினும் திருவெலா மிழப்ப வெய்தினும்

துறப்பிலர் அறமெனல் சூராதலே”

என்ற

இராமன் கூற்று இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இதை நம் காலத்தில் வாழ்ந்த ஓர் உண்மை வீரனின் வாழ் வோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின் இனிது விளங்கும். காந்தியடிகள் ஓர் ஒப்பற்ற வீரர். உண்மையையும், இன்னு செய்யாமையும் உறுதியாக இறுதிவரை கைக்கொண்ட உத்தமர். அவர்க்கேற்பட்ட இன்னல்கள் எண்ணமுடியாதன; ஏட்டில் அடங்காதன. ஈற் றில் ஒருவனால் நான்குமூறை சுடப்பட்டார். அப்போதும் அவர் அத்தனையும் பொறுத்து அறத்தைக் காத்து ஒத்து முகம் வர்ந்து உதட்டில் சிரிப்பினேடும் “இராமா, இராமா”

என்ற அஞ்சலியோடும் ஆவி பிரிந்தார். செய்யும் நல் லறத்திற் சிறிதும் திறம்பாத உண்மைத்தீரர் ஆனார்.

உண்மை வீரன் எந்தப் பகைவனேடும் போராடுவ தில்லை. பகைமைக் குணத்தோடுதான் போராடுவான். ஆகவே பகைவனைக் கொல்ல அவன் ஒருபோதும் விரும்பான். பகைமைக்கான கீழ்க்குணங்களை நீக்கி மேற் குணங்களை ஆக்கவே பாடுபடுவான். “பகைவனுக் கருள் வாய்—நன்னென்னுசே, பகைவனுக் கருள்வாய்” எனப் பரிந்து பாடுகிறார் பாரதியார். பகைவனைக் கொல்லவோ, அன்றி வெல்லவோ வாய்ப்பு நேர்ந்தாலும் உண்மைவீரன் அவனைத் திருத்தவும் நல்வழித் திருப்பவும் அருள் காட்டுகிறான். இராமனிடத்தில் அந்தப் பண்பு நன்கு மினிர்கின்றது. போர்க்களத்தில் இராவனன் எல்லாமிழந்து நிராயுதங்கை நிற்கிறான். இராமன் தனது ஒரம்பால் அவனைக் கொல்லவோ வெல்லவோ முடியும். ஆனால் அவன் வீரப்பண்பு இராவனன் திருந்துவதற்கு ஒரு வாய்ப்பளிக்கின்றது. “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா” என இராமன் அருளோடு கூறுகிறான். இதிலிருந்து உண்மை வீரன் அறத்திற்கும் அருளுக்கும் புறமான வழியில் தன் ஆற்றலைச் செலவிடான் என்பது புலன்கிறது. அறத்திற்கு மாறுபட்டதாயின் அவ்வீரம் மாசண்ட வீரமாய்விடும். சிதை இராவனனால் கவரப்பட்டு, அசோக வனத்தில் கடுந்துயருகிறான். துன்பமுற்ற நிலையிலும் அவளது மனமொழி மெய்கள் அறத்திற்கு மாறுபட நடவாதவை. கற்பினுக்கு அணி யென்று பொற்புறும் தன்மையான சிதை தன் அறவொழுக்கத்தின் திண்மையால் அரக்களைச் சபிக்கவும் முடியும். ஆனால் அவள் அப்படிச் செய்யவில்லை.

“சொல்லி ஏற்கடு வேன்அது தூயவன் வில்லி ஏற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்” என்று அச்செய்கையை வெறுத்துவிட்டாள். இஃதன் கேரு வெற்றிவீரம்.

ஓருவருடைய வாழ்க்கை பலவித போராட்டங்களும் நிறைந்தது. அவற்றில் அகப் போராட்டத்தை வென்ற வரே புறப்போராட்டத்தில் வாகை சூடுவர். அகப்போராட்டத்தில் புலன்டக்கம் முதன்மையானது. புலன்டக்கத்தால் அருள்பிறக்கும், அறமே குறிக்கோளாகும். அறத்தினடிப்படையில் நிகழும் போரில் உண்மைவீரன் முன்னேறுகிறுன். கோழி புறங்காட்டுகிறுன். உண்மைவீரனுக்குத் தனது வெற்றியன்று, பகைவணைத் திருத்து வதே குறிக்கோள்.

— 0 —

7. செய்வன திருந்தச் செய்.

—:-—

இஃ சு ஒளவை அருளிய அறிவுரை. இதுபோன்ற பல இனிய தொடர்களை அவர் தமிழ் மக்களுக்கு முது சொம் ஆகத் தந்துள்ளார். வள்ளுவர் பெருமான் தாம் ஆராய்ந்து கண்ட அரிய உண்மைகளை மிகச் சுருக்கி ஒன்றேறமுக்காலடிகளில் பாடினார். ஒளவையாரோ அத் தகைய சிறந்த கருத்துக்களை ஒரே அடியில் அமைத்து விட்டார். அவர் அருளிய பாடல்களும் அறிவுரைகளும் சிறியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் சிறந்த பலனைத் தருவன. சிறுவர் நாவிற் கிசைந்த முறையில் அவர் வாழ் நாள் முழுமையும் ஊன்றுகோல் போல் உதவுவன. வாழ்நாளில் நாம் சிறியனவும் பெரியனவுமான எத்தனையோ கருமங்களைச் செய்யப் போகின்றோம். அவற்றைச் செய்யுமுன் நாம் அறிய வேண்டிய அரிய கருத்தொன்றை ஐந்தாவது வயதில் அறிகிறோம். அவ்வரிய உபதேசந்தான் ‘செய்வன திருந்தச் செய்’ என்பது. மூன்று சொற்களிலமைந்த இம் முதுமொழி பொன்னிலும் சாலப் பொதிந்து போற்றத்தக்கது.

நாம் எல்லோரும் பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரை ஒவ்வொரு கருமத்தைச் செய்து கொண்டுதான் இருக்கி

ரேம். ஒருதொழிலும் செய்யாதிருப்பவர் யாரும் இல்லை. நாம் இருக்கும்பொழுதும் இறந்தபின்பும் நம் பெருமை சிறுமைகளை எடுத்துக் காட்டுவன நாம் செய்த செயல் களே. சிறியவையானாலும் நல்ல செயல்களைச் செய்தே நாம் நல்லவர்கள் என்ற போற்றுதலைப் பெறுகின்றோம். தீய செயல்களாற் கொடியவர் என்று தூற்றப்படுகின்றோம். ‘‘பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல்’’ என்பது தமிழ்மறை. நம் வாழ் விலே நாம் ஒரு செயலைச் செய்து முடித்ததும் அது அழியாத உரைக்கல்லாகி விடுகின்றது. அது நம் பண்பையும் திறமையையும் வெளிப்படுத்தி விடுகின்றது. ஆதலால், நாம் பெருமையடைய வேண்டுமானால் நல்ல கருபங்களையே செய்வதோடு செம்மையாகவும் செய்ய வேண்டும். செம்மையாகச் செய்வதென்பது திறமையோடு சிறந்த உள்ளப் பண்பும் உடையார்க்கே இயல்வது

நாம் ஒன்றைத் திருத்தமாகச் செய்யவேண்டுமானால் அதைச் செய்யத் தொடங்குமுன் நன்கு சிந்திக்கவேண்டும். எதனை எதனால் எவ்வாறு தொடங்கி முடிக்கவேண்டும் என்பதை முதலில் துணிதல் இன்றியமையாதது. செய்யத் தொடங்கியபின் சிந்திப்போம் என்றிருத்தல் தவறு. ‘‘என்னித் துணிக கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்பது இழுக்கு’’ என்ற அருமைக் குறளை அறியாது சிறுமையுற்றேர் பலர். ஒன்றைச் செய்யப்படுகுமுன் எவ்வெவற்றை எண்ணல் வேண்டும்? அவை, பொருள் கருவி காலம் வினை இடங்கே ஐந்து என வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இவற்றைத் திருத்தமாக எண்ணியவர்க்கே எடுத்த கருமம் இனிது முடியும். ஆகவே ஒன்றைத் திருத்தமாகச் செய்து முடிப்பதற்கு முதலில் அதனை இருள்தீர எண்ணுதல் இன்றியமையாதது.

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளியது, சொல்லியபடி செய்தல் பலர்க்கு மிக அரியது. நாம் ஒரு கருமத்தைப்

பற்றிப் பேசும்போது அழகாகப் பேசுவோம். செய்யத் தொடங்கும்போதும் ஊக்கமாகத் தொடங்குவோம். நாளாக ஆக, நமக்கு அக்கருமத்தில் ஆர்வம் குன்றிவிடுகின்றது. அவ்வார்வக் குறைவால் இடையில் அதனைக்கைவிட்டு விடுவோம்; அல்லது அரைகுறையாக முடித்து விட்டு நீங்குவோம். கறையான் புற்றைக் கட்டும்போது இடையீடின்றி அக்கருமத்தில் ஈடுபட்டு இனிதாகச் செய்து முடித்தலே யாவரும் காண்பார். சிலந்தி தனது வலையை அமைக்கும்போது சிறிதுநேரமாவது தளர்ந்திருப்பதில்லை. முதலில் இருக்கும் ஊக்கம் முடிவுவரை அச்சிறிய பிராணிகளில் காணப்படுகின்றது. ஆனால் மக்களில்—அறிவிற் சிறந்தவராயிருந்தும்—பலர் அவ்வாறு இருப்பதில்லை. ஊக்கம் குன்றி, சோம்பி மதிந்து எடுத்த கருமத்தை இடையே விட்டொழிகின்றனர். “வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனைய துயாவு” என்றபடி ஊக்கமுடையார் செய்யுந் தொழிலைத் திறம்படச் செய்து உயர்ந்தோர் ஆகின்றனர்.

மக்கள் தொடங்கிய கருமத்தில் ஊக்கம் குன்றியிருக்கக் காரணங்கள் பல. ஒன்று, இடையில் ஏற்படும் இடரைக் கண்டு நெஞ்சத் திடம் குறைதல். நாம்செய்யும் தொழிலைல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின் இடையே துன்பம் தராத தொழிலைதுவுமில்லை. சிறப்பாக நற்கருமங்களைல்லாம் நமக்கு இடுக்கண் தராது நன்றாய் முடிவதில்லை. தேவர்கள் பாற்கடல் கடைந்த கதையையாவரும் அறிவர். கதையின் உட்பொருளை நாம் ஈண்டு நினைவுக்கூறவேண்டும். பெறற்கரிய அமிர்தத்தைப் பெறு முயற்சியில் பேராபத்து வந்தது. தேவர்கள் இறைவனின் துணைகொண்டு இடரை நீக்கி மேலும் முயன்றனர். இறுதியில் பேரின்பம் கிட்டியது. இதுபோலவேதான் உலகப் பெரியார்களின் வாழ்வும் அமைகின்றது. அவர்கள் வாழ்க்கை நமக்கு இலக்கியமாகின்றது. அவர்கள் வாழ்க்கையை நோக்கும்போது, அவர்கள் தமக்கு வந்த துன்பத்தை எவ்வாறு போறுமையுடன் தாங்கி நின்

ரூர்கள் என்பதையும், தமது கருமத்தை எவ்வாறு சலியாது செய்து முடித்தார்கள் என்பதையும் அறிந்து மெச்சகின்றோம். ஆகவே துன்பம் இன்றி இன்பம் எவர்க்கும் எய்தாது, பொன்னைது சுடச் சுட ஒளி மிகுகின்றது; பால் காய்ச்சிய அளவில்தான் சுவை நிறைகின்றது. அது போல மனிதனும் துன்பத்தைத் தாங்கித் துணிவோடு கருமத்தைத் தொடர்ந்து செய்தாற்றுன் உயர்ந்தவன் ஆகிறுன். “துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவாற்றி இன்பம் பயக்கும் விணை:” என்ற பொதுமறையை நாம் நினைவில் இருத்த வேண்டும்.

திருந்தியசெயலில் அழகு தோன்றுகிறது. அழகைக் கண்டு அனைவரும் மெச்சகிறார்கள்; விரும்புகிறார்கள். இறைவன் படைத்த இயற்கைப் பொருள்களில் எத் துணை அழகு! அவ்வழகைச் சுவைக்கும் அறிவை நாம் வளர்க்கவேண்டும் சிறுபருவ முதற் கொண்டே அழகுணர்ச்சி வளர வேண்டும். அவ்வுணர்ச்சி யுடையோர் இயன்றவரை எதனையும் அழகுறவே செய்வர். தாம் வைத்திருக்கும் பொருள்களை அழகாக வைத்திருப்பதி லும், தம் கருமத்தைப் பிறர் விரும்பும் முறையில் செய்வதிலும் அவர்களுக்குத் தளராத ஆர்வம் உண்டு. அஃதில்லாதவர் வெறும் கடமை யுணர்ச்சியோடு கருமத்தைச் செய்து கைகழுவி விடுவர். செயல்களைத் திருத்தமாகச் செய்யத் தூண்டும் அவ்வழகுணர்ச்சி ஒருவனது அகத்தையும் புறத்தையும் தூய்மைப்படுத்தி, அவனை உயர் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும்.

இதுவரை, ஒருவன் செய்யும் கருமமே அவனை அளக்கும் உரைகல் என்பதும், அவன் அக்கருமத்தைத் திருத்தமாகச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்பதும் அவ்வாறு முடித்தற்கு எண்ணித் தொடங்குதல், ஊக்கம் தளராமை, துன்பத்தைக் கண்டு சோர்வடையாமை, அழகுணர்ச்சி ஆதியன இன்றியமையாதன வென்பதும் கூறப்பட்டன.

8. “போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து.”

—ஃ—

நாம் நமது வாழ்க்கையிலிருந்து பெறும் அறிவு, அனுபவ அறிவெனப்படும். நூலறிவை விட அனுபவ அறிவே சிறந்தது. நம் முன்னேர்கள் பண்பட்ட வாழ்வு, நடத்தியவர்கள். அவர்களது பழுத்த வாழ்விலிருந்து பிறந்து தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் மொழிகளே பழமொழிகள். அவைகள் அறிவுறுத்தும் அரிய கருத்துக் கள் நாம் நல்வாழ்வு வாழுத் துணை செய்வன. நாம் அனைவரும் நல்வாழ்வு வாழுவும் இன்பமாக இருக்கவுமே விரும்புகின்றோம்; விரும்பி இடையரூது முயல்கின்றோம். ஆனால் நம்மில் மிகச்சிலரே இன்பத்தை அடைகின்றனர். காரணம் என்ன? இன்பத்திற்குரிய காரணம் புறத்தி வண்ண நமது அகத்திலேயே இருப்பதுதான்: இன்பத்திற்குரிய காரணத்தை அகத்தே பெற்றவர்கள் இன்ப வாழ்வு நடத்துகின்றார்கள். இதுவே இப்பொன்மொழி தரும் பேருண்மை.

பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்லை என்று கருதும் பலர் பொருள் தேடுவதிலேயே வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழிக்கின்றார்கள்; இரவுபகலாக எண்ணி எண்ணி திட்டமிடுகின்றார்கள்; உணவையும் உறக்கத்தையும் சுருக்கிப்பணத்தையே உயிரென் மதித்துப் பாடுபடுகின்றார்கள். தாம் தேடிய செல்வத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காக்கின்றார்கள். தக்கவற்றிகளில் முதலிட்டுப் பெருக்குகிறார்கள். தாங்கள் கருதிய பெருந் தொகைப் பொருள்சேருமளவும் சோரமாட்டார்கள். சுற்றுத்தார் துன்பத்தைத் துடைக்க மாட்டார். தமக்குப் புகழுண்டாக நடக்க மாட்டார். முதுமை வந்ததென்றும் ஒயமாட்டார். மரணம் வந்ததென்றும் சாயமாட்டார். அந்தோ! அவர்கள் தாமகருதிய பொருளைப் பெற்றிருமல்லர். ஒரு

கணப் பொழுதாவது இன்பம் உற்றிருமல்லர். பல் வாண்டு வாழ்ந்து பலவாறு உழன்று பயனற்ற வாழ்வு கண்டாரன்றித் தமக்கும் பிறர்க்கும் ஒரு பயன் கண்டாரல்லர்.

“உண்ணேன் ஒளிகிருன் ஒங்கு புகழ் செய்யான் துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பனேல் அஆ! இழந்தானேன் நெண்ணப்படும்.”

என்ற நாலடிப்பாட்டு மனநிறைவற்றவன் செல்வனையி னும் விரைவில் இழப்பனெனக் கூறுகின்றது. மன நிறை வற்று, ஈயாது பொருள் தேடுபவனின் செல்வத்தைத் தாரத்தார் கவர முயல்வர்; கள்வர் கவர்ந்து செல்வர் இவ்வாறு தேடிய பொருளை அனுபவியாது இழப்பவன் தேனீ போலத் துயருறுவான். அந்தோ! பிறர் கவர்ந் தனுபவிப்பதற்காய்ப் பொருள் தேடுபவரின் மதி என்னே!

மக்களுக்கு மன நிறைவு உண்டாகாமைக்குரிய காரணம் யாது? எல்லா நிறைவு மிருந்தும் மனநிறை வொன்றில்லாமையா வன்றே மனிதன் வாழ்வு பாழாகின்றது. ஒருவனது மனநிறைவைக் குலைப்பது, அவன் தன் நிலையையும் பிறர் நிலையையும் ஒப்புநோக்கு மியல்பே. செல்வத்தில் இச்சையுடையவன் பெருஞ் செல்வனையே மதித்து அவன்போல் ஆவதற்கு அல்லும் பகலும் கனவு காண்கிறுன் புகழில் விருப்புடையோன் ஒரு பெரும் புகழாளனைத் தன் இலட்சிய புரட்டங்கக் கருதுகிறுன். கல்வியில் நாட்டமுடையவன் தான் மதிக்கும் கற்றின் போல உயரக் கற்பனை செய்கிறுன். இவ்வித ஒப்புநோக்கு ஒருவனை உயர்த்த வல்லதே. ஆயினும் செல்வர்க்கு உகந்ததன்று ஏன்? செல்வத்திற்கு எல்லையில்லை. செல்வம் முற்றவத்தான் வருவது, முயற்சி மாத்திரந் தான் வருவதன்று என அறநால்கள் கூறுகின்றன. அறிஞர்கள் அவ்வுண்மையை மனத்துட் கொண்டு உள்ள பொருளோடு உள்ள நிறைவு பெற்றிருப்பர்.

“தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க—தம்மினும்
கற்றுரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லாம்
எந்தே இவர்க்கு நாம் என்று”

என்பது ஆன்றேர் வாக்கு. தேடிய செல்வம் போது மென்ற மனதிறைவு வேண்டும். ஆனால், கற்ற கல்வியில் போதாது என்ற மனக்குறை வேண்டும். செல்வம் பெரு குந்தோறும் அதைப்பற்றிய கவலையும் பெருகும். கல்வி நிறையும் தோறும் அதனைலாம் இன்பமும் நிறையும். அதனுற்றுன் பொருள் நிலையில் போதுமென்ற மன நிறைவு இன்றியமையாததென நம் ஆன்றேர் கண்டனர்.

மனிதனுக்கு அறமும் இன்பமுமே வாழ்க்கையில் அடையும் பயன், பொருளான்று. பொருளானது ஏறத் தையும் இன்பத்தையும் அடைய ஏதுவான கருவியானும். இதையறியாதவர் பொருளை மாத்திரம் தேடி அறத்தை யும் இன்பத்தையும் கைவிடுகின்றனர். பொருளாசை பிடித்த ஒருவன் தான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னக வேண்டும் என்று வரம் பெற்றார். அதன் பயனாக அவன் தொட்ட உணவு பொன்னாயது. அதனால் உணவின்றி வருந்தினான். உடை பொன்னாயது. மானமிழந்தான். அவன் பொன்னசை தன்னுயிர்க்கே பொல்லாததெனக் கண்டான். மீண்டும் கடவுளை இரந்து மனதிறைவொன் றையே வேண்டி மகிழ்வுற்றார். அவனைப் போன்ற ஆசைப் பேய் பிடித்தோர் இன்றும் பலருளார்.

போதுமென்ற மனதிறைவுடையவன் பொருளாசை யில்லான் என்பது மாத்திரமன்றிப் பொருமையுமில்லன். அவன் யாரிடத்தும் அழுக்காறு கொள்ளான்; ஆனால் அனுதாபம் உள்ளான். தன்னலம் பாராது மன்னுயிர ணைத்தையும் ஒம்புவான். மன்னுயிர் ஒம்புவோர்க்குத் துன்பமில்லையல்லவா? மன நிறைவுடையவன் ஒருவனே அறம். பொருள், இன்பம் மூன்றையும் உடையவன். ஆகவே எல்லோரும் மக்களாக வாழ வேண்டுமானால் மனதிறை வொன்றையே தேட வேண்டும். அதனையே போற்றி வளர்க்கவேண்டும்.

“செல்வ மென்பது சிந்தையின் நிறைவே”

9. நாடகங்களும் அவற்றின் பயனும்.

—:::—

தமிழர் நாடகக் கலையைத் தொண்டு தொட்டே போற்றி வந்தனர். தமிழின் முக்கூறுகளுள் நாடகத் தமிழ் மூன்றுவதாக அமைந்துள்ளது. இயற்றமிழையும் இசைத் தமிழையும் வளர்த்த பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாடகத் தமிழையும் நன்கு ஆராய்ந்தனர். நாடகத்தின் விரிவுகளையும், அவற்றின் இலக்கணங்களையும் எடுத்துக் கூறும் என்னிறந்த தமிழ் நூல்கள் இன்று இல்லையா யினும் அவற்றின் பெயர்களாவது ஆங்காங்குக் காணப் படுகின்றன. இந்நாடக விலக்கண நூல்கள் தோற்றுதற்குக் காரணமாக எத்தனையோ நாடகங்கள் பண்டு நின்று நிலவியிருக்கவேண்டும். அந் நாடகங்களைப் பழந்தமிழ் மக்களும் மன்னரும் ஆதரித்துப் போற்றியிருக்கவேண்டும். இன்று நம் நாட்டில் நாடகங்கள் நடைபெறுகின்றன. நாட்டு மக்கள் அணவரும் அவற்றை விரும்பி அநுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் நாடகங்களும் நாடகவிலக்கண நூல்களும் மிகச் சிலவே உள்ளன. நாடக நூல்கள் மறைந்தாலும், நாடக அறிஞர்கள் தொகையிற் குறைந்தாலும் நாடகம் சுவைப்போர் அன்றுபோலவே இன்றும் பலர் உளர்.

இயல் இசைகளைவிட நாடகம் மக்கள் உள்ளத்தை நன்கு கவரவல்லது. இயற்றமிழ் அதனைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்க்கே இனிமை தருவது. இசைத் தமிழ் அதில் ஈடுபாடுடையவர்க்கே இன்பம் பயப்பது. நாடகத் தமிழோ வெனில் கட்டுல வாயிலாகவும், செவிப்புல வாயிலாகவும் கற்றார் கல்லார் எல்லார் உள்ளத்தையும் கொள்ளொ கொள்ளுவதாகும். நாடகத் தமிழ் ஏனைய இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ்களின் பயனையும் ஒருங்கு உதவுகின்றது. நாடகத்தில் இசை, மெய்ப்பாடு, உணர்ச்சி, உயர்ந்தபோதனை என்பன கலந்து மிலிர்கின்றன. இவற்றில்

ஒன்றை விரும்பாதோரும் மற்றொன்றை விழைவர் எனவேதான் இஃது எல்லோருக்கும் இன்பம் தருகின்றது. நாம் அறியும் அறிவெல்லாம் செவி வாயிலாக அறிவனவே. செவியறிவை விட கண்ணறிவு உள்ளத் தில் நன்கு உறுதிபெற்று நிற்பது. நாடகம் கட்டுவ ஞக்கும் பெருவிருந்தாவதால் அதன் பயன் ஏனைய இயலாலும், இசையாலும் பெறும் பயனைவிடப் பன்மடங்கு சிறந்ததாகிறது.

ஒரு நாடகத்தில் நடிப்பும் மெய்ப்பாடுமே முக்கிய அம்சங்களாகும். நவரசங்களையும் அவற்றிற்குரிய மெய்யிலக்கணங்களையும் ஒரு நடிகன் அறிவதோடமொது அதைச் செயலில் காட்டவும் வல்லஞகல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் நடிகனைன்ற பெயரைப் பெறுகிறுன். தான் எடுத்துக்கொண்ட பாகத்தைத் திறம்பட நடிப்பதன் மூலம் பார்ப்பவருள்ளத்தை அவன் கவர்ந்துவிடுகிறுன் நாடகத்திலுள்ள இசையும் ஏனைய அம்சங்களும் நடிப்பிற்குத் துணைசெய்யுமளவில் அமைகின்றன. நாடகத்திற் கெடுத்துக்கொண்ட கதையில் அதன் நோக்கம் அமைந்துகிடக்கிறது. நீதியை எடுத் துக் காட்டுமுகமாகவும் ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்து முகமாகவும் அன்பு, வீரம், முதலிய பண்புகளை வளர்க்கு முகமாகவும் பல்வேறு காலத்தும், பல்வேறு இடங்களிலும், நடந்த சம்பவங்கள் நாடகமாக அமைத்து நடிக்கப்படுகின்றன.

ஆதியில் எல்லாக் கலைகளும் நல்நோக்கத்துடன் யேவளர்க்கப்பட்டன. ஒருகலை அதனைப் பயிலுவோ ரது திறமையினால் ஆதரவாளர்களை மேலும் மேலும் பெருக்கமுடியும். அது தவறானவற்றைப் பரப்ப முயலுமேல் சிலநாளில் மடிந்தொழிந்து விடும். நாடகக்கலை பண்டு தொட்டே உயர்ந்த கொள்கைகளையே பரப்பி வந்தது ஒரு சிறந்த உண்மையை மக்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டுமேல் அதற்கு நாடகமே எளிய சாதன

மென நம்முன்னேர் கண்டனர். அறத்தைப் பாதுகாத்த நட தமிழ் நாட்டில் இயல் இசை நாடகமென்ற மூன்றும் அறவழியே சென்றன. இன்று அந்நோக்கம் பராமுகம் செய்யப்படுகின்றது. நாடகத்தினிடத்தைச் சூலீகரித்த திரைப்படங்கள் வேறு வேறு நோக்கத்துடன் வெளி வருகின்றன. திரைப்படங்கள் பார்க்கச் செல்வோரது நாட்டமும் பலவிதமாகவுள்ளது. அதனால் இக்காலத் திரைப்படங்கள் நல்ல பயனைத் தருவதில்லை. நடிப் போர்க்குப் பொருள் வரும் வழியாயும் பார்ப்போர்க்குப் பொழுதுபோக்கும் சாதன்மாயும் திரைப்படங்கள் அமைந்துள்ளன.

போதனையினால் சாதிக்க டியாத்தை நாடகத்தால் நாம் அடையமுடியும். நாடகத்தைப் பார்த்ததுமே மக்கள் உணர்ச்சி விழிப்படைந்து விடுகிறது. நாடகக் காட்சிகள் அவர்களது மனத்தில் நன்கு பதிந்து விடுகின்றன. காந்தியடிகளின் சத்தியவாழ்விற்கு வித்துன் றியது அவர் பார்த்த அரிச்சந்திர நாடகமேயாகும். அந்நாடகத்தில் அரிச்சந்திரனின் வாய்மை விரதமும், அவனுக்கேற்பட்ட அளவற்ற துன்பங்களும் அவனது மன உறுதியும் இறுதியில் அவனடைந்த வெற்றியுமா கிய பகுதிகள் காந்தியடிகளின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அன்றே அவர் கருத்தில் ஒரு புத்தொளி உதயமாயிற்று. அவர் வாழ்வு புனிதவாழ்வானது என்றால் அது நாடகத்தால் ஏற்பட்ட நற்பயனேயாகும்.

மக்கள் கண்ட கலைகள் எல்லாவற்றிலும் நாடகக் கலையே வாழ்வை மேம்படுத்தவல்லது. அதிலமைந்த ஒவ்வொர் அம்சமும் மக்கள் உணர்வையும் அறிவையும் சீர்திருத்தவல்ல சிறந்த கலையாகும். அது இசை, நடிப்பு, பேச்சு முதலிய பலகலைகளையும் அடக்கிய ஒரு பெரும் கலை. ஏனைய கலைகளால் பெறமுடியாத பயனை நாடகக் கலையொன்றினால் சாதிக்க முடியும். மக்கள் நல்வாழ்வு

வாழ வேண்டுமாயின் நாடகங்கள் நல்ல நோக்கங்களாடு நடைபெற வேண்டும். அதனால் மக்களிடையே கலையிற் காணும் சுவை நுகர்ச்சி சிறத்தலோடு உயர்ந்த வாழ்வும் மலருகிறது. ஆகவே நாடகத்தின் வளர்ச்சியிலும், ஆக்கத்திலும், நாட்டு மக்களேயன்றி அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

— 0 —

10. எனது கல்லூரி நாட்கள்.

— :: —

சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு பாடல் உள்ளது. அதில் ஒரு புலவர் தமது இளமைப் பருவத்து நிகழ்ந்த இன்பச் செய்திகளை எடுத்துக் கூறி மகிழ்கிறார். அப்புலவரோ தொண்டு கிழவர். இளமையின் நினைவுகள் அவர் மனத் தைவிட்டு அகவலில்லை. அவற்றை நினைக்குந்தோறும் எல்லையில்லாத இன்பத்துள் ஆழ்கிறார். இளமையை நினைத்தல் எல்லார்க்கும் இன்பங் தருவது. இளமையிலே தான் பள்ளிக்கூட வாழ்வும் தொடங்கி நிலைபெற்று முடிவெய்த்துகிறது. அச்சிறிய காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் வாழ்நாள்முழுவதும் நினையுந்தோறும் கழிபேருவகையை ஊட்டுகின்றன. புதிய புதிய நண்பர்களும், போதனையில் தேர்ந்த ஆசிரியர்களும் கருத்துக்கிணிய கல்வியும் எம் அகத்தைவிட்டு ஒரு போதும் அகல்வதில்லை. கள்ளாம் கபடம் அறியாது, பொறுப்புணர்ச்சி யற்று, கவலையற்ற வாழ்வு நடத்திய அக்காலத்தை நினைத்தால் எத்துணை இன்பம் உண்டாகின்றது.

ஐந்து வயது வரை நம்வாழ்வு வீட்டிலும், வீட்டின் சுற்றுடலிலும் அடங்கிக் கிடக்கிறது. அதனால் நாம் ஒரு புது வாழ்விற்குப் புகுகின்றோம். பள்ளிக்கூடத்தில் நம்மோடு குலாவி மகிழ்வதற்கு நண்பர் பலர் சேர்கின்றார்கள். ஐந்து பத்துப் பேரோடு பழகி விளையாடிய நாம் பள்ளியில் முப்பது நாற்பது சிறுவர்களோடு கூடி

வாழப் பழகுகிறோம். பள்ளிப்படிப்பைவிட அன்னரோடு பழகுவதே நமக்கு அக்காலத்தில் பேரின்பம். வயது ஏற ஏற நாம் நம் அறிவிலும், சுவையிலும், திறமையிலும் ஏற்றம் காண்கின்றோம். வீட்டில் எனக்கு மிக இனியவ ராக இருந்தவர் தாய் தந்தையர் என்ற இருவரே. இப் போது இன்னும் ஒருவர்—என்னை நன்கு நேசிப்பவர்—பள்ளிக்கூடத்தில் காணப்படுகின்றார். அவர் தான் வகுப்பு ஆசிரியர். அவரது அன்பும் போதனையும் அவர் தரும் தண்டனையை விட என் நினைவிலே நெடுநாள்கள் நிலைநிற்கின்றன. அவர் கற்பித்த பாடத்தையும் கூறிய கதைகளையும் விட அவர் பயிற்றிய நற்பழக்கமும், அவர் காட்டிய அன்பும் நாம் உள்ளளவும் நமக்கு நன்மை தருகின்றன.

வயது முதிரப் பொறுப்புணர்ச்சியும், பொருள் பற்றிய கவலையும் அதிகமாகின்றது. துன்பம் அதிகமாகிறது, இன்பம் அரிதாகிறது. என் பள்ளிக்கூட நாள்களிலோ வென்றால் கவலையே சிறிதும் காணுத வாழ்வு நடத்தி வேண். உணவு, உடை முதலிய வேண்டும் பொருள்கள் அனைத்தையும் தாய் தந்தையர்கள் உதவினார்கள். பகல் முழுவதும் விளையாட்டும், படிப்பும்; இரவு முழுவதும் அவற்றைப் பற்றிய இன்பக் கனவுகள். வெறுப்பு, பொருமை ஆகிய தீய குணங்கள் என் பள்ளிக்கூட வாழ்வில் தலைகாட்டவில்லை. பகைவர் என் நண்பர் என்ற வேற்றுமையின்றி எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம் என்ற உயரிய நினைவே என்னையும் என்போன்றுரையும், ஆட்கொண்டிருந்தது. படிப்பிலும், விளையாட்டிலும் நாம் போட்டியிடுவோம். ஆனால் அப் போட்டியில் வெற்றி வேட்கை தலைதூக்கி நிற்குமன்றி அற்பெருமையென்பது எனது அகராதியிலும் இருக்காது. கல்வியிலே திறமை குறைந்தார்க்கு உதவிகள் செய்வோம்; திறமை மிக்காருடன் உறவு கொண்டு உழைப்போம். ஒரு வகுப்பிலுள்ளார் அனைவரும் உடன் பிறந்தார் ஆகி ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு செலுத்துவர்.

பள்ளி வாழ்க்கையில் அறிவைப் பெருக்குவதோடு அன்பையும் வளர்த்ததோடு உடலையும், உயர்ந்த பண்பாட்டையும் பேணிவளர்க்கும் பெருவாய்ப்பும் பெற்றேன். படிக்கும் வேளை தவிர்ந்த நேரத்தில் பல்வேறு விளையாட்டில் ஈடுபட்டேன். விளையாட்டுக்கள் உடலுக்கு வண்மை அளிப்பதோடு பல நன்மையையும் தந்தன். ஒரு விளையாட்டில் பங்குபற்றும் இரு கட்சியாரும் ஒருவரை யொருவர் வெல்ல முயல்கின்றனர். ஆடும்போது ஒரு கட்சியாரை மறுகட்சியார் பலமாக எதிர்க்கின்றனர். சாதாரணமான ஆட்டம் பெரும் போராட்டமாக நடக்கின்றது. இளைஞர்கள் உயர்வதாழ்வு கருதாது, பெறுமை பேணது ஓர் உறுப்பினர் போல் ஒன்றுபட்டு தத்தம் கட்சிக்காக ஒத்துழைக்கின்றனர். வெற்றி ஒருவரைச் சார்ந்ததே யாயினும் இருதிறத்தாரும் தத்தம் வேற்றுமை மறந்து வெற்றியைப் பாராட்டுகின்றனர். இந்நற்பண்பு தான் எனது கல்லூரி நாளில் யான் பெற்ற பெரும் பேறு என்று சொல்லத்தக்கது.

கல்லூரியில் நான் சுவைத்த கலையனுபவங்கள் பலப் பல, பேச்சுக்கலை, நடிப்புக் கலை, சொற்போர்க் கலை, இசைக்கலை முதலானவைகள் இடம் பெறுத நாளை அந்நாளில் நான் காண்பது அரிது. மாணவர்களின் பண்பாட்டையும், அக வளர்ச்சியையும் நோக்காகக் கொண்டு ஆக்கிய சங்கங்கள் பலவிழுந்தன. அச்சங்கங்களை நிர்வகிக்கும் உறுப்பினரைத் தெரியும் பொறுப்பு மாணவரையே சேர்ந்தது. சங்கத்தில் இலக்கியம் முதலைய பல பொருள்களிலும் பேச்சுக்கள் நிகழும். சில சமயங்களில் சிக்கலான விஷயங்கள் பற்றி மாணவர் சொற்போரும் நிகழ்த்துவர். அச் சொற்போர் மாணவர்க்கே யன்றி அதைக் கவனிக்குக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியருக்கும் மிக்க உவகையைக் கொடுக்கும். சங்கங்

கலை நிர்வகிக்கும் திறமையையும் சொற் போர்களில் நடந்துகொள்ளும் முறையையும் நாம் அனுபவ வாயிலாக அறிகிறோம். அவ்வப்போது நமது சங்க ஆதரவில் நாடகங்களும், இசை விருந்துகளும் நிகழும். இவற்றில் மாணவர் பங்கெடுத்துத் தத்தம் கலைத்திறனைக் காட்டுவர். மாணவராய் இருக்குங் காலத்து இவ்வித கலை நிகழ்ச்சியில் ஈடுபட்டவர் பிற்காலத்தில் சிறந்த பேச்சாளர்களாகவும் நடிகர்களாகவும் இசைச் செல்வர்களாகவும் விளங்குகின்றார்கள்.

குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் பொறுப்பு மிக்கவர்களுக்கும் இயற்கை அழகைச் சூவைக்க வாய்ப்பு ஏற்படுவதில்லை. மாணவ வாழ்க்கையில் சூவையுணர்வுக்கு விருந்தளிக்கும் வாய்ப்புக்கள் பல நேருகின்றன. அக்காலத்து நாம் செய்த பல்வேறு சுற்றுப் பிரயாணங்களினால் அடைந்த இன்பம் அளவிடத்தக்கதன்று. சரித்திரம், கலை, பழையமையான நாகரிகம் ஆகியவற்றிற்குப் பெயர்போன நகரங்கள் பலவற்றை நாம் நேரே கண்டோம். நூல்களில் கற்றதையும் ஆசிரியர்களிடம் கேட்டதையும் விட நாம் நேராகக் கண்ட நகரங்களும் நகரத்தில் உள்ள புராதன சின்னங்களும் நமக்குப் போதித்துவை பலப்பல. அவை இன்பகரமானவையாக இருந்ததோடு சிறந்த அறிவைப் புகட்டும் சாதனமாகவும் விளங்கின. இந்த வாய்ப்பும் அனுபவமும் நமக்கு என்றும் மகிழ்ஞாட்டும் நல்ல ஊற்றுக்களாக நிலைக்கின்றன.

ஆகவே கல்லூரி வாழ்வு என்பது நம் வாழ்விலே தலைசிறந்த அத்தியாயம் ஆகும். கல்லூரியில் நாம் பழகிய நண்பர்கள் நமக்கு என்றும் இனிய உறவினர் ஆகிவிடுகின்றனர். அந்நாளில் நாம் கற்ற கல்வி, கல்வியோடு நாம் பறிந்ற பழக்கங்கள் நம்மை உயிர்நிலைக்கு அழைத்துச் சென்று வெற்றியையும், புகழையும் ஈட்டித் தருகின்றன. கல்லூரி வாழ்வில் நாம் பெற்ற இன்பம் நம் பிற்கால வாழ்வில் என்றும் காண்பாரிய இன்பமாகின்றது.

இவ்வித உயர்வு மிக்க கல்லூரி வாழ்க்கை கிடைக்கப் பெறுதவர்கள் மக்கள் அடையும் நன்மை மிக்க பேறு களைப் பெறுதவரே ஆவர்.

—:-—

11. நாட்டுப் பாடல்கள்

—:-—

பாடல்கள் புலவர்கட்டகே ஏகபோகமானவையல்ல. அவை பொதுமக்களுக்கும் உரியன. பொதுமக்களின் அன்றூட வாழ்விலும் பொருந்தி மிளிர்வன. மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலித்து அவர்களின் எண்ணைத்தையும் இலட்சியங்களையும் எடுத்துக்காட்டி, இசையும் இனியத்துவமும் அமைந்த பாடல்களின் ஆற்றலை நாம் அளவிட முடியாது. அவ்விதம் அமைந்த பாடல்கள் நம் நாட்டில் எண்ணிறந்துள்ளன; அவை நாட்டுப் பாடல் என்று கூறப்படும். அப்பாடல்கள் கிராமத்துப் பாமரமக்களின் உள்ளத்தில் தோன்றி அவர்களின் நாவீல் நின்று நடம் இடுகின்றன. ஒரு நாட்டின் பொக்கிஷங்கள் எனக் கருதப்படும் இலக்கியங்கள் அந்நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தை எவ்வாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றனவோ, அவ்வாறே நாட்டுப் பாடல்களும் அவரது உள்ளத்தில் அமைந்த கருத்துக்களையும், அபிலாணங்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

நம் முன்னேர்கள் தம் வாழ்விலும், தாழ்விலும், வேலை நேரத்திலும், வேலையற்றபோதிலும் பாட்டுக்கள் பாடி மகிழ்ந்தார்கள். நெல் குற்றுமபோது பெண்கள் வள்ளைப்பாட்டுப் பாடினர். நெல் வயலில் வேலைசெய்யும் போது பாடுவது பள்ளைப்பாட்டு எனப்படும். பாரவண்டியைச் செலுத்துவோர் தெம்மாங்கு பாடுவார்கள்; நீரிறைப்போர் ஏற்றப்பாட்டுப் பாடுவர். அழுதபிள்ளையை அயர வைத்தற்குத் தாலாட்டுப் பாடுவர். இழவுகாலத்தில் ஒப்பாரிபாடிக் கவலையை ஒழிப்பர். இவ்வித

இசைப் பாட்டுக்கள் பாடுபவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும் உடற் கணிப்பை நீக்குகின்றன; தளர்ச்சியைப் போக்குகின்றன. அயர்ச்சி தரும் வேலையில் மாத்திரமன்றி உவகையிக்க விளையாட்டிலும் பாடல்கள் எழுகின்றன. மாணிக்கவாசகர் தாம் செல்லும் வழியில் ஊஞ்சலாடுதல், பந்தாடுதல் போன்ற பல்வேறு விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் பெண்கள் இனிய பாடல்கள் பாடுவதைக் கண்டார். அதன்பயனாக அவர்கள் பாடுவனவாக அப்பெரியார் வாக்கிலிருந்து தோன்றியனவே அம்மானை, ஊசல், தெள்ளேனும், திருவுந்தியார் ஆதிய பதிகங்களாம்.

நாட்டுப் படல்கள் கிராம மக்களது ஆக்கம். கிராமமக்களது பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களை நாம் அவற்றில் கேட்கிறோம். அவை அம்மக்களது இயல்பான இசையோடு பாடும்போது மிக்க சுவை பயக்குகின்றன. சில பாடல்களின் சொல் அமைப்பையும் பொருட் சிறப்பையும் நோக்குமிடத்து அவை சிறந்த செஞ்சொற் புலவனுக்கும் எட்டாத பெருமையோடு விளங்குகின்றமைப்புள்ளுகும். ஒரு பாடற் பகுதியை ஈண்டு நோக்குவோம்.

“முங்கில் இலைமேலே தூங்கும் பனிநீரே
தூங்கும் பனிநீரை வாங்கும் கதிரோனே”

என்பது ஓர் ஏற்றப்பாட்டின் பகுதி. இதில் முங்கில் என்ற சொல்லில் எதுகைத் தொடையாகத் தூங்கும் என்றது அமைந்து சொல் நயம் பொருந்தி விளங்கினாலும் இதன்கண் அமைந்த பொருள்நயம் மிக்க இன்பம் தருகின்றது. இரவு முழுவதும் கதிரவனின் தாக்குதல் இல்லாமல் பனிநீர் முங்கில் இலையில் சுகமாகத் தங்கியுள்ளதல்ல—தூங்குகின்றதாம் அமைதியாகத் தூங்கிய பனிநீரைக் கதிரவன் தட்டியெழுப்பித் தன்னிடத்தழைக்கின்றான் என்பதுபோல அடுத்தவரியில், “தூங்கும் பனிநீரை வாங்கும் கதிரோனே” என்று பாட்டுச் செல்லுகிறது இதைப் பாடியவரது சிந்தனையின் உயர்வுதான் என்னே! என்னே!

கிராமத்து மக்களுடைய வாழ்வில் உயர்ந்த இலட்சியங்கள் ஊறிக்கிடக்கின்றன. பாடல்கள் பலவேறு தொழில் நிகழ்ச்சிகளுக்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும், துணயாகவும் தூண்டுதலாகவும் நின்றாலும் அவை காதல் வீரம் என்பவற்றையே கருத்தாகவும் உடையன அப் பாடல்கள் மக்களின் இன்பக் கனவுகளையும் உயர்ந்த இலட்சியங்களையும் பொதிந்து வைத்திருக்கும் பொற்பேழைகள் எனலாம். ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

ஏன் அழுகின்றாய் பெண்ணே
ஏன் அழுகின்றாய் பெண்ணே
ஏன் அழுகின்றாய் பெண்ணே
மான் அழுதாற்போலே?

புருஷன் அடித்தாலே — ஒரு
பொற்றடியினாலே
கொழுநன் அடிச்சாலே — ஒரு
கோற்றடியினாலே

புருஷன் அடிக்கவில்லை — ஒரு
டூதம் தீண்டவில்லை
கொழுநன் அடிக்கவில்லை — ஒரு
குமரன் தீண்டவில்லை.

வட்டிலிலே வடித்த சாதம்
வாரித்தின்ன மைந்தனில்லை
கிண்ணியிலே போட்ட சாதம்
கீறித்தின்னப் பிள்ளையில்லை.

அங்காடிக் கூடைதனை அழைத்துவரப் பிள்ளையில்லை
வெங்காயக் கூடைதனை விலைமதிக்கப் பிள்ளையில்லை
மழைபெய்த வாசலிலே மைந்தனடி காணேனே
மைந்தனடி கானாது மறுகி அழுகிறேனே.

இது ஒருத்தி மற்ற ஒருத்தி அழுவதைப் பார்த்துக் காரணம் என்ன என்று கேட்க, அழுபவள் உண்மைக் காரணத்தை யுனர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. அழுகின்ற பெண்ணை உள்ளத்திலுள்ள பிள்ளைக்

காதல் கடைசி ஆறு வரிகளி லும் மிளிருகின்றது. இது நாட்டுப் பாடலாக அமைந்தாலும் புலவர்கள் கற்பனையையும் வென்றுவிடுகின்றது. நூற்கல்வியின் சேர்க்கையில்லாமல் மக்களின் இயல்பான உள்ளத்திலிருந்து வெளிவந்ததாதவின் இத்தகைய பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன.

நாட்டுப் பாடல்கள் அரசன் முன்றிலை அறியாது, கற்றவர் கூட்டத்தைக் காணுது, மக்கள் மத்தியில் பல்லாண்டு வாழ்கின்றன. இவற்றின் அருமையை அறிந்த இக்கால அறிஞர்கள் இவற்றை யொன்றுக்கச் சேர்த்து நூல்வடிவில் உருவாக்க முற்பட்டுள்ளார்கள். கற்றேருந்தும் மற்றேரும் இவற்றின் இன்சுவையை நுகரும்வண்ணம் பத்திரிகைகளிலும் சுவைபற்றிய கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன. வானைவியில் சிறந்த அறிஞர்களைக் கொண்டு நாட்டுப்பாடல் பற்றிய விஷயங்களை ஒலிபரப்புகிறார்கள். முன்னெருகாலத்து வீட்டின் அகத்தும் வேலைத்தலத்திலும் நடமாடிய இப் பாடல்கள் இன்று உலக அரங்கில் வெளிவந்து எல்லோர்க்கும் உவகை யூட்டுகின்றன.

—:-:—

12. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை.

—ஃ—

வலம்புரிச் சங்கில் முத்துப்பிறந்தாலனைய தோற்றம், மணற்கேணி நீர்போலும் அறிவுச் சுரப்பு, கடல்மடை திறந்தது போலும் சொற்பெருக்கு, மாறுபட்டவர்களை வீறுகொண்டு தாக்கும் ஏறுபோலும் திறன், செல்லு மிடமெல்லாம் செங்கோன் மன்னர்க்குரிய சிறப்பு, சைவ மும் தமிழும் தழைக்க வாழையடி வாழையென நாவ வர்க்குப் பின்வந்த நாவலராம் பெருமை சொற்ப வாழ் நாளில் அற்புதமான செயல்கள்—இவ்வெண்ததும் நிரம்பி யவர் ஒருவரையல்ல, பலரைக் கதைகளில் நாம் படைக் கலாம்; கண்ணாரக் காண்பது மிகமிக அரிது. அவ்வித அருமை வாய்ந்தவர் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள்.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவு அறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற” என்பது பொய்யாமொழி.

அறிவுடை மக்கட்பேறு அருந்தவத்தின் பயன். யாழ்ப் பாணத்து மேலைப் புலோவி அவ்வித அருந்தவம் செய் தது. அவ்லூர் வேளாண் செல்வர் நாகப்பிள்ளை பெருந் தவம் செய்திருந்தார். அவரது வழிபடு கடவுள் அறு முகப் பெருமான். வேலையும் வேற்பெருமானையும் அவர் காலையும் மாலையும் நீள நினைவார். அந்தத் தவத்தாலும் முந்தைத் தவத்தாலும் 1874-ஆம் ஆண்டு அவர்க்கு ஓர் ஆண் மகன் பிறந்தான். நாகப்பிள்ளை அம் மகற்கு நற் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார். அந்தப் பெயர் கந்தர்க்கினிய பெயர்—கதிர் வேலைக் கருதும் பெயர்—கதிரைவேற் பிள்ளை.

கதிரைவேற்பிள்ளைக்குக் கல்விப் பருவம் வந்தது. கற்பூரத்தில் தீப்பற்றுவதுபோலக் கற்பவையைண்த்தை யும் அவர் விரைவில் உணர்ந்தார். பள்ளிப் படிப்புச் சொற்பமாயினும் தமது நுண்மதி கொண்டு நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றார். தொல்காப்பியமும் சங்க நூற்றெடு கைகளும் அவர்க்குப் பாட்டன் சொத்துக்கள். அவற்

றுக்கு அவர் சொல்லும் உரையும் விளக்கமும் அறிஞர் பலரும் வியந்து விரைந்தேற்றுக்கொள்ளத் தக்கனவாயிருந்தன. பின்னோயவர்கள் இலக்கியப் புலவர் மாத்திரமல்லர். சமய நூல்களும் கற்றுத்துறை போயவர். வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள சமய சாத்திரங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தவர். அதன் பயங்கத் தமகாலத்தில் சமயநூலறிவிலும் சமயச் சொற்போரிலும் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாது விளங்கினார்.

“இனரும்த்தும் நாரூமலரணையர் கற்ற

துணர் விரித்துரையாதார்” ஆதவின் கல்விக்கழக கசடற மொழிதல். கற்றவர் எல்லாரும் சொற்றிறம் பெற்றவர்கள் சொல் வன்மை என்பது ஒரு பெரும் செல்வம். அச் செல்வம் பெற்றவர் பதினாறிரவருக்கொருவர் என்பவர் ஒளவை முதாட்டியார். கதிவரவேற் பின்னோயவர்கள் ஒரு சொல்லின் செல்வர். அவர் சொற் பெருக்கைக் கேட்டுச் சுவைத்த பலர் அவரை வழிபட்டு அவர் வழிப்படலாயினர். அவர் சொல்லில் இனிமையும் உண்டு, கடுமையும் உண்டு. அவரோடு மாறுபட்டோர் அவர் பேச்சைக்கேட்டுத் திருந்துவர்; அன்றேல் அவர்க்கு மாறு கூறமாட்டாது வருந்துவர். எந்த இடத்தில் எப்பொருள் பற்றிப் பேசுவதாயினும் அவர் அதற்கு ஆயத் தம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. சபைமுன் பேச எழுந்ததும் அவரது சிந்தனை தீவிரமாகத் தொழிற் படத் தொடங்கிவிடும். பேசும் பொருளைப்பற்றி ஆராய்தல், தொடபுபடுத்தல் எல்லாம் அப்பொழுதுதான். இவரது இவ்வித ஆற்றலைக் குறித்து ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. ஒருமுறை ஒருவர் பின்னோயவர்களின் மதிப்பைக் குறைக்கும் நோக்கத்தை மனத்துட்கொண்டு அவர்களை விருந்திற்கழைத்தார். உட்கருத்தைச் சிறிதும் அறியாது பின்னோயவர்களும் விருந்திற்கிசைந்தார்கள். உணவு முதலியன மிகச் சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டன. பின்னோயவர்கள் விருந்துண்டு மகிழ்ந்து, சற்றுக் கண்ண யர்ந்தார்கள், அதுவரை அம்மனிதர் தம் எண்ணத்தை

வெளியிடவில்லை. அவ்வுரிமைள்ள ஒரு பொது இடத்தில் கூட்டத்திற்குரிய ஏற்பாடுகள் மிகத் துரிதமாக நடந்தன. தமிழ்ச் செல்வர் ஒருவரின் சொற்பொழிவைக் கேட்க மக்கள் நூற்றுக் கணக்கில் வந்து நிறைந்துவிட்டார்கள் பிள்ளையவர்கள் விழித்தெழுந்ததும்தான் தம்மை எதிர்பார்த்து மக்கள் கூடியுள்ளார்கள் என்பதையும் தாம் அச்சபையில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த வேண்டுமென்பதையும் அறிந்தார்கள். சபை கூடிய இடத்திற்குச் சென்றதும், சபைத் தலைவர் மிக மரியாதையுடன் பிள்ளையவர்களை வரவேற்றார். தலைவர் பிள்ளையவர்களை ‘எறும்பு’ என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசும் படி வேண்டினார். பிள்ளையவர்களோ சிறிதும் தயங்கினார் அல்லர். உடனே ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ‘‘எறும்பிற்கு ஏழு குணங்களுண்டு. தலைவர் ஆறுமணி நேரம் பேச வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். ஆகவே அதன் ஆறு குணங்களைமட்டும் பேசி முடிப்பேன்’’ என்று தொடங்கி மிக அழகியதோர் விரிவுரையாற்றி விட்டார்கள். பேச்சைக் கேட்ட சபையோர் வியப்பில் மூழ்கினார். பேச்செய்தவர் நானைத் தலை தாழ்ந்தனர். பிள்ளையவர்களிடத் தில் நிறைந்த விவேகமும் நினைவாற்றலும் உண்டு. அவதானமும் செய்ய வல்லவர்.

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னென்றுவன் சந்துணையும் கல்லாதவாறு”

நாவலர் வழிவந்த சைவக்காவலர் என்று போற்றத்தக்க முறையில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் கதிரைவேற் பிள்ளையவர்கள் சைவப் பிரசாரஞ் செய்தார்கள். அவர்வாழ்வின் பெரும்பாகம் இந்தியாவில் சமயப்போர் செய்வதிலும் சைவம் தழைக்கப் பாடுபடுவதிலுமே கழித்தது. நாவலர் பெருமானுக்குப் பின் அருட்பா மறுப்பில் ஈடுபட்டுத் தமிழ்நாடெங்கணும் பிள்ளையவர்கள் அமிழ்தமாரி பொழிந்தார்கள். மாயாவாதம் தலைசாய ஓயாது சொற்போர் புரிந்தார்கள். இவரது பேராற்றலை வியந்து காசிவாசி சிவத்திரிகு. செந்திநாதையர் அவர்கள்

இவர்க்கு 'மாயாவாத தும்சகோளி' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினார்கள். பின்னொயவர்களது கல்வியறிவையும் கட்டுரை வண்மையையும் கடவுட் கொள்கையையும் கண்டு வியந்த பலர் இவர்க்கு உத்தம மாணுக்கராயி னர். அம்மாணுக்கருள் தலைசிறந்தவர் செந்தமிழ்ச் செல்வர் திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள். ஒரு விளக்கிலிருந்து பல விளக்குக்கள் ஒளிபெறுதல் போலக் கதிரைவேந்பிள்ளையவர்களின் அறிவொளி அவர்களுடைய புதல்வராகிய திரு. முதலியார் அவர்களிடமாக நின்று நெடுங்காலம் தமிழுலகை விளக்கியது.

**"உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்"**

புலவர்கள் பிரிவு பொல்லாதது; பின்னொயவர்கள் பிரிவு அதனிலும் பொறுக்கலாகாத் தன்மையது. பின்னொயவர்கள் வாழ்வு சிறிது; வளர்த்த தொண்டு பெரிது. எண்ணத்திலும், பேச்சிலும், எழுத்திலும் இவர் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் ஆற்றியவை என்றும் போற்றற்குரியன. நாம் இன்று பின்னொயவர்களின் பேச்சைக்கேட்க முடியாவிட்டாலும் அவர்கள் எழுதிய நூல்களில் அவர்களது உள்ளத்துயர்வைக் காணமுடியும். யாழ்ப்பாணப் பேரகராதி, ஏகாதசிப் புராணம், சைவபூடணசுந்திரிகை, சைவசித்தாந்தச் சூருக்கம், சிவாலய மகோற்சவ விளக்கம், சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம், கூர்ம புராண உரை, நெடுதவரை, பழநித்தல புராணம் முதலிய நூல்கள் அவர்களது நினைவுக்குறியாக உள்ளன. இவ்வற்புதச் செம்மல் தமிழ்க்கூறு நல்லுலகம் கண்ணீர் சொரிய தமது முப்பத்துமூன்றுவது வயதில் அமரர் ஆனார். அறிஞர் உலகம் உள்ளப் பிரிந்தார்.

13. “கற்றது கைம்மண்ணவு”

—::—

நாம் சில பொருள்களை அனந்தம் என்ற சொல் வாற் குறிக்கின்றோம். எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அச் சொல் பொருந்துவதில்லை. முடிவில் லாது வளரும் பொருள்களுக்கே அது பொருந்தும். அறிவு வளரும் தன்மையது, அதனை எல்லைப்படுத்த முடியாது, அறிவு கற்கக் கற்க விரியும், கேட்கக் கேட்கப் பெருகும், சிந்திக்கச் சிந்திக்க வளரும். அறிவுக்கு நிரம்பிய நிலையில்லை, அறிவு நிரம்பியவரும் இல்லை, அறிவுடையோர் என்றும் அறிவு நிரம்பியோர் என்றும் நாம் கூறுவதன் பொருள் நாம் காணும் மற்றவரிலும் அவர் அறிவுடையர், அறிவு மிக்கவர் என்பதே.

சிலர் தாம் பெற்ற சிற்றறிவைப் பேரறிவெனக் கருதிப் பெருமை கொள்கின்றனர். அதனாற் பிறரை மதியாதும் அறிவுடையோரைத் துதியாதும் நடக்கின்றனர். கற்றுரை நோக்கிக் கருத்தழியாது, தாம் முற்றறிவைப் பெற்றுவிட்டதாகத் தருக்குகின்றனர். அதனால் அவர் புதிதாக ஒன்றையும் கற்க நினைவதில்லை. கற்றவர் கூறுவதையும் கருத்திற் கொள்வதில்லை. மற்றும் சிலர் பள்ளிப் படிப்பும், பல்கலைக் கழகப் பட்டமுமே கல்வியின் எல்லை எனச் சொல்வார். அவ்வளவோடு அவர்கள் அறிவை வளர்ப்பதில் அமைதி பெறுகின்றனர். அத்தகையோர்க்குத் தொழில்தான் இன்றியமையாதது. தொழிலைத் தரும் கல்விதான் முடிவானது.

கல்வியைத் தொழிலுக்காகவன்றி அறிவுக்காகக் கற்றல்வேண்டும். “வினையே ஆடவர்க்குயிரே” என்ற படி தொழில் மனிதனுக்கு இன்றியமையாதது; உயிர் போன்றது. எனினும் அத்தொழிலைவிட அறிவு சிறந்தது. தொழில் பொருள் ஒன்றையே தரும். அறிவு தொழிலைத்தரும்; துண்பத்தைத்தீக்க உதவும்; இன்பத்தை

ஆக்க உதவும். மிருகங்களும் ஏனைய தாழ்ந்த உயிரினங்களும் கல்வியில்லாமலே உணவைத் தேடி உயிர் வாழ கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த மனி தன்-அறிவை வளர்க்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற மனிதன் தொழிலைப் பெறுவதோடு அமையாமல் அறிவை வளர்த் தலும் வேண்டும். கல்வியைப் போற்றுமலும் அறிவைப் பெருக்காமலும் பொருளைத் தொகுப்பதிலேயே கண்ணேயுள்ளவன் ஒருவகை மனித விலங்கென்றே மதிக்கப் படுவன்.

“விலங்கொடு மக்களையர் இலங்குநால்
கற்றுரோ டேனையவர்”

என்ற பொய்யாமோழி ஈண்டுச் சிந்தித்தற்குரியது.

பல்கலைக் கழகத்தில் நாம் பெறும் கல்வி அற்பக்கல்வியே. அதை அத்திபாரக் கல்வியைனவும் கூறலாம். பல்கலைக் கழகத்துப் பயின்றவன் தன் அறிவைத் தான் கற்ற துறையில் வளர்ப்பதற்குத் தகுதி பெற்றுள்ளான். அன்றி, அவன் எத்துணை உயர்ந்த பட்டம் பெற்றினும் முற்றக் கற்றவானான், கல்விப் பொருள் எல்லையில் லாது விரிந்து கிடக்கின்றது. அதன் துறைகள் பலபடப் பரந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றி நாடெடங்களும், காலந்தோறும், அறிஞர்கள் ஆய்ந்து ஆய்ந்து புதுமைகள் பல அறிகின்றார்கள், “புத்தம் புதிய கலைகள்-பஞ்ச பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும், மெத்த வளருது மேற்கே” என்று பாரதியார் வியக்கின்ற முறையில் நானுக்குநாள் அறிவுலகம் அகன்று பரக்கின்றது. “அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்” என்றது பொய்யாமோழியாகின்றது. நாம் நேற்றுச் சரியானதெனக்கொள்ளப்பட்டது ஒன்று இன்று ஆய்வின் பயனுக்கப் பிழையானதெனத் தள்ளப்படுகின்றது. இத்தகைய அறிவுப் பெருங்கடலில் நாம் பெற்ற சிற்றறிவு-சிலநூலறிவு நுண்ணிய திவலையளவிற்றன்றே! இந்நிலையில் நாம் நமது அறிவை வளர்க்காதிருத்தல் எத்துணைப் பேதமை!

“தொட்டினத் தூறும் மனற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றினத் தூறும் அறிவு”

என்றபடி கல்வியின்மூலம் இடையருது நம் அறிவுச் சுனையைச் சுரக்கச் செய்யவேண்டும்.

அறிவைப் பெருக்கவேண்டும் என்ற உள்ளம் எல் லோர்க்கும் உண்டாவதில்லை. சிலர் பொருளைக் குவிக் கிண்றார்கள்; சிலர் புகழை விரிக்கிண்றார்கள்; சிலர் இன் பத்தையும் இன்ப சாதனங்களையும் பெருக்குகிண்றார்கள். அறிவை வளர்ப்போர் மிகச் சிலரே. அவர்கள் கல்லூரிப் படிப்போடு அமைவதில்லை. மேலும் மேலும் கற்பர். அவர்களுக்குக் கற்றலே தொழில். கல்வியே களிப்பூட்டும் பொழுதுபோக்கு. பிறரிடம் அறிவைப் பெறுவதற்கு அவர்கள் சிறிதும் பின்வாங்குவதில்லை. பிறர்க்கு அறிவையுட்டுவதிலும் சோங்புவதில்லை. எந்நேரமும் அவர்களைச் சூழ நண்பர்களும் அறிஞர்களுமாகப் பலர் இருப்பார்கள். அந் நண்பர்கள் நம் நண்பர் போன்ற ரல்லர்; வள்ளுவர், கம்பர், ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற பெருமக்களே அவர்கள். அறிவு நாட்டமுடையோர் ஒருதுறையில் மாத்திரம் செல்லார். கணிதம் கற்றவராயின் இலக்கியத்தில் நுழைவர்; இலக்கியத்தில் தேர்ந்தவராயின் விஞ்ஞானத்தை விரும்பிக் கற்பர்; இதுதான் அவர்கள் உலகம்; இவ் வாழ்வதான் அவர்கள் இன்ப வாழ்வு. பிறந்து மொழி பயின்ற நாள்முதல் இறந்து மறையும் வரை அவர்கள் அறிவை வளர்த்த வண்ணமாயிருப்பர்.

‘யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னென்றுவன்
சாந்துணையும் கல்லாதவாறு’

என்ற
வள்ளுவர் பொன்மொழியைப் போற்றி நடப்பார்கள்.

அறிவு வேட்கையுடையோர் பண்டும் வாழ்ந்தனர். இன்றும் வாழ்கின்றனர், மக்களினம் அறிவுப் பாலையில் முன்னேறுகின்ற தென்பதற்கு அவர்களே அடையாளமாவர். அண்மையில் வாழ்ந்த ஒரு பெரியார் வாழ்வு

எனது நினைவுக்கு வருகின்றது. ஸ்ரீஸ்ரீ சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் இக்கால அறிஞர் உலகின் மதிப்புப் பெற்ற பெரியாராவர். அவர் தமது இளமைப் பருவத்தில் தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் என்பவற்றை முறையாகக் கற்றவர். பல்கலைக்கழகப் பட்டத் தேர்வில் கணிதம், தருக்கம், ஆங்கிலம் என்னும் பாடங்களில் சித்தி பெற்றார். பின்னர் தத்துவ சாத்திரம், ஊரூல், வேதிநூல், பூதநூல் முதலிய பன்னாற் கலைகளையும் பயிற்ற வல்ல வித்தகராய் விளங்கினார். தாம் பெற்ற நல்லறிவைத் தமிழுலகும் அறிந்து பயன்படையுமாறு அவர் பல நூல்கள் எழுதினார். அவரைப்போலவே ஊர்தோறும் தேயந் தோறும் அறிவுப் பசியடையோர் பலருளர். அவர்கள் தாம் உயருவதோடு மக்களினத்தையும் உயர்த்துகின்றனர். இங்ஙனமன்றித் தாம் பெற்ற அறிவு போதுமென்றிருப்போர் வளர்ச்சியடையும் மன்பதையில் பிற்போக்காளர் எனக் கருதப்படுவர்.

— 0 —

14. இலங்கையின் புராதன நகரங்கள்.

— :: —

இலங்கையின் பழைய இதிகாசத் தொடர்புடையது. இலங்கை வாழ்ந்த வாழ்வைப் புராணங்கள் புகழ்கின்றன. சரித்திரங்கள் இதன் வரலாற்றை விரித்துரைக்கின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுக்கட்கு முன்பே இலங்கை செல்வத்திற்கும் சீரிய வாழ்விற்கும் பேர்போன நாடாக விளங்கியது. இலங்கையின் ஒவ்வொரு பாகமும் ஒவ்வொரு நகரமும் ஒவ்வொருகாலத்தில் உண்ணத நிலையில் இருந்தமையை அவ்விடங்களின் பெயர்களும் கட்டடங்களும் இன்றும் பொன்றது இயம்புகின்றன. இலங்கைக்கு அன்று வந்த அனுமன் பளிங்கு மாளிகைத் தலங்களையும் பனிமலர்ச் சோலைகள் பலவற்றையும் பார்த்தான். பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டான்.

“களிக்கின்றார் அல்லால் கவல்கின்றார் ஒருவரை” அவன் காணவில்லை. இன்றும் இலங்கையைக் காணவருவோர் அதன் பழைமயையும் எழில்நிறைந்த பண்டை வாழ் வையும் பார்த்து வியக்கின்றனர். காலப் போக்கிலே பல்வேறு மன்னர்கள் இலங்கையைக் காத்தோம்பினர். பல்வேறு மக்கட் சாதியார் இங்கே நாகரிகம் மிக்க நல் வாழ்வு கண்டனர். அந்தப் பழம் பெருமையைப்பற்றி நூல்கள் ஓரளவு குறைத்துக் கூறவும் கூடும். ஆனால், காட்டிலும், மேட்டிலும், கடற்கரையிலும் காற்றிற கும் மழைக்கும் கலங்காது நிற்கும் கட்டடங்கள் கூறுவன் பலப்பல.

இன்று நாகரிக வாழ்வு கொலுவிருக்கும் இடம் இன்னும் சிலகாலத்தில் கரடியும் புவியும் வாழும் காடாவதுமுண்டு. இவ்வியற்கையின் விளையாட்டுக்குப் புற நடையாக விளங்கும் நகரம் எதுவும் இல்லை. அன்று ‘வங்கம் மலிகின்ற மாதோட்ட நன்னகர்’ என்று போற றப்பட்டது இன்று புதரும் மரமும் செறிந்த மேடாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இது இற்றைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் ‘துவட்டா’ என்பவனால் தோற்றுவிக் கப்பட்டது. கேதுவினால் பூசிக்கப்பட்ட கோயிலுடைய யால் கேதீச்சரமென்ற திருப்பெயர் பெற்றது. சிறந்த பெரிய ஆலயமும், திருவீதிகளும், மாடமாளிகைகளும் உடையதாய் விளங்கிய இந்நகரம் மண்ணுள் புதைந்து மறைந்து கிடக்கின்றது. அந்நகரத்தைப் புதுக்க முறபட்ட புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் பல அரியபொருள்களைக் கண்டு கண்டு வியக்கின்றனர். சைவ நல்வாழ்விற கும் தலைசிறந்த நாகரிகத்திற்கும் நிலைக்களமாக அது ஒருகாலத்து விளங்கியது என்பதை நாமறிந்து பெருமைப்படுகிறோம்.

சைவம் சிறந்த தலைநகரின் இன்றைய நிலையை நாம் எண்ணி நிற்கையில், இலங்கையில் இருந்த அரசுச் சிறப்பை எடுத்துக்கூற இதோ அநுராசபுரம் நம்மை

அழைக்கிறது. தொண்ணூற்றுக்கு மேற்பட்ட மன்னர்கள் இங்கே இருந்து சிறந்தனர் என்பதை இதன் பெயரே எடுத்துரைக்கின்றது. சிங்கள மன்னர்களும் தமிழரசர்களும் மாறி மாறி ஆட்சிசெய்தமையை அருவ வடிவிலுள்ள அரமணைகள் ஒளிக்காமல் உரைக்கின்றன. சைவமும் பெளத்தமும் தலைதூக்கி நின்றமைக்குச் சிறைந்த நீலையிலும் திருந்திய நிலையிலும் உள்ள ஆலயங்கள் சான்று பகர்கின்றன. மன்னர்கள் மடிந்தாலும், மக்கள் வாழ்வில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் நகரத்தின் பண்டைப் பெருமிதம் குறையவில்லை. ஆயிரங்கால் மண்டபமும், ஆதியில் கொணர்ந்த அசா மரமும், அழிந்து சிறைந்துகிடக்கும் அரசர் கட்டடங்களும் நகரத்தின் பழைய வாழ்வின் ஞாபகச் சின்னங்களாக நிலைநிற்கின்றன.

இலங்கையில் சித்திரக்கலை சிறந்திருந்த இடம் சிகிரிக் குன்றம். அம்மலையின் தோற்றம் அன்று ஒரு மன்னை வரவேற்றது. காசிபன் என்ற மன்னன் அக்குன் றிலே கலைக் கோயில் கண்டான். கல்நெஞ்சன் ஆயினும் அவன் வளர்த்த கலைச் செல்வம் சிங்ககிரியின் சீரிய வாழ்வைச் சொல்லுகின்றது. காட்டின் நடுவில் மலைக் குகையில் ஒதுங்கியிருக்கும் ஓவியங்களின் பொலிவைக் காண்பவர் அறியும் உண்மைகள் பலப்பல. மனிதன் மறைந்து பல்லாண்டுகள் கழியினும் அவன் இன்பக் கனவுகளும் எழிற் கற்பனைகளும் கால வெள்ளத்தில் அடியுண்ண என்பதை அம்மலை பறைசாற்றுகின்றது.

இலங்கையின் பண்டைய அரசர் வாழ்வில் அமைதி பூத்தது அருமை என்றே கூறலாம். பலபல கலகங்களும், படையெடுப்புக்களும் இடையிடையே இன்ப வாழ்வைக் கெடுத்தன. தென்னிந்திய சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் வேண்டுதலின் பேரிலும் தம் பெருமை பரவுதல் குறித்தும் இலங்கையில் படையெடுத்தனர். அத

ஞூல் நன்மைகளும் ஏற்பட்டன; தீமைகளும் விளைந்தன. பொலநறுவா என்ற நகரம் இவ்வித படையெடுப்புக் களுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்து இறுமாந்து நின்றது. தமிழ் மன்னர்கள் பலர் இந்நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு பொன்னகரினும் மேலாகப் புரந்தனர். சிற்பிகள் பலரைத் தென்னிந்திய நாட்டினின்றும் வருவித்து சிவாலயங்களையும் விகாரைகளையும் எழுப்பினர். சைவமும் பெளத்தமும் சமூஹிமை பெற்றுத் தழைத்தோங்கின. இன்று அவற்றின் நினைவுக்கு ரியாகக் கிலமான கட்டடங்களும் சுற்றுாண்களும் ஆங்காங்குக் கிடக்கின்றன. ஒருகாலத்தில் செல்வமும் களிப்பும் அந்நகரில் உல்லாச நடம் புரிந்தன. கல்லாலும் செங்கல்லாலும் அன்றிப் பளிங்கின்றும் உலோகங்களினாலும் மாளிகைகள் உருப்பெற்று விளங்கின. ஆனால், இன்றே அந் நகரம் ஒடுங்கி உறங்கிக் கிடக்கின்றது.

இவ்வாறே ஒரு நாட்டின் வாழ்வில் பல மேடு பள்ளங்கள் ஏற்படலாம். மக்களும் மன்னர்களும் பிறந்து சிறந்து இறந்துகொண்டிருப்பார்கள். ஆயினும், மக்களின் செயல்கள் என்றும் மறைவதில்லை. அவைகளே அவர்களின் பெருமை சிறுமைகளையும் வாழ்வு தாழ்வு களையும் வகுத்துக் கூறும் சரித்திர நூல்கள். இலங்கையில் எத்தனையோ மன்னர்கள் தோன்றினார்கள்; அவர்களில் நல்லவர்கள் சிலர்; தீயவரும் சிலர். அவர்களைல்லோரும் இறந்தொழிந்துவிட்டார்கள். அவர்களின் விழுமிய செயல்கள் நாட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்கள். விரும்பிக் கேட்கும் வகையில் அன்றை பண்பினை விரித்துக் கூறுகின்றன. இலங்கையில் அன்றிருந்த மாபெரும் நகரங்கள் இன்று இல்லை. ஆனால் அங்கு எஞ்சியிருக்கும் ஓவ்வொரு கற்றூணும் நகரத்தின் அரசியல் பெருமையையும், சமயச் சிறப்பையும், கலை வளர்ச்சியையும், மக்கள் வாழ்வின் மாண்பையும் ஒளிக்காமல் எடுத்து ரைக்கும், இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்ப்பவர் மலைகளை

யும் மண்மேடுகளையும், கற்குவியல்களையும் காணமாட்டார். ஆங்கே மறைந்து கிடக்கும் இலங்கையின் புராதனச் சிறப்பையும் பொன்றி மறைந்த பெருவாழ்வை யுமே நினைவு கூர்வார்.

15. ‘பெருமையும் சிறுமையும் தான்தா வருமே’

—:-:—

நம்மிற் சிலர் தம் நிலையினின்றும் உயருகின்றார்கள். சிலர் அவ்வித உயர்வினின்றும் தாழ்கின்றார்கள். கேடும் ஆக்கமும், உயர்வுந் தாழ்வும் ஒருவருக்கு மாறி மாறி வருவதைக் காண்கின்றோம். இதற்குக் காரணம் என்ன? உயர்ந்தவர் நம்மவரானால் அவர் தம்முயற்சியால் உயர்ந்தார் என்கிறோம். பிறரானால் அவர் தமது நற்காலத்தினால் பெரியர் ஆனார் என்கிறோம். அவ்வாறே ஒருவர் கேடுற்றால் அவர் நம்மவராயின் தீழுழால் சிறுமையடைந்தார் என்றும், பிறரானால் தம் மந்த புத்தியால் கெட்டார் என்றும் கூறுவோம். அன்பும் அன்பின்மையும் காரணமாக நாம் இவ்வாறு கூறினாலும் இதன் கண்ணும் ஒர் உண்மை மறைந்து கிடக்கிறது. ஒருவன் உயர்வதற்கும் தாழ்வதற்கும் அவனே காரணம் என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சமயத்திலாவது ஒப்புக் கொள்கிறோம். அன்பு காரணமாகவும் அறியாமை காரணமாகவும் நாம் சில சமயங்களில் உண்மையைக் கைவிட்டுத் தவறான முடிபைப் பிடித்துக் கொள்கின்றோம்.

மனிதன் ஒருவனிடத்திலேதான் காலத்தையும் வேறு தவறான காரணத்தையும் நம்பிக் கெட்டுப் போகும் இயல்பு இருக்கிறது. விலங்குகளும் பறவைகளுக்கிடியை நம்பாமல் முயற்சியையே கைக்கொண்டு வாழ்கின்றன. உணவு தேடுவதிலும், உறைவிடம் சமைப்பதிலும் விதியை நம்பாத இயல்புடைய சிறு பிராணிகள் எத்

துணை வெற்றி பெறுகின்றன! ஆனால் மனிதனாலே காலம் காலம் என்று சோம்பியிருந்து மாய்ந்து போகின்றான். அவனிடத்தில் உடல் பலம் இருக்கிறது; ஊக்கமில்லை. அச்சம் இருக்கிறது; துணிவில்லை. செய்யும் திறமிருக்கிறது; தீவிரமுயற்கியில்லை. இதனால் அவன் வாழ்வு வெறு வாழ்வாய்ப் பாழாகின்றது.

நாம் நல்லவர்களாதற்கும் தீயவர்களாதற்கும் நம்மிடத்துள்ள பண்புகளே காரணமானவை நம் பண்புகள் கல்வியறிவினாலும் கூட்டுறவினாலும் விருத்தியடைகின்றன. “நல்லினைக்கமல்லது அல்லற்படுத்தும்” என்றபடி நல்லினைக்கம் நன்மையைத் தரும். தீயினைக்கம் கேட்டைத் தரும். ஒருவனை நல்லவனே தீயவனே என்றறி தற்கு அவனது செயல்களையும், அவனது நண்பர்களையும் நாம் ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். நண்பு செய்வதனை வெரேன்றும் செய்யமாட்டாது. உயிரின் இயல்பு சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் என்பர் தத்துவ நூலோர். நாம் தீயவர்குமுவிலிருந்துகொண்டே நல்லவர்களாக வாழ்தல் அரிது தீயவர் சேர்க்கையால் நல்மையறியாமலே நாம் தீயவர்களாகிவிடுவோம் என்பதில் ஐயமில்லை. உயர்ந்த நூல்களையும், சிறந்தோர் நட்பையும் கைவிடாதுபோற்றி நடப்பவன் முன்னேற்றப் பாதையில் முதலடி எடுத்து வைத்தவனுவன்.

உயர்ச்சி ஊக்கத்தின் பயன் என்றும் தாழ்ச்சி சோம்பலின் பேறு என்றும் கூறலாம். பிள்ளைப் பருவத்தில் உள்ளத்தில் ஊக்கம் பெறுதார் ஒருவருமில்லர். புரண்டு புரண்டு அழும்பிள்ளை ஊக்கமுடைமையால் தவழ்ந்து மகிழ்கிறது மேலும் ஊக்கங் குன்றுமையால் தவழ்ந்து பழகும் நிலை மாறி அதுவே நடந்து விளையாடுதலும் செய்கிறது.

“வெள்ளத்தனைய மலரீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனைய துயர்வு” பிள்ளைப் பருவத்திருந்த

உள்ளமிகுதியே பெரியோர் ஆனபின்பும் சிலரிடத்துக்காணப்படுகின்றது. அவர்கள் ஒருபோதும் தூங்கியிருப்பதில்லை; தோல்வியைக் கண்டு ஏங்கியிருப்பதுமில்லை. நடக்கப்பயிலும் குழவிக்கு இடையிடை தடைகள் நேருகின்றன. தள்ளாடி விழுகிறது. அதனால் அது முயற்சியை விட்டு மடிந்து கிடக்கின்றதா? அதுபோலவேதான் பெரியோர்கள் எடுத்த கருமத்தை எது தடுத்தாலும் ஊக்கம் குன்றுது உழைக்கின்றனர்.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா துஞ்சறுபவர்” என்றபடி ஊக்கமுடையோர்
ஊழையும் வெல்கின்றனர்.

உயருவதற்கு வழி நீதி நூல்கள் அறநூல்கள் கூறுகின்றன. உயர்ந்தோர் வாழ்வை வரலாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. உயர்ந்தவர் உயர்ந்த காரணத்தையும் தாழ்ந்தவர் தாமாகக் கெட்ட செய்தியையும் ஈண்டுவரலாற்றில் பார்ப்போம். காந்தியடிகள் உயர்ந்தது எதனால்? அவரை மாந்தர் குலமே மதிக்கக் காரணம் என்ன? அவரிடத் தியல்பாயமைந்த அன்பு, சத்தியம், பிறர் நலம் பேணுதல் முதலிய பெரும் பண்புகளும் அப்பண்புகளை வளர்க்கும் முறையில் வரும் இடர்களுக்கு மடியாது இறுதிவரை உறுதியாக உழைத்தமையுமேயாம். இவ்வித உள்ளத்துயர்வு அவரை இமயத்தினும் மேலாக உயரச் செய்தது. இனி, கெட்டார் ஒருவரை நோக்குவோம். சிறந்த வாழ்வில் இருந்த ஹிட்லர் முதலியோர் சிறுமையும் ரது எதனால்? யாஶால்? பிரித்தானியரின் பிரித்தானும் தந்திரத்தாலா? அமெரிக்கரின் ஆயுத பலத்தாலா? உருசியரின் ஒன்றுபட்ட தாக்குதலாலா? இல்லை. இவையாவும் இல்லை. ஹிட்லரின் உள்ளம்தான் அவரைக் கேட்டில் வீழ்த்தியது.

“நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந்தாக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாகிவிடும்” இந்தப் பொய்யா மொழி யின் பொருளை அவர் அறியார் ஹிட்லர் நுனிக்கொம்பர்

எறினார். அண்டை நாடுகளை யெல்லாம் அடக்கி, அச் சுறுத்தி, அவற்றின் தலையில் இருந்தார். அவ்வளவிலும் அவருள்ளாம் அமைதி பெறவில்லை. அவரது தீயுள்ளாம் மேலும் தழைத்தது. மேலும் பல நாடுகளைப் பணிய வைக்க முயன்றார். அவ்லுக்க மிகுதியே-தவருன வழியில் பாய்ந்த அவரது உள்ளத் துடிப்பே அவரை அதல பாத வத்தில் தள்ளிவிட்டது.

“நன் நிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானும்—நிலையினும்
மேன்மேலுயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்”

என்ற பாடவின் பொருள் மேற்கூறிய இருவர் வாழ்வி விருந்தும் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

உய்வதக்குரிய வழியில் நாம் உழைக்குங்கால் உலக மக்களிடமிருந்து முன்று பரிசுகளைப் பெறவேண் டியவர்களாயிருப்போம். முதலில் நமக்குக் கிடைக்கும் பரிசு பழிப்பு. உலகோர் போக்கிற்கு வேறுபட்ட போக்கில் நாம் போகும்போது நம் உழைப்பைக்கண்டு உலகோர் பழிப்பர். அப்பழிப்பைக் கண்டதுமே நாம் செல்லும் போக்கில் சிறிது பின்வாங்குவோம். பழிப்பைப் பொருட்படுத்தாது பாடுபடுவோர் முன்னேறுவர். அவரது இடையாகுத முன்னேற்றத்தைக்கண்ட சிலர் பொருமைப்படுவர். பொருமையாற் றிமையும் புரிவர். அத்தீமையைக்கண்டு ஊக்கமுடையோர் சிலர் அஞ்சவர். அஞ்சாது செல்பவரே ஈற்றில் பெரும் பேற்றை எய்துவர். உயர்வு என்னும் சிகரத்தைப் பிடித்தற்குப் பலபல துண்பப்படிகளைக் கடத்தல் வேண்டும். துண்பத்தைக் கண்டு துணிவிழந்தோரும், தீநெறி தொடந்தோரும் சிறுமையுறுவர். விரிந்துயர்ந்த ஆலமரத்தின் வளர்ச்சி அதன் வித்தில் அடங்கியிருப்பது போல உயர்ந்து பெருமையடையும் பண்பும் ஒருவன் உள்ளத்திலேயே அமைந்துள்ளது.

16. நாட்டுப் பற்று.

—::—

நாம் அனைவரும் விரும்புவது நாம் பிறந்த நாடே. நாட்டுப்பற்று மக்களெல்லோரிடத்திலும் காணப்படுகிறது. நாட்டைவிட்டு நாம் அகலும்பொழுது இப்பற்று நன்கு பிறர்க்குப் புலனுகிறது. நாம் கல்வியைக் கருதியோ பொருளைக் குறித்தோ பிறநாட்டுக்குப் போகின்றோம். ஒரு கொலைஞன், கொடியன் என்று பெயர் பெற்றவன், தான் செய்த குற்றத்திற்காகச் சிறைசெல்கிறான். நமக்கும் அவனுக்கும் சில நாளில் நாட்டைக் காணவேண்டும் என்ற வேட்கை எழுகின்றது. நமது கருமம் முடிந்ததும் முதலில் நாம் பிறந்த நாட்டை நோக்கியே விரைகின்றோம். சிறியர்முதல் பெரியோர்வரை, கொலைஞன் முதல் கலைஞன்வரை எல்லோரும் நாட்டை நேசிக்கின்றனர்.

எல்லோரும் இன்பத்தை விரும்புபவரே நாம் சில வேவளைகளில் பிற நாட்டில் வாழ்கின்றோம். அங்கே வாழ்க்கை வசதிகள் பல இருக்கின்றன. இன்பசாதனங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. நாம் பிறந்த நாடோ வறுமை குடிகொண்டது. வரண்ட தன்மையது. இன்பனாற்றுக்கள் இல்லை. எனினும், நாம் சென்று சேர்ந்த நாட்டையே சிறப்பாக விரும்புவோமா? இல்லை. நாம் பிறந்த நாட்டைத்தான் சிறந்ததென்று என்னுவோம். யாரும் குறை கூறின் பொறை பேணி வாளோம். சிறிய நாடாயினும் இன்பமற்றதாயினும் பிறந்த நாட்டையே பெருமையோடு பேசுவோம். நம்மைப்பற்றிச் சிறுமை கூறினும் பொறுமைகொள்ளும் நாம், நாட்டைப்பற்றிக் குறை கூறின் நாவடங்கியிருக்க முடிவதில்லை. நாட்டைப்பற்றி நினைத்தாலே ஊக்கம் உண்டாகிறது! “செந்தமிழ் நாடைனும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாட்டு காதினிலே—தந்தையர் நாடென்ற பேச்

சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே' என்று பாரதி பாடுவது போல ஒரு சக்தி பிறக்கிறது! நாட்டுப் பற்று அத்தகையது.

நம்மிடத்திலிருக்கும் அந்த நல்ல பற்றினை தாம் வளர்ப்பதில்லை. நாட்டுக்காக நினைப்பதில்லை. நாட்டுக்காக நாம் வாழ்வதில்லை. நம்மிடத்துள்ள வேறு பற்றுக்கள் நாட்டுப்பற்றை மறைத்து வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன. பொருட் பற்று, புகழ் பற்று, இன்புப் பற்று, இனப் பற்று, சாதிப்பற்று, சமயப்பற்று, பட்டப்பற்று, பதவிப் பற்று, குலப்பற்று, குடும்பப்பற்று, உடற்பற்று, உயிர்ப் பற்று—இப்படி எத்தனையோ பற்றுக்களுக்கிடையில் இன்றைய மனிதன் ஊசலாடுகின்றன. இவற்றை நினைவதிலும், அடைய முயல்வதிலும், இடையில் வரும் இன்னஸ்களைக் களைவதிலுமே அவன் வாழ்வு கழிகிறது. வளரும் பயிரைக் களைகள் மூடி உழவனையும் பயிரையும் நலியச் செய்வதுபோல, தீயபற்றறுக்கள் நல்ல பற்றினைக் கெடுத்து மனிதன் உண்மை வாழ்வு வாழ விடாது தடுக்கின்றன.

பற்றுக்களில் எப்பற்றுச் சிறந்தது? தன்னலம் பேணுத பற்றே தலைசிறந்தது. நாட்டுப்பற்றுத் தன்னை மறக்கச் செய்கிறது. தன்னன்மையையன்றி நாட்டு நன்மையைக் காக்கத் தூண்டுகின்றது. நாட்டுப் பற்றுள்ள வன் நாட்டின் குறையைப் போக்கவும், நாட்டின் நல்வாழ்வைக் காக்கவும் பாடுபடுவன். ஒருவன் தன் தாயில் பற்றுடையவனையின்—குற்றமற்ற பற்றுடையவனையின் தாய் வாடத் தான் மகிழான். தாயின் மகிழ்ச்சியையே தன் திருப்தியாகக் கொள்வன். நாட்டுப் பற்றுள்ளவனுக்குத் தான் பிறந்த நாடு தாய்போன்றது. “தமிழ்த் திருநாடு தன்னை—பெற்ற தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா” என்று பாரதியார் தாம் பிறந்த தமிழ் நாட்டைத் தாயென்று தலைவனங்குகின்றார்.

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னுடும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்தனவே” என்ற ஆன்
ரேர் வாக்குப் பிறந்த நாட்டைப் பெற்ற தாய்க்கு
நிகராக வைத்துப் போற்றுகின்றது. தாய் நாட்டை
மறந்து தம் நலம் பேணுவோர் தாழ்ந்தவராகவே மதிக்
கப்படுவர். ‘தாய் கிண்ணிப் பிச்சை எடுக்க தம்பி கும்ப
கோணத்தில் கோதானம் செய்கிறோன்’ என்ற பழமொ
ழியை மெய்ப்பிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்லவா?

நாட்டுப் பற்றினால் ஒருவன் தன் நாட்டைத் தன்
னருமைக் குடும்பமாகக் கருதுகிறார்கள். ஊரிலுள்ளார்
அனைவரும் அவன் உடன்பிறப்பாளர்கள். நாட்டிலுள்ள
தூயவர்களைப் போலவே தீயவர்களையும் நேசிக்கிறார்கள்.
ஏழைகளைத் தன்னைப்போலக் கருதி ஏழை பங்காளன்
ஆகின்றார்கள். ஏழை துயர் தீர்ப்பதில் இன்பம் எத்து
கூன்றார்கள். இங்ஙனம் தன்னலம் துறந்து தன் துன்பம்
மறந்து நாட்டுக்காக வாழ்பவனுக்கு எத்தனை கேடுகள்!
எத்தனை இன்னல்கள்!

“இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ குடும்பத்தைக்
குற்றமறைப்பான் உடம்பு” என்று வள்ளுவர் பெரு
மானே வியக்கின்றார். அத்துன்பங்களை அவன் பொருட்
படுத்துவதில்லை. தன் துன்பத்தைத் துடைக்க நினையாத
அவனுக்குத் தெய்வமே முன்னின்று ஏவல் செய்கிறது.

“குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவர்க்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்” எனத் திருக்குறள்
ஆணை தருகிறது. நாட்டுப்பற்றுடையவன் தன்னலமற்ற
வாழ்வு நடத்துதலினால் தான் நன்னிலையடைகிறார்கள்.
நாடும் நன்னிலையடைகிறது.

உலக சரித்திரம் ஓவ்வொரு நாட்டினதும் கடந்த
காலவாழ்வு தாழ்வுகளை எடுத்துரைக்கின்றது. ஓவ்வொரு
நாடும் அந்நாட்டிலுள்ள நன் மக்கள் சிலரது தன்னல
மற்ற சேவையினாற்றார்கள் முன்னேறியது என்பதைச்

சரித்திர நூல்களில் நாம் அறிவோம். மேனுகளிலும் சரி கீழ்நாடுகளிலும் சரி அவ்வப்போது தோன்றிய பெருமக்கள் தம் தாய்நாட்டுக் காற்றிய பணிகள் எடுத் துரைக்கப்படுகின் அவை ஏட்டில் அடங்கா. அப்பெருமக்களின் கனவிலும் நனவிலும் அகலாது நின்றது நாட்டுப் பற்றே. ஒருவர் ஒரு துறையில் நாட்டுக்குப் பணிபுரிந்தால் மற்றவர் வேகேரு துறையில் பாடுபடுவார். ஒருமுறை ஆபிரகாம் விங்கன் அமெரிக்க நாட்டைக் காப்பதற்குப் படை திரட்டினார். ஊரிலுள்ள குதிரைகளை வெள்ளாவற்றையும் பிடித்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். குதிரைக்குச் சொந்தக்காரர்களைல்லோரும் தலைவன் கட்டளைக்கு அஞ்சித் தம்மிடமுள்ள குதிரைகளைக் கொடுத்துவிட்டனர். ஒரு கிழவி தன்னிடமுள்ள குதிரைகளைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டாள். விங்கன் கடுமையான உத்தரவிட்டார். அவள் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அவள் பதில் கடமையும் கருத்தும் நிறைந்ததாய் இருந்தது. நாட்டைப் பகைவரிடமிருந்து காக்கக் குதிரைவேண்டுவதுபோலவே பஞ்சத்தினின்றும் காக்க உணவுபயிரிடவும் குதிரைகள் வேண்டும் என்று கூறியது அமெரிக்க நாட்டுத் தலைவனுன் ஆபிரகாம் விங்களையே சிந்திக்கத் தூண்டியது. அவள்—அம் முதிய கிழவி யாரெனில் ஆபிரகாம் விங்கனின் தாய்தான். இவ்வாறு மகன் ஒரு துறையிலும் தாய் ஒரு முறையிலும் நாட்டுக்குப் பணிசெய்தார்கள்.

பல்வேறு நாடுகளின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இந்தியாவின் போராட்டம் சிறப்பானது. சுதந்திர இந்தியாவின் தந்தை மகாத்மா காந்தியவர்கள். அவர்கள் அந்நாட்டுக்குச் செய்த அறப்பணி உலகத்தின் வருங்கால மக்களுக்கு வழிகாட்டியாய்களது. அவர்கள் சுதந்திர இந்தியாவை உருவாக்கவில்லை. சுதந்திர மக்களை உருவாக்க முயன்றார். இப்பொழுது மாத்திரமன்றி எப்பொழுதும் எந்நாட்டவரும் பொன்னட்டவர்போல்

வாழ வழிகாட்டியவர். அவர் தொண்டின் மேன்மை அவர் வழிவழித் தொண்டாற்றப் பலரைத் தோற்று வித்தது. இன்று உலகம் வியக்கும் வகையில் வினேபா அடிகள் மிகப்பெரும்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். இந் திய மக்கள் எல்லோரையும் தம்மவர்போலக் கருதி அவர்கள் வறுமையை நீக்கப் பாடுபடுகின்றார்கள். அவர்களது பூதான இயக்கம் பொருளாதார நிபுணர்களையே சிந்தித்து வியக்கச் செய்கிறது. அன்றார் இந்தியாவை வாழ வைப்பதோடு மக்களினத்துக்கே மனிவிளக்கேற்று கின்றார்கள். நாட்டுப்பற்று ஒரு நாட்டை உயர்த்துவதோடு உலகத்தையும் வானேங்கு பெருவாழ்வு வாழ அழைத்துச் செல்கின்றது.

—o—

17. வீரப்பர் (ஒரு கற்பனைக் கதை)

—ஃ—

1. சடையனார் வீரப்பரின் பற்றற்ற வாழ்க்கை—சிறு வரிடத்துப் பிரியம்—புத்திமதி—மாம்பழச் சாமியா தல்.
2. அவ்வூர்த் தனவந்தரின் விருப்பம்—சாமியார் அவர் கடையில் மேற்பார்வையாளராக அமர்தல்.
3. பணியாளரைத் திருத்தல் — மறைவாக அவர்கள் சுருட்டுப் புகைத்தல்—வேலி தீப்பிடித்தல்.
4. வழக்கு விசாரணை — வீரப்பரின் இரண்டு மாதச் சிறை—சிறையில் அற உபதேசம்—அரசாங்க நன்மதிப்பு.

வீரப்பர் சடையனாரில் நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தமிழோடு ஆங்கிலமும் சற்றவர். அவர்க்கு இளமையிலேயே வாழ்க்கையில் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. தம் உறவினர்களைத் துறந்து, மடங்களிலும், கோயில்

களிலும் தங்கினார். இவர்க்குச் சிறுவர்களில் மிகப் பிரியம் உண்டு. அவர்களை அழைத்து மாம்பழம் கொடுப்பார். அதோடு நல்ல நீதிக்கதைகள், நற்புத்திகள் சொல்வார். ஒருவேளை மாத்திரம் உணவு கொள்வார். இவர் மேல் அன்பும் மதிப்பும் உள்ள அவ்லூர்த் தனவந்தர் ஒருவர் இவரைத் தம் வீட்டில் ஓர் அறையில் தங்கும்படி வேண் டினார். அவ்வாறே சாமியாரும் அங்கே தங்கி வந்தார். வீடு மிகப் பெரியது. அதில் ஓர் அறையில் சாமியார் இரவில் மாத்திரம் தங்குவார். பகல் முழுவதும் மரநிழலிலும் மடத்திலும் சிறுவர்களோடு கழிப்பார். சந்தை கடைத் தெருக்களுக்குச் சென்றால் மாம்பழம் மாத்திரம் வாங்குவார். இதனால் இவரைச் சிறுவர் பெரியர் எல்லாரும் மாம்பழச் சாமியார் என அழைப்பார்.

தனவந்தருக்குப் பல நகரங்களிலும் கடைகள் இருந்தன. நல்ல வியாபாரம். நல்லூரிலுள்ள கடை மாத்திரம் தொல்லை கொடுத்தது. தக்க மேற்பார்வையாளர் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு ஒரு நினைவு வந்தது. சாமியார் பற்றற்றவர்; அன்பு மிக்கவர்; பணியாள்களை மேற்பார்ப்பதிலும், பொருளைக் காப்பதிலும் பொருத்த மானவர்; அவர் தம் கடையில் அமர்ந்தால் ஒரு தொல்லையும் ஏற்படாது. இவ்வாறு எண்ணியவராய்த் தன வந்தர் தம் விருப்பத்தைச் சாமியாரிடம் தெரிவித்தார். உலகத் தொடர்பினின்றும் விலகி வாழ விரும்பும் சாமியார்க்குத் தனவந்தரின் வேண்டுதல் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. பொருள், புகழ் முதலிய பற்றுக்கள் தம் மனத் தில் புகுந்துவிடுமோ என அஞ்சினார். அவரது பற்றற்ற வாழ்விலும் இனிய சபாவத்திலும் அவ்லூரவர் அனைவரும் பூரண நம்பிக்கையுடையர். அவ்வெல்லாரையும் விடத் தனவந்தர்க்கு மிகுந்த நம்பிக்கையுண்டு. ஆதலீ னால் அவர் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டினார். தம் நன்மையையும் தம்மைச் சேர்ந்தவர் நன்மையையும் கருதி அவ் வேலையை ஏற்கவேண்டும் என்று இரந்தார். சாமி

யார் கருணையுள்ளாம் படைத்தவர். மீண்டும் மீண்டும் வேண்டியது சாமியார் உள்ளத்தைத் திருப்பிவிட்டது. மேற்பார்வையாளர் என்ற முறையில் யாதொருபொறுப்புமின்றிக் கடமை செய்ய இசைந்தார்.

ஒரு நல்ல நாளிலே சாமியார் நல்லார்க் கடையில் சேர்ந்தார். கடையிலுள்ள பணியாளர்கள் அவரிடத்து மிக்க மதிப்பு வைத்தனர் சாமியார் வியாபார விஷயங்களில் மாத்திரமன்றிப் பணியாளர் பழக்க வழக்கங்களிலும் கவனஞ்செலுத்தினார். அவர்களுக்கு அவர் இனிய முறையில் பல நற்புத்திகள் கூறினார். அவர் கோபித்துக் கூறுமளவிற்குப் பணியாளர் நடக்கவில்லை. இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வியாபாரம் நடந்தது. நிர்வாகமும் நன்றாக இருந்தது.

எவ்வளவு குணமுள்ளவிடத்திலும் குற்றங்கள் இருந்தேதிரும். குற்றத்தின் தொகையைக் குறைத்தாலும்குற்றத்தை முற்றாக நீக்க முடியாது. வேலைசெய்யும் பணியாளர்களில் சிலர் இளமையிலேயே சுருட்டுப் புகைக்கும் பழக்கம் உடையவராய் இருந்தபடியால் அதை அவர்களால் நீக்கமுடியவில்லை. சாமியாருடைய கட்டளையிலும் அவர்க்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டு. எனவே அவர்கள் சுருட்டுப் புகைக்க. நேர்ந்தபோதெல்லாம் கொல்லைப்புறம் செல்வர் தம் செயல் சாமியார்க்கு மாத்திரமன்றி மற்றவர்களுக்கும் புலனைக்கூடாதென்ற பயம் உண்டு. ஒருநாள் அப்பணியாளரில் ஒருவன் கொல்லையிலுள்ள கிணற்றனடை நின்று புகைக்கும் சமயம் சாமியார் அங்கே வந்துவிட்டார். உடனே அவன் பிடித்தசுருட்டை அப்படியே வீசிவிட்டு வந்துவிட்டான். சாமியார் கொல்லையிலிருந்து திரும்பும் நேரத்தில் வேலையில் நெருப்புத் தீவிரமாக வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. அயல்வீட்டார் ஆத்திரப்பட்டார்கள், அலறினார்

கள். சாமியாரே இதனைச் செய்தார் என்று எண்ணி அவரை நையப் புடைத்தார்கள். அம்மட்டோடு நில் லாது வழக்கும் தொடுத்தார்கள்.

நீதிமன்றத்திற்குச் சாமியார் சென்றிருந்தார். குறுக்கு விசாரணைகளை அவர் ஒருபோதும் கேட்டறியார். எனவே நீதிபதிமுன்பு நிறுத்தப்பட்ட வீரப்பருக்கு ஒன்றும் புலனுகவில்லை. நியாயவாதிகள் பல கேள்விகள் கேட்டனர். அப்பொழுதெல்லாம் வீரப்பர் வாயினின் றும் ஒரு பதிலும் வரவில்லை. கண்களிலிருந்து நீர்தான் பெருகி வழிந்தது. நீதிபதிக்கோ மற்றவர்களுக்கோ ஒன்றும் விளங்கவில்லை. வீரப்பரோ கலங்கி அறிவிழுந்து விழுந்தார். மன்றத்திலுள்ள அனைவரும் மனமுருகிவிட்டனர். அவரைப்பற்றிய விசாரணை ஒத்திவைக்கப்பட்டது. வீரப்பரின் உடல் வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மறுநாள் விசாரணை தொடங்கிறது. வீரப்பர் உள்ளத்திலும் ஒரு மாற்றம். முந்திய வீரப்பர் அல்லர். முதலிலேயே தாம் குற்றவாளி என்று உரத்துக் கூறினார். குற்றவாளியே என்று துணிவாகக் கூறினார். அத்துணிவின் கருத்தை நீதிபதிதாழும் அறிந்தவரல்லர். சிறைதான் தமக்கு ஏற்ற இடமென்றும் சிறைக் கைதி களைத் திருத்தும் பொறுப்பை ஏற்படே இறைவன் தமக்கிட்ட பணி என்றும் எண்ணிய வீரப்பரை யாரால் அறியமுடியும்? அவருக்கு இரண்டுமாத சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது.

சிறை சென்ற வீரப்பர் கைதி கோலத்திலுள்ள கருணையின் வடிவமாகக் காட்சியளித்தார். அவர் நடத்தையைக் கண்டு அதிகாரிகளும் அஞ்சி மரியாதை செய்தனர். அவர் பேச்சைக் கேட்டு மற்றக் கைதிகளும் மாசு தீர்ந்தனர். சிறையில் அவர்க்கிட்ட உணவு அவர் தேவைக்கு மிகுந்ததாயிருந்தது. அடுத்தார் பசியைத் தணித்தார் சிறைக்கூடத்தை அறக்கூட மாக்கினார். இரண்டுமாத காலமும் திரண்டு ஒடிவிட்டது. வீரப்பர்

சிறையைவிட்டு நீங்கவில்லை. மேலும் சென்று, தினமும் தமது அரிய பொழுதை அங்கேயே கழித்தார். அச்சிறையில் தங்கிய கைதிகள் மறுமுறை அங்கு வந்திலர். நல்ல வர்களாகி நாட்டார் மதிக்க வாழ்ந்தார்கள். சிறைவாசல் நாளடைவில் கைதிகளை அறியாத வெறுவாசலானது. அரசாங்கம் வீரப்பர் செயலைக்கண்டு மெச்சியது. ஒரு மரியாதை செய்ய எண்ணியது. வீரப்பருக்கு அல்ல, சிறைக்கு ஒரு பெருமை வந்தது. அந்தச் சிறைக்கூடம் அன்றமுதல் வீரப்பர் நினைவுக்கூடம் என அழைக்கப்பட்டது.

---

18. உலக சமாதானத்துக்காக உழைத்த ஒருவர்.

—ஃ—

போரைத் தொடங்குவதில் சிலர்க்கு ஆர்வம் பிறக்கிறது; சிலர்க்குப் போரை அடக்குவதில் ஆவல் எழுகிறது. போரப்பறை கேட்டுப் பூரிப்போர் சிலர்; போரின் கேட்டையறிந்து புலம்புவோரும் சிலர். மக்கள் தோன்றிய நாட்டொட்டுப் போரும் பினக்கும் வேறுன்றி வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. “ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும் புதுவதன்றில் வுலகத்தியற்கை” என்றில்லுன்மையை ஒரு புலவர் பெருந்தகை புலப்படுத்துவர். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தன்மை பூண்டொழுகும் அந்தண நன்மக்கள் போரைத் தடுத்து அமைதியை நிலைநாட்ட அன்றும் தோன்றினர்; இன்றும் தோன்றியுள்ளனர். சங்க காலத்தில் பல புலவர்கள் தங்கள் சாதுரிய மொழிகளால் அவ்வப்போது தமிழ்மன்னரிடையே ஏற்பட்ட பூசலைத் தடுத்தனர். வீரத்தையும் வெற்றியையும் மிகுத்துப்பாடிய சங்கப் புலவர்கள் அமைதியை நிலைநாட்டத் தூதுபோயும் அறிவுரை கூறியும் அரும்பாடுபட்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் பாண்டிய சோழசேர மன்னர்கள் போர் வெற்றியில் நேரின்றி விளங்கியமைபோல வடநாட்டில் மௌரிய மன்னர்களும் சிறந்திருந்தார்கள். அவர்களில் அசோகன் புகழ் அன்றும் இன்றும் புலவர் பாடும் பெற்றி மிக்கது. அவனது தர்மசக்கரம் பாரத நாடெங்கணும், பரந்த நானிலமெங்கணும் அமர்நெறி மாற்றி அருள்நெறி போற்றியது. அன்று வாழ்ந்த அசோகனின் அன்பும் அமைதியும் பொருந்திய அருளாட்சியை இன்றைய உலகிற் களிப்பவர் பாரதப் பிரதமர் ஜவகர்ணால்நேரு அவர்களாவர். அன்பு நெறியினால் துன் பம் அகலும் என்றும், மறக்கொள்கை மன்பதை யையே அழித்துவிடும் என்றும் முரசறைந்து முழக்கி வருகிறார் எங்கள் நேரு. புதிய புதிய போர்க் கருவிகளை ஒவ்வொரு வல்லரசும் போட்டியிட்டுப் பெருக்கிவரும் இக்காலத்தில் பாரதப் பிரதமர் அரும்பாடுபட்டு அமைதியைக் காத்துவருகின்றார். அவரது அரு முயற்சியால் பல நாடுகள் சுடுகாடுகளாகாமல் பாதுகாக்கப்பட்டன.

ஜவகர்ணால்நேரு அவர்கள் செல்வத்திற் சிறந்த குடும்பத்திற் பிறந்து செல்வ மகனாக வளர்ந்தவர். இவருடைய பெற்றேர் கலைநல முதலிய பலநலமும் வாய்க்கப்பெற்றேர். இவர்தம் இளமைப் பருவத்தில் இல்லத்திருந்தே நல்லாசிரியரொருவரிடம் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றார். பதினெட்டாம் அகவையில் இங்கிலாந்து சென்றார். அறிவியற் கலைகள் பலவும் திறமையுறக் கற்றார். சட்டநூற் படிப்பிற்றேர்ந்து உயர்தர நியாயவாதியாகி ஊர்க்குத் திரும்பினார். வாழ்க்கை யின்பந்துய்க்கும் வாலிப் வயதிலேயே அவர் பாரத நாட்டிற்குப் பணி செய்ய விழைந்தார். பெரியார் அடிச்சுவட்டைப் பேணி நடந்தார் “தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல் வன்மையுள் எல்லாம் தலை”யல்லவா? நேரு அவர்கள் நற்கொள்கையிலும் நாட்டுப் பணியிலும் உறுதியாக நின்றமைக்கு ஒரு காரணம் காந்தியடிகளின் சாந்த உபதே

சமேயாகும். உருசியா முதலிய முற்போக்கான நாடுகட்டுச் சென்றும், மேலைநாடுகளின் தீவிர முன்னேற்றத்தை நேரிற் பார்த்தும் அவரது உள்ளம் அன்புவழியில் ஆழ்ந்த பற்றுக்கொண்டமை காந்தியண்ணலார்தம் கூட்டுறவின் பயனே. மனைவியை இழந்தமையாலோ, மனைவாழ்விற்குப் பதில் சிறைவாழ்வே உறவாகச் சேர்ந்தமையாலோ அவரது உள்ளப் போக்கு அடி பிறக்கிடவில்லை. பிறந்தநாட்டு மக்களின் அடிமைத்தளை அகலவில்லையேயென்று அல்லலுற்றார். அவரது நன்விலும் கனவிலும் நாட்டின் விடுதலையும் நல்வாழ்வுமே இலட்சியமாக நிலைபெற்றன.

பாரதநாடு விடுதலையடைந்ததும் அவர் கவனம் அகில உலகத்தையும் நோக்கியது. சகோதர நாடுகளின் துன்பத்தைத் துடைக்கத் தயங்காது முயன்றார். பர்மாவின் விடுதலைக்காகப் பரிந்து பேசினார், வெற்றி கண்டார். இந்தோனேஷியாவின் போராட்டத்திலும் ஈடுபட்டார். அதற்காக ஆசிய நாடுகளின் மாநாடொன்றனைக் கூட்டினார். அதன்பயனாக ஐக்கியநாடுகளின் சபையில் ஆசியாவின் குரல் கேட்டது. ஒல்லாந்தரது விவங்குப் பிடியிலிருந்து விலகி விடுதலைபெற இந்தோனேஷியா பெரும்போர் நடத்தியது. இந்தோனேஷியாவின் போராட்டத்தில் மேற்கு வல்லரசுகள் பராமுகஞ்செய்ய இந்தியா பொறுத்திருக்கவில்லை. ஆசிய மகாநாட்டின் மூலம் நேரு அவர்கள் அற்புதமான வெற்றியை ஈட்டினார். உலகம் வியந்தது. நேரு அவர்களின் உழைப்பு உயர்ந்தது. சாவக நாடும் தன்னரசு பெற்றது.

“மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை” என்பது போல இரண்டாவது மகாடித்தத்தின் பின்னும் ஆங்காங்கு போர்ப்பறைகள் ஒலித்தன. கொரிய நாட்டின் தென்புறத்தார்க்கும் வடபுறத்தார்க்கும் ஓயாக்கலகம் உண்டாயது. உலக வல்லரசுகள் ஒவ்வொரு பக்கம் சார்ந்து உதவிகள் புரிந்தன. அந்நாட்டின் அழிவுகளை

என்னுவாரும் இல்லை; என்னி அனுதாபம் காட்டுவாரும் இல்லை. வல்லரசுகள் தத்தம் படைபலம் சோதிக்கு மிடத்தில் மற்றவர் யாரும் குறவுஞ்சி மெளனமாக விருந்தனர். அருளாளராம் நேரு அவர்கள் அந்நாட்டின் கேட்டைக் கேட்டும் அமைதியடைவாரா? வல்லரசுகளுக்கு நல்லறிவு புகட்டினார். கொடுமை நினைந்தோரை நடுநின்று திருத்தினார்; நல் வழி குத் திருப்பினார். கொரியா பிழைத்தது; அசரக் கருவிகள் அழிவு செய்த நாட்டில் அமைதியும் இன்பமும் மீண்டும் நிலவத் தொடங்கின.

மீண்டும் குண்டுகள் வெடித்தன. சினவளநாட்டில் போரரக்கனின் பார்வை விழுந்தது. சினச் சகோதரரிடையே தீய பிரிவினை உண்டாயது. ஒன்று செஞ்சீனை; மற்றது தேசிய சீனை. இரண்டும் பெருமுராண் கொண்டன. ஆண்டும் வல்லரசுகளே தூண்டி நின்றன. ஆயின் நேரு அவர்களின் தீவிரமுயற்சியால் போரொழிந்தது. சினம் புத்துயிர் பெற்றது.

போரொழிந்தாலும் போருணர்ச்சி நீங்கவில்லை. ஓரிடத்திலிருந்து ஒட்டினால் மற்றேரிடத்தில் தலைகாட்டுகிறது. எகிப்து நாட்டிலே அந்நாட்டு மக்களுக்குரித்தான் சூயஸ் கால்வாயில் பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் பேராசை வைத்துவிட்டன. ஆசை காரணமாக அடக்குமுறையை நோக்கின. எகிப்து நாட்டில் அவற்றின் தண்டெடுப்பு எள்ளளவும் பலிக்கவில்லை. இதன் பயனாக பெரும்போர் வரும்போல் இருந்தது. பாரதப் பிரதமர் நேரு அவர்கள் பகைமையுணர்ச்சியைப் போக்கப் பல்லாற்றுனும் முயன்றார். பன்முறை தூதனுப்பினார். கன்மனத்தையும் கனிவிக்கும் நன்மொழி கூறினார். மூன்றாவது பெரும்போர் மூளின் மன்பதையே அழிந்துவிடும் என்பதை மாநாடுகளிலும் மன்னர் முன்னிலையிலும் மன்றாடிச் சொன்னார்.

இத்தகைய உத்தமர் ஒருவர் வாழ்வதனால் உலகம் வாழ்கிறது. வலியவர்களின் ஆதிக்கத்தால் மெலியவர் கள் நலியாமல் நேரு அவர்களைப்போன்ற பெருமக்கள் தம் கருணையாற் காக்கின்றார்கள். நேரு அவர்கள் உலகம் முழுவதையும் ஒரு சூடும்பமாகக் கருதுபவர். தம் நாடு, தம் மக்கள், தம்முயர்வு என்று என்னைது மாநிலம் முழுவதும் வாழவேண்டுமென்று ஆசைப்படுபவர். இத்தகைய பெருமக்கள் வையத்தார் தவப்பயன்; வாழும் உலகிற்கு ஒரு வழிகாட்டி.

— 0 —

19. நான் விரும்பும் நாடு.

(கற்பண)

—:-:—

மலைபோல அலைமோதும் குமரிக்கடலில் நானும் என் நண்பனும் படகோட்டிச் சென்றேம். ஒரு பெரும்புயல் எழுந்தது. புயலில் அகப்பட்ட படகு புகலிடங்காணைது அலையின் வழிச் சென்றது. எங்கள் உயிர் பிழைக்கும் என்ற நம்பிக்கை சிறிதும் இல்லை. படகோ மிகச் சிறியது. படகோட்டும் நாமோ கடல் வாழ்வில் பழக்கமற்றவர்கள். படகு எத்திசையில் செல்வதென்றே எவ்விடத்தையடையுமென்றே நாமறியோம். இரவு பகலாக உணவின்றி உறக்கமின்றி உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு படகில் கிடந்தோம். ஐந்து நாள்கள் இவ்வாறு கழிந்தன. புயலின் வேகம் மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்தது. ஆரூம்நாள் அதிகாலை ஒரு தீவின் கரையை எங்கள் படகு சேர்ந்தது.

கரையைக் கண்டதும் கவலை தீர்ந்தோம். உள்ளக்களிப்பில் உடற்களைப்பை மறந்தோம். கரையில் இறங்கிச் சிறிது தூரம்தான் சென்றிருப்போம். அப்போது நம் கைகளை இருவர் பற்றிக்கொண்டனர். அவர்கள் நம்மை ஒரு காவற்கூடத்திற் கழைத்துச் சென்றனர்.

நாம் அங்குச் சிலநாள் அடைத்து வைக்கப்பட்டோம். புதிதாக அவ்லூர்க்கு வருபவர் யாரும் ஊரினுள் உடனே அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். அவர்களது கொள்கை, நோக்கம், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியன ஆராய்ந்தறி யப்படும். அவர்கள் நல்லவர்களாயின், அவர்களது வழுகை நாட்டுக்குத் தீமை விளைவிக்காததாயின் அவர்கள் உவந்தேற்றுக்கொள்ளப்படுவர். அவ்வித பரிசோதனையின் பொருட்டு நாங்களும் விருப்பம்போல் செல்லாதவாறு நிறுத்திவைக்கப்பட்டோம். சில நாள்களின் பின் விடுதலையடைந்தோம்.

வானுறவோங்கி ஒளம்பெற வளர்ந்த மரங்கள் தூரத்தே வருபவர்க்கு அந்நாட்டின் ஓயற்கை வளத்தை எடுத்துக் காட்டும். மக்கள் அதிகம் பாடுபடாமலே வளம் கொழிக்கும் நாடு அந்நாடு. அந்நாட்டு மக்கள் முகத்தில் எந்நேரமும் மகிழ்ச்சி கொலுவிருக்கிறது. அவர்கள் பேச்சில் அன்பு சுரக்கிறது. சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை எல்லோரும் ஊக்கம் குன்றுதவர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். அவர்கள் வாழ்வின் இலட்சியம் அற மொன்றே. தந்தை செய்த அறத்தை மகன் தொடர்ந்து ஆற்றுகிறான். வாழ்க்கை ஓர் அஞ்சல் ஒட்டம் என்பது அவர்கள் உள்ளக் கருத்து. மனித வாழ்வில் அறம் என்னும் விளக்கு இடையீடின்றித் தொடர்ந்து சுடர் விடவேண்டும் என ஒவ்வொருவரும் ஆசைப்படுகின்றனர். அதனால், அறம் வளர்க்கும் நாடு என அதை அழைக்கலாம். பிறர் துன்பத்தைத் துடைத்தல் ஒவ்வொருவருக்கும் பிறவிக் குணமாக அமைந்துள்ளது. தனக்கென உழைப்பவன் ஆண்டில்லை. குறிப்பறிதலும், பொறுப்புணர்தலும் எல்லோர்க்கும் பொதுப் பண்புகள். தாம் அனைவரும் ஒரே குலத்தினரென்றும், உடன் பிறப்பாளர் என்றும் அவர் என்னி நடப்பர். அந்த அன்புணர்ச்சி சிறுவயதிவிருந்து சிறந்து வளர்கிறது. அதனால் பிறரது நிறைவைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியடைதலே ஒவ்வொருவரதும் பண்பாய்மைந்துள்ளது.

அந்நாட்டு மன்னன் மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுவன். நாட்டில் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் மிக்கவன் ஒருவனை, அவனில்லங் தேடி மக்கள் சென்று அரசனு யிருக்கும்படி வேண்டுவர். அவ்வேண்டுதலின் பேரில் அவன் அரசனாவன். பதவி மோகமும், போட்டியும் அந்நாட்டில் இல்லை. தனக்கு வேண்டிய உதவியாளர்களைத் தானே நியமித்து அரசன் தன் நாட்டைப் பிறநாட்டுத் தாக்குதலினின்றும் பாதுகாப்பன். பிறநாட்டுப் படையெடுப்பை விடப் பிறநாட்டுக் கொள்கை, நாகரிகம் முதலியவற்றையே பெருங்கவனமெடுத்துத் தடுப்பன். படையினால் ஏற்படும் அழிவைத் தடுத்தலும் கூடும். கொள்கை பரவுதலினால் ஏற்படும் கேட்டை நீக்குதல் அரிது. தீய கொள்கைகளும் பழக்கங்களும் நெடுங்காலம் நின்று ஒரு நாட்டின் உண்மைப் பண்பையும் உயர்ந்த கலாசாரத்தையும் அறவே இல்லாமற செய்யவும் கூடும் அல்லவா?

அந்நாட்டில் நியாயவாதிகள், சிறைச்சாலைகள், கொலைத் தண்டனைகள் இல்லை. அதனாற் குற்றம் புரிவோரும் இல்லையென்று நாம் எண்ணக்கூடாது. குற்றம் புரிவோர் தன்டிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் திருந்துவதற்கு நல்ல சூழ்நிலையையும், நல்லோர் நட்பையும் மக்களே உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறார்கள். குற்றம் செய்தவனிடத்து எல்லோரும் பரிவு காட்டுவர். அவன் குற்றம் செய்தமைக்குக் காரணம் அவனதறியாமை என்று கருதி அவ்வறியாமை நீக்குவதே அவனைத் திருத்துவோரின் முயற்சியாகும்.

அங்குள்ள கல்வி முறையே புதுமையானது. மக்கள் அனைவரும் அறிவு வளர்வேண்டும் என்றே கல்வி கற்கிறார்கள். அதனால் அவர்களது கல்வி பயிலும் காலம் எல்லையின்றிச் செல்கிறது. மனிதப்பிறவி கல்விகற்க வாய்ப்புள்ள பிறவியென்று, மாந்தரெல்லாம் சாந்துளையும் தோற்று கற்பர். அங்குக் கல்வி த் தேர்வில்லை.

வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சிக்கலான செய்திகள் தாம் அவர்களின் கல்வித் தேர்வுகள். உலகமே அவர்கட்டு கலைபயில் கூடம். ஒவ்வொரு பிராணியும் ஒவ்வோர் உண்மையை உணர்த்தும் ஆசிரியன். ஆகவே அவர்கள் தாம் கானும் அனுபவங்களை ஒருபோதும் அலட்சியம் செய்வதில்லை; ஆராய்கிறார்கள். ஆய்ந்து ஆய்ந்து உண்மையை அறிகிறார்கள்; அறியாமையை அகற்றுகிறார்கள்.

உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம் முதலிய தொழில் கள் அந்நாட்டில் மிகச்சிறந்த முறையில் நடைபெறுகின்றன. அவையனைத்தும் சமூக நன்மை குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. அவ்வாறே இசை, சிற்பம், ஓவியம் முதலிய கலைகளும் வளர்க்கப்படுகின்றன. தொழிலாயினும் கலையாயினும் தன்னங்கருதிச் செய்தல் பாவம் என அந்நாட்டவர் கருதுவர். தொழிலாளரும் கலைஞரும் உலகைக் காக்கும் மன்னர்போலக் கணிக்கவும் கெளரவிக்கவும் படுவர். ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு அரசன் இன்றியமையாதவாறு போல, தொழிலாளரும் இன்றியமையாதவர் என்பது அவர்கள் சித்தாந்தம். எனவே, ஒவ்வொரு தொழிலாளனும் ஒய்வுபெறும் காலத்துப் போதுமான ஊதியம் பெறுகிறான். உழைத்த காலத்திற் போல, இளைத்த காலத்திலும் உண்மை மதிப்பைப் பெறுகிறான்.

ஒரு குடும்பம் பலபேரைக் கொண்டது. தனிக்குடும்பங்களும், பிரிந்து வாழும் முறையும் அங்குக் காண்டல் அரிது. குடும்பத் தலைவனிடத்தில் அக்குடும்ப உறுப்பினர் அனைவரும் அதிக மதிப்புக் காட்டுவர். அவ்வாறே தலைவரும் உறுப்பினர்களின் விருப்பத்திற்கும் உள்ளப்போக்கிற்கும் தக்க உரிமை கொடுக்கிறான். ஊர் நன்மைக்கான கருமங்கள் பஞ்சாயத்துப் போன்ற சபைகளார் கவனிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ஊரைச் சேர்ந்தவரும் தம்முடின் நன்மையை தம் முயற்சிகொண்டே பேணுகின்றனர். பிறருதவியை எதிர்பார்த்தல் அவர்க்கு

குப் பேதைமையானது. தம் ஊரிலில்லாத பொருள்களை பண்டமாற்றுமுலம் பிற ஊர்களிலிருந்து பெறுவர். நானைய வழக்கை நாம் காண இயலாது. தம் தேவைக்கு அதிகமான பொருளையாரும் சம்பாதிக்கமாட்டார்.

நாம் சென்ற சென்ற இடங்களிலெல்லாம் திருந்தீய முறையில் விருந்தவித்தனர். மக்களின் மனப்பண்பும், வாழ்க்கை முறையும் நம் மனத்தைக் கவர்ந்தன. அந் நாடு பொன்னோடோ என ஐயுறத்தக்க அழகும், அமைதியும், இன்பமும் அங்குக் காணப்பட்டன. அந் நாட்டிலிருந்து நம் நாட்டை நினையும்போது பொருமையும், வறுமையும், துன்பமும், சூழ்சியும், தன்னலமும், இன்னல்களுமே நம் மனக்கண்முன் தோன்றின. பிற போக்கு நாடாயினும் பிறந்த பொன்னோடு என்ற பேரை மானமே எம்மை ஊர்க்குத் திருப்பியது. நம் நாட்டை அந்நாடுபோல நன்னோக்க விழைந்தோம். ஆனாலும், பன்னெடுங்காலமாகப் படிந்துகிடக்கும் மாசைக் கழுவ ஆசைமட்டுமன்றி அயரா உழைப்பும் வேண்டுவதன்றே.

20. கிராம முன்னேற்றம்.

—:-—

காந்தியடிகள் நல்வாழ்வு வாழ விரும்பும் மக்களை நோக்கிக் “கிராமத்திற்குப் போங்கள், கிராமத்திற்குப் போங்கள்” என்றார். அவர் வகுத்த நிச்சானத் திட்டத் திலே கிராமப் புனருத்தாரணமும் ஒன்றுக் கூடிடம்பெற்றுள்ளது. வினேபா அடிகள் போன்ற மேன்மக்கள் கிராம வாழ்வையே விரும்பி நாடுகின்றார்கள். புலவர்கள் புனையும் இதிகாச புராணங்கள் நாட்டு வளத்தையே முதலிற் காட்டுகின்றன! விடுதலைபெற்ற நாடுகள் கிராமாபிவிருத்தியையே முதன்மையாக பேணுகின்றன. இவ்வாறு கிராமம் எல்லோர் கருத்தையும் ஈர்க்கக் காரணமென்ன? கிராமம் ஏன் திருந்தல் வேண்டும்?

கிராமம் இயற்கையழகு பொலியும் இறைவன் படைப்பு. நகரம் அப்படியன்று, மக்கள் படைப்பு மக்களின் தொன்று தொட்ட பண்பாட்டை என்றும் பாதுகாத்து வைத்திருப்பது கிராமமொன்றே. கிராம வாழ்வு மக்களுக்கு ஏற்றதும் ஏற்றமானதுமாயுள்ளது. சுகத்துக்கின்றியமையாத தூய காற்று, தூயநீர், தூயகுழல் ஆகியவற்றைக் கிராமத்திலேதான் நாம் பெற்றுதியும். எனிமையும், இயற்கையோடிசைந்த இன்பமும் அங்குக் கொலுவிருக்கின்றன. கிராமமக்கள் தாழும் உண்டு உலகிற்கும் உணவளிக்கிறார்கள். கிராமம் சுருங்கின் உலகின் உயர் வாழ்வு சுருங்கும்.

இன்று கிராமம் எந்நிலையில் உள்ளது? கற்றவர்கள் நகர வாழ்வையே மேலாகக் கருதுகிறார்கள். செல்வர்கள் மெல்ல மெல்ல நகரத்தை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். வறியவர்களும், பட்டணம் போற்றின் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்று திட்டம் செய்கிறார்கள். நகர வாழ்வுதான் நாகரிக வாழ்வு என்பது பெரும்பாலான வரின் முடிந்த முடிபு. கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்கள்

உலகந் தெரியாதவர்களெனச் சிலர் சிறுமை பேசுவர். அதனாற் கிராம மக்களிற் சிலர் தமக்குப் பொருந்தாத பழக்கங்களை வருந்தி மேற்கொண்டும், தமக்குக் கைவந்த உழவு முதலிய தொழில்களை உவர்த்துக் கைவிட்டும் கேட்டிருவர். அரசாங்க * கேவைசெய்தலும், ஆடம்பர வாழ்வுமே ஒருவர் அடையும் பேறுகள் எனச் சில்லோர் மயங்கிக் கூறுவர். இவ்வித போலிக் கொள்கையாலும் புல்லிய அறிவினாலும் கிராம வாழ்வு அவமதித்தும் அரு வருத்தும் தள்ளப்படுகிறது.

இரு கிராமம் சிறக்கவேண்டுமானால் அக் கிராம மக்களிடையேயுள்ள அறியாமையும், தவருன கொள்கை களும் அடியோடு அகற்றப்படல்வேண்டும். ஏர் பிடித் தல் இழிவானதென்று ஓர் ஊரார் எண்ணுவராயின் அவ்வூராரின் நல்வாழ்வை நாம் ஒருபோதும் எதிர் பார்க்க முடியாது. மக்கள் உழவின் மேன்மையை அனுபவத்திற் கண்டு, அதனை விரும்பிச் செய்யும் வண்ணம் முயற்சிகள் பலவும் இயற்றல்வேண்டும். உழவுக்குரிய சாதனங்களைப் பெருக்கலும், விளைவை யதிகப்படுத்தக் கூடிய வழிவகைகளைக் காண வேண்டும் அம்முயற்சிகளில் இன்றியமையாதன. பிள்ளைகளின் பள்ளிப் படிப்பில் உழவுக் கல்வியும் ஒன்றுயமைதல் வேண்டும். இக்காலத்தில் வாழ்க்கைத் தேவைகள் மிகுந்துள்ளன. உழவுத் தொழிலில் வருவாய் குறைவாயிருத்தலினால் வேளாண்மை செய்வோர் ஊதியமிக்க வேறு தொழில்களை விரும்புகின்றனர். இந்திலை மாறவேண்டும். வருவாய் பெருகத்தக்க முறையில் புதியனவும் சிறந்தனவுமாய வழிகளில் ஊக்குவிக்கவேண்டும்.

கிராமத்தில் எத்தனையோ கைத்தொழில்கள் ஊக்குவாரற்றுக் கிடக்கின்றன. அவற்றுக் கின்றியமையாத மூலப் பொருள்கள் பயன்படுத்துவாரற்றுப் பாழாகின்றன. வெண்ணெய் கையிலிருக்க நெய்யை விலைபேசி வாங்குதல்போல உள்தாட்டில் பொருளை உற்பத்தி செய்யாது அந்திய பொருள்களை அதிக பொருள் கொடுத்

தும் வாங்க ஆசை உண்டாகிறது. நமது கிராமங்களில் காய்ச்சப்படும் பனை வெல்லமும் பனைங்கட்டியும் பிற நாட்டுச் சர்க்கரைக்கும் கற்கண்டுக்கும் எவ்வகையிலும் குறைவானவையல்ல. நம் நாட்டு மூலப் பொருள்களைக் கோண்டே நமக்கு வேண்டிய பொருள்களை உண்டாக்குவதனால் நாம் தேடிய செல்வத்தின் பெரும்பாகம் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லாது நமக்கே பயன்படுகிறது. பாயிழழைத்தல், கூடைமுடைதல், நெசவு செய்தல், ஆதிய தொழில்களைச் செய்வார் இன்று அருகி வருகின்றனர். ஒவ்வொரு கிராமமும் தன்னிடத்துள்ள மூலப்பொருள்களைப் பயன்படுத்தித் தேவையான எஞ்சிய பொருள்களைப் பண்டமாற்றுமூலம் பெறுமானால் அக்கிராமத்தின் தொழில் வளமும், பொருள் வளமும் என்றும் குன்றுது நின்று சிறக்கும்.

நமது கிராமங்களில் சுகாதார வைத்திய வசதிகள் பெருகவில்லை. நோயைத் தடுக்கும் முறையையும், சுகத் தைப் பேனும் வழியையும் மக்கள் நன்கு அறியார். கிராமச் சங்கங்களினுத்தரவிலாயினும், கூட்டுறவு முறையிலாயினும் ஆங்காங்கு வைத்தியசாலைகளும் மருந்துச் சாலைகளும், சுகாதார நிலையங்களும் நிறுவப்படல் வேண்டும். ஏழைமக்களை உத்தேசித்து இலவச மருந்துச் சாலைகள் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அமைதல் வேண்டும். நாட்டு வைத்தியமாகிய சித்த ஆயுர்வேதக் கலைகளை மக்களும் அரசாங்கமும் ஆதரவுகள்ட்டி வளர்த்தல் வேண்டும்.

இற்றுமையே கிராமத்தின் பலம். ஒற்றுமையற்ற ஊர் எத்துணைச் செல்வம் பெறினும் உயர்ந்தோங்க மாட்டாது. பூசலும் பிணக்கும் ஊரை நாசம் செய்து விடும். ஊருக்குரிய கருமங்கள் எல்லாம் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்மூலம் நடைபெறவேண்டும். கிராமத்து மக்களிடையேற்படும் சண்டை சச்சரவுகள் அக்கிராம மக்களாலேயே தீர்த்துவைக்கப்படல் வேண்டும். பண்டு

போல் இன்றும் பஞ்சாயத்துக்கள் உருவாதல் வேண்டும். ஊர்மக்களின் மதிப்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள் பஞ்சாயத்தில் உறுப்பினராவர். இச்சபை நின்று நிலைபெற்றால் இக்கால நீதித்தலங்களின் வேலை குறையும். வழக்கின் நிமித்தம் கிராம மக்கள் தாம் அரிதிற்றேடிய பெரும் பொருளை அவரே இழத்தலும் ஒழியும். பஞ்சாயத்துச் சபையில் வழக்குக்கள் யிக இலகுவாகத் தீர்க்கப்படுவதினால் மக்களிடையே நட்பும், ஒழுக்கமும் வளரவழி உண்டாகிறது.

இவ்வாறு கிராமம் திருந்திய நெறியில் முன்னேறுமானால் அக்கிராமத்தில் பலவகைத் தொழில்களும் பல்கிநிலைக்கும். நிலைக்கவே பொருள்நிலை செழிக்கும். பொருள்கொண்டு சுகவாழ்வு பெருகும். சங்கங்களின்மூலம் அமைதியும், நட்பும், இனபழுந் தழைக்கும். கிராமம் சுதந்திரவாழ்வு நிறைந்து ஒளிதரும். அமைப்பிற் சிறியதாயினும் கிராம ராச்சியம் காந்தியடிகள் கற்பித்த இராமராச்சியமாகத் திகழும்.

21. பழந்துணி.

— :- —

நான் முதலில் புண்ணிய பாரத பூமியில், ஒரு பருத் திச் செடியில் பஞ்சாய் இருந்தேன். காற்றின் மோதுத வால் நான் திசை கெட்டுப் போய்விடாமல் ஒருவர் என்னை எடுத்துப் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்தார். காற்றிலும் மழையிலும் வெயிலிலும் நான் பட்ட கஷ்டத்தைப் பார்த்து, என்மீது அவர் இரக்கங்கொண்டா ரெனவே நினைத்தேன். ஆறுதல் கிடைத்ததென ஒரு பெருமுச்ச விட்டேன். அடுத்தநாள், நான்கட்டிய மனக் கோட்டைக்கு அழிவுகாலம் வந்தது. பலர் என்னை அடித் தனர். எனது மெல்லிய உடல் மேலும் நெந்து துன்ப முறப் புடைத்தனர். என்னுடனிருந்த வித்தினை வெளியே எடுத்தனர். என்னை அழுகான திரிகள்போல ஆக்கிவிட்டார்கள்.

வெட்ட வெளியிலே உல்லாசமாக இருந்த என்னைப் பெட்டியிற் பூட்டினார்கள். பின்பும் விட்டார்களா? என்னை யந்திரத்திற் கொடுத்து நூலாக்கினார்கள். யான் நூல் வடிவமானதும் சுற்றியெடுத்தார்கள்; வேறேர் இடத்திற்கனுப்பினார்கள். யானும் துன்பம் தொலைந்தது என்று பூரிப்படைந்தேன். எனது புதிய ஏசமானரும் கருணையடையவர்போற் காணப்பட்டார். என் உடலை நல்ல நிறமுட்டிப் பன்மடங்கு கவர்ச்சியானதாக்கினார். என்னைப் போன்ற பலர் என்னுடன் இருந்தார்கள். அவர்களும் யானும் இன்பமாகக் காலத்தைக் கழித் தோம்.

பல நாட்கள் சென்றன. ஒருவர் என்னை வீசைக்கு வாங்கிச் சென்றார். அவர் என்னைக்கொண்டு சென்ற இடம் ஒரு வீடுபோற் காணப்படவில்லை. பரந்த மன்றபம் அது இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட பல பொருள்கள் அங்கே காணப்பட்டன. அந்த இடம் மிக விசாலமாய்

இருந்தது. என்போன்ற பலர் இரும்பினற் செய்த அப்பொருள்களில் அகப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் என்ன பிழை செய்து இவ்வாறு தண்டனை யடைந்தார்களோ என எண்ணினேன். ‘யான் மிக அழகுள்ளவன், என்னை இப்படியேல்லாம் துன்பப்படுத்தமாட்டார்கள்’ எனப் பெருமைகொண்டேன். ஆனால் என்ன நிகழ்ந்தது? என்னையும் ஒரு யந்திரத்திலிட்டார்கள். என் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்; ஆறுத ஹம் அடைந்தார்கள். யான் தலையாரி வீட்டில் ஒளித்த திருடன்போல் விழித்தேன். “என்ன ஆகுமோ?” என்று ஏங்கினேன். உரலில் அகப்பட்டது உலக்கைக்குத் துப்புமா? எந்திரத்தில் அகப்பட்ட யான் பல இன்னல் களுக்கு ஆளானேன். வேலை முடிந்ததும், யான் எந்திரத்திலிருந்து விடுதலையடைந்தேன். என்னுடைய பெயரும் மாறிலிட்டது. என்னை நூல் என்று அழைத்தார்கள், யான் எந்திரத்திற் புகழுன். எந்திரத்திலிருந்து திரும்பியதும் சிலை என்று அழைக்கலாயினர். பல துண்டுகளாகத் துணிக்கப்பட்டேன் ஆதலின் துணி என்றும், கிழிக்கப்பட்டேன் ஆதலின் கிழி என்றும், யான் உடுப்பதற்கு ஏற்ற பொருள் ஆதலின் உடை என்றும் பல பெயர்களைப் பெற்றேன். பாடுபட்டால் அன்றே பட்டங்கள் கிடைக்கும்! என்னை அழகாக மடித்துவைத்தார்கள் அதனால் மடி என்றும் அழைக்கப்பட்டேன்.

யான் அதுவரை அடைந்த இன்னல்களையெல்லாம் என்னிக்கொண்டும் இனிமேல் என்ன வருமோ என்று பெருமுச்சு விட்டுக்கொண்டும் ஒர் அறையில் படுத்திருந்தேன். பலமாதங்கள் கடந்தன. ஒருநாள் ஒரு பிரபு வந்தார். எனது முதலாளியுடன் ஏதோ பேசினார். மறுகணம் என்னைச் சேர்ந்த பலரும் யானும் அப்பிராபுவி னுடைய வண்டியில் ஏற்றப்பட்டோம். நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்த இடத்திலும் எங்களைப் போன்ற பல்லாயிரவர் கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் பல்வேறு நிறத்தினர், பல்வேறு இடத்தினர். மகாநாடு நடக்கப்

போகிறதோ என எண்ணினேன். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நாம் எல்லோரும் வேற்று நாட்டுக்கு அனுப்பப்படப் போகின்றேமென்பதைப் பின்புதான் அறிந்தேன். சில நாள் கழிந்தபின், நாங்கள் கப்பலில் ஏறி நேரம். கடற் பிரயாணம் மிக உல்லாசமாய் இருந்தது. இறுதியாகக் கப்பல் கரையை அடைந்தது. எங்களுக்காகப் புகைவண்டி காத்திருந்தது. சிலமணி நேரத்துள் புகைவண்டி எங்களை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டது. புகைவண்டிப் பிரயாணம் ஒரு நாளுக்குமேல் நீடிக்கவில்லை. எங்களை ஒரு பிரபல வியாபாரியார் வரவேற்றார். நாங்கள் அவருடைய பெரிய மலைபோன்ற மாளிகையில் இடம் பெற்றோர். பருமரத்தைப் பற்றிய பஸ்வியும் பாழ்போகா தல்லவா? எங்களுடைய இருக்கையும், சினேகிதர்களும், எல்லாமும் மிக வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தன. ஆனாலும் எங்கள் காலம் விடுமா?

ஒருவர் எங்கள் மாளிகைக்கு வந்தார். அவர் கண்கள் பல பொருள்களிலும் சென்றன. கடைசியாக என்னியே எடுத்துக்கொண்டார்! எனக்குரிய விலையைக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு என்னை எடுத்துச் சென்றார். அவருடைய மனைவியும் பெண் மகளிரும் ஆவலோடென்னை எடுத்தார்கள்; அனைத்தார்கள்; ‘எனக்கு என்னை’ என்று என்னைப் பிடித்து இழுத்து உயிரையே மாய்த்து விடுவார்கள் போற் காணப்பட்டார்கள். தொடக்கத்தில் எனக்கு மிக மதிப்புக் கிடைத்தது. விசேட காலங்களுக்கே என்னை உபயோகித்தார்கள். நாளாக ஆக ‘ஆறியகஞ்சி பழங்கஞ்சி’ என்பதுபோல என்புதுமை, அழகு, பெருமையெல்லாம் போய்விட்டன. நாள்தோறும் அவர்கள் கையில் அடிப்பட்டேன். வண்ணேன் என்னைப் படுத்தியது சொல்லுந்தரமன்று. வாரம் ஒருமுறை அவன் வீட்டுக்கு விஜயம் செய்வேன். எல்லோரும் என்னை அடித்து என் உடம்பு நெந்துவிட்டது. அப்பொழுதும் விட்டார்களா? என்னில் ஒருபக்க

கத்தால் கிழித்து விளக்குத் துடைக்கவும், திரி திரிக்கவும், பாத்திரம் பிடிக்கவும், இன்னும் பல கருமங்களுக்கும் உபயோகப் படுத்துகிறார்கள். யான் இப்பொழுது அழகுக்குரிய பொருள்களு; அழுக்கை நீக்கும் பொருளாகி அழுக்கு மயமாக இருக்கிறேன். என் நாடு எங்கே? யான் இதுவரை அடைந்த இன்னல்கள் எத்துணை? பெற்ற இன்பம் எத்தனை? ஆ! யான் பட்ட துன்பம் யார் இவ்வுலகில் அடைந்தார்!

— 0 —

22. தேஷ்ட் திருவிழாக் காட்சி

ஊரை அழகு செய்வது கோயில் “திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூரும்” என்ற பெரியார் வாக்கும் “கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்ற பழைய மொழியும் இதனை வலியுறுத்தும். கோயிலுக்குச் சிறப்பைத் தருவது திருவிழா. எல்லாக் கோயில்களிலும் ஆண்டுக்கொருமுறை திருவிழா நடைபெறுகின்றது. அத்திருவிழாவில் பெருவிழாவாக விளங்குவது தேர்த் திருவிழாவாகும். தேர்த் திருவிழா எல்லாக் கோயில்களிலும் இறுதி விழாவிற்கு முதல் விழாவாக அல்லது அதற்கு இரண்டொரு விழா முந்தியதாக நடைபெறும்.

நம் நாட்டிலே மனமக்கள் ஊர்வலம் வருவதைப் பார்க்க ஆண்களும் பெண்களும் எத்துணை ஆவலோடு முந்துகிறார்கள்! நாட்டின் தலைவர் அல்லது அரசர் பவனி வருவதைக் கண்டுகளிக்க விரும்பாதவர் இல்லையல்லவா? அரசர்க்கும் அரசரானவரும், எல்லா உயிர் களையும் படைத்துக் காப்பவரும் ஆன இறைவன் நாம் எல்லோரும் வாழ வீதிவலம் வருகின்றுள்ளனர்கள் அக்காட்சியை அனுபவிக்க யார்தான் விழையார்? ஏனைய திருவிழாக்களுக்குச் செல்லாதவரும் தேர்த் திருவிழாவில்

லன்று அதிகாலையில் எழுந்து விடுவர்! அன்று காலையில் சிறுவர்களது உள்ளக் கிளர்ச்சி உச்சநிலையிலிருக்கும்; பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் ஏழைகளும் நீராடி, தூய ஆடை உடுத்து, உள்ளும் புறம்பும் தெய்வமனங்கமழக் கோயிலுக்குப் புறப்படுவர். பால், பழம், இளநீர் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனுமின்றிழருவரும் செல்லார். இவை எல்லாம் இல்லாதவரும் உள்ளனபொன்றுவது உடையராய் இருப்பர். இவ்வாறு பலரும் தெருவிலே திரண்டு திரண்டு செல்லுங் காட்சிபார்ப்போர் நெஞ்சிலும் பக்தியை உண்டாக்கும். பல சிற்றருவிகள் ஒரு பெரிய ஆற்றில் கலப்பது போலப் பல வழியிலும் சென்ற பக்தர்கள் ஒரு பெருந் தெருவிலே கூடுவர். வழியிலே காணும் ஆட்டக்காவடியும் பாட்டுக் காவடியும் திரண்ட சனங்களின் செலவைத் தடுத்து இனபழுட்டும். செல்லும் வழியில், சிலர் பக்தி மேவிட்டவராய் ‘அரகர’வென்றும், ‘அரோஹா’ என்றும் முழக்கும் அன்பொலி மக்கட் கூட்டத்தை ஆலயம் நோக்கி விரையச் செய்யும். கோயிலின் முழவொலியும், அங்குக் கூடியள்ள சனசமுத்திரத்தின் பெரு முழக்கமும் அன்பர்களுக்குக் கோயில் அண்மையிலுள்ளது என்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்தும். பல தெருக்களிலிருந்து வரும் சனக் கூட்டம் கோயிலில் நினைந்துள்ள பெருந் திரஞ்சுடன் கூடுதல், பல ஆறுகள் சேர்ந்து சமுத்திரத்தில் ஒன்றிக் கலப்பதை நினைவுட்டும்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் வருகின்றவர்களையெல்லாம் கைகாட்டி, வருக வருக என அழைப்பதுபோல தேரின்மீது கட்டிய கொடிகள் அன்பரைக் காணுந்தோறும் நல்வரவு கூருநிற்கும். வீதியின் இருமருங்கும் அமைந்த வியாபாரக் கொட்டில்கள் இளஞ் சிறுவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும். கோயிலுள் புகுவோர் கூட்டமும், மீளவோர் ஈட்டமும் பொருள்வாங்குவோர் ஒவியும், விற்போர் ஒசையும், பாடுவோர் இசையும், தமரைத் தேடுவோர் விசையும் எத்துணை! எத்துணை!

இறைவன் எழுந்தருளும் தேர்கள் அடிமுதல் முடிவரை அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கம்பீரமாக நிற்கும் காட்சி என்னே! சற்றுத் திரும்பிக் கோயிலைப் பார்த்தால், வாயில்களில் குலையும் இலையும் மலிந்த வாழையும், கழுகின் ஓலையும், வனப்புடன் விளங்கும் தோரண வரிசையும், மாலைத் தொகுதியும் எங்கும் நிறைந்து கிடக்கும். கோயிலினுள்ளே சென்றவர்களில் இறைவனை வணங்குவோர் சிலர்; வலம்வருவோர் சிலர்; பாடுவோர் சிலர்; அங்பினால், ஆடுவோர் சிலர். இவரங்றி ஊர்ச் செய்திகளைப் பேசுவோரும் சிலராவர்.

தேர்விழாவன்று சுவாமியைச் சிறந்த முறையில் அலங்கரித்து ஆராதனை செய்வார்கள். உரிய காலத்தில் சுவாமி தேருக்கு வரும். சுவாமி உள்வீதி வலம் வரும் போதும், தேரில் எழுந்தருளி வெளிவீதி வரும்போதும் சுவாமிக்குப் பின்னைகப் பாடிச் செல்வோரும், அங்கப் பிரதட்சணம் செய்து வருவோரும் பலராவர். சுவாமி தேருக்கு எழுந்தருளியதும் ஆராதனை முடித்துத் தேரை இழுக்கத் தொடங்குவர். ஆண்களும் பெண்களும், பெறியர் சிறியர் என்ற வேறுபாடின்றி அன்பாகிய கயிற் றைப் பிடித்திமுக்க இறைவனும் அன்பர்வழிச் செல்வன். தேர் ஊர்ந்தார்ந்து வரும்போது வீதியில் ஆங்காங்கு வழிபாடுகள் நடைபெறும். மலைபோல அசைந்து வரும் தேரை, இழுத்து மகிழ்வோர் சிலர்; பார்த்து மகிழ்வோர் சிலர். சுவாமியைத் தேரில் வைத்துச் செய்யும் வழிபாடுகளைப்போலவே அவரைத் தேரிலிருந்து இறக்கிச் செல்லும்போதும் ஆங்காங்கு விசேடபூசைகள் செய்யப்படும். அடியார்களின் அன்பு மலர்களை ஏற்றுக்கொண்டு இறைவன் கோயிலுட் புகுவன்.

தேர் இருப்பிடத்துக்கு வந்ததும் அன்பர் கூட்டம் வீட்டுக்கு மீளத் தலைப்படும். யாண்டும் ஒரு பரபரப்பு ஏற்படும். வீட்டுக்குப் போக விரைவார்; விடுதி முதலி

யன பெறுதற்கு விழைவார்; பல்வகைப் பொருள்களை யும் வாங்க ஒடுவார்; கூடுவார். இவ்விதநிலை மெல்லமெல்லக் குறைந்து போம். வீடு திரும்பும்பொழுது ஒவ்வொரு வரும் ஏதாகிலும் கொண்டு செல்வர். ஆனால், கோவி லுக்குப் போகும்போதுள்ள உவகையும் உள்ளக்கிளர்ச் சியும் வீட்டுக்கு மீஞும்போது காணப்படுவதில்லை. எல் லோரும் தேர்த்திருவிழாவில் தாம் தாம் கண்ட காட்சி களை வியந்தும், நயந்தும் பேசி உடற்களைப்பையும் உள்ளாக சோர்வையும் நீக்குவர். உண்மையன்பர்களுக்கு இறைவனது தரிசனமும், தேர்க்காட்சியும் ஒவ்வொரு நாளும் நினைவில் நின்று இன்பமுட்டும். பொருள்கள் வாங்கினார் அப் பொருள்கள் மூலம் தேர்த் திருவிழாவை நினைவு கூர்வர். சிறுவர்கள் தாம் பெற்ற விளையாட்டுப் பொருள்கள் சிதைந்ததும், அடுத்த தேர்த் திருவிழாவை எதிர்நோக்கியிருப்பர்.

— o —

23. எனது அச்சம் நிறைந்த அனுபவம் ஒன்று.

—:—:—

இது நிகழ்ந்து பலவருடங்கள் ஆகின்றன. ஆனாலும் நேற்று நடந்ததுபோல நினைவில் புதிதாய் இருக்கிறது. அனுபவத்தின் அடிச்சவடு ஓன்றும் அழியவில்லை. நமக்கு ஏற்படும் ஒவ்வொர் அனுபவமும் துன்பத்தையோ இன்பத்தையோ தருவதோடு நம் மனத்தின் வன்மை மென்மைகளைச் சோதிக்கும் உரைகல்லாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது.

முன்னெருநாள் நானும் எனது நண்பனும் துவிசக்கர வண்டியில் அனுராசபுரத்தினின்று திருக்கோணமலைக்குச் செல்லும் பிரதான வழியில் சென்றுகொண்டிருந்தோம். நேரம் முன்னிரவு; வழிச்செலவை மகிழ்ச்சியூட்டும் மலர்ந்த நிலவு, மெல்லென வீசிய காற்று எங்கெல்லோரும் தீவிரமாக விரிவாக விடுவது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

கள் போக்கிற்கு இதன்செய்தது. பயங்கரமான காட்டின் மத்தியில் செல்கின்றோம் என்ற நினைவே நமக்கில்லை. உல்லாச யாத்திரை செய்தோம். பின் வரும் துண்பம் முன்னதாக அறியும் வன்மை நமக்கிருப்பின் நாம் இன்பம் அனுபவித்தற்கே இடமிருக்காதன்றே! நாம் செல்லும் திசையில் சற்றுத் தாரத்தில் ஒரு கறுத்த உருவம் புலனுகியது. காட்டுவழியில் ஏருமைகள் காணப்படும் என்ற கருத்தோடு கவலையின்றிச் சென்றேம். உண்மை அவ்வாறில்லை! அண்மையில் வந்ததும், கண்ணுக்குத் தெரிந்தது ஏருமையன்று, யானைக் கண்று என்று கண்டோம். இனிச் செய்வதின்னதென்று தெரியவில்லை. அச்சமும் சிந்தனையும் வேகமாக வேலைசெய்தன. கன்றின் தாய் அண்மையில் நின்றதும் தெரிந்தது. மறுவினாடியில் அந்த யானை மரங்களை முறித்து நிலமதிர வருவதும் கேட்டது. “நாம் அகப்பட்டு விட்டோம்; இனி ஓடிப் பயனில்லை” என்றேன். வண்டியிலிருந்து குதித்தோம். கைவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு காட்டுக்குள் ஒடினேம். ஒருவரை ஒருவர் உசாவநேரமில்லை. யானைங்கள் வண்டிகளை உடைத்து முறிக்கும் ஒலி கேட்டது. எனது அச்சம் மேலும் மிகுந்தது. மேலும் ஓடினேன். மிக்க தூரம் ஓடிவிட்டேன். கால்கள் களைத்துவிட்டன; தளர்ந்து தடுமாறின. மரத்தைச் சார்ந்து சற்று இளைப்பாறினேன். மரங்களில் அடிப்பாமலும், வழியில் பாம்பொன்றையும் மிதியாமலும் வந்தது மிக ஆச்சரியமாயிருந்தது.

இரவு அதிகநேரம் ஆய்விட்டது. அப்பாற் செல்லமனம் மறுகியது. ஓர் அச்சம், முள்ளும் புதரும் பாராமல் என்னை ஓட வைத்தது. மற்றோர் அச்சம், கொடியவிலங்குகளை நினைவுறுத்தி இடம் பெயராமற் றடுத்தது. இடையிடையே நான் நின்ற இடத்தின் வடபுறமாக ஒரு பயங்கரச் சத்தம் கேட்டது. நரியூருக்குப் பயந்து புலியூருக்கு அல்ல-புளியின்பக்கமாகவே வந்துவிட்டேன்! என்ன செய்யலாம்? ஒரு மரத்தைப்பற்றி மேலே ஏறி

னேன், கவர்களுக்கிடையே அமைதியாக இருந்துகொண்டேன். நாற்புறமும் எத்தனை ஓலிகள்! காட்டு மிருகங்களின் பயங்கர உறுமல்கள்! நீண்ட நேரமாகியும் இரவுவிடிவதாய் இல்லை.

‘அரவங் கரந்ததோ அச்சுமர மற்றுப்
புரவி கயிறுருவிப் போச்சோ—இரவிதான்
செத்தானே வேறெங்கு சென்றுனே ஜயகோ
எத்தால் விடியும் இரா’

என்று எண்ணியவாறிருந்தேன். இரவின் கொடுமையை அன்றுதான் அறிந்தேன். ஒரு நிமிஷம் ஒரு யுகம்போலானது. திசை தெரியாமல் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். ஒரு பக்கத்தே வானம் வெளிப்பதுபோல் காணப்பட்டது. விடிவு நெருங்குவதை ஆவலோடு கண்டேன். இருஞும் மெல்லத் தன்கோபந் தணிந்தது. என் மனவிருஞும் மெல்ல நீங்கத் தலைப்பட்டது.

ஆருமற்ற இடத்தில் எனக்கோர் தோழன்போல் ஆதவன் கீழ்த்திசைத் தோன்றினான். யானும் வழியறிந்து செல்ல முயன்றேன். செல்லும் வழியெல்லாம் நல்ல வழியென்று நம்பினேன். களைப்பும், பசியும் என்னை வாட்டின. சுற்றுத்தாரம் சென்றதும், சலசலவென் றியியும் சிற்றருவியின் ஒலி காதிற்பட்டது. காட்டு வழியில் தனித்துச் செல்லும் அந்தத் தெண்ணீர் அருவி எனக்கு உண்ணீர் தந்து ஊக்கமளித்தது. அருகிருந்த கற்பாறையிலமர்ந்து களைப்பாற்றினேன். பூங்குயிலின் திங்குராலும், புதர்களின் சிறிப்புப் பூமணமும் பரவசப்படுத்தின.

தண்ணீர் தந்த தைரியத்தால் நடக்கத் தொடங்கி னேன். வழியிலே அங்குமிங்கும் பன்றிகள் காணப்பட்டன. கீழ்நோக்கியவன்னை அவை சென்ற காட்சி என்னைப்போல் அவையும் வழிதவறி அலைவது போலவும், உண்மை வழியை நாடி இன்னும் உழல்வதுபோலவும், காணப்பட்டது. மரங்களில் தாவும் மந்திகள் நான் உண-

னைத்தகும் பழங்களும் காய்களும் இவையென்று தாம் உண்டு காட்டின். கதிரவன் மெல்ல மெல்ல மேற்கே சாய்ந்தான். ஆனாலும் என் அலைவிற்கு ஓய்வு ஏற்படவில்லை.

இவ்வாறு எத்தனை நாள்கள் கடந்தன என்று கூறல் முடியாது. நாட்டில் வாழ்பவருக்குத்தான் நாளும் கிழமையும் உண்டு. காட்டில் வாழ்பவர் கதிரவனைக்கொண்டு பகலையும், சந்திரனைக்கொண்டு மாதத்தையும் கணிப்பார். எனது வனவாசம் ஒரு மாதத்திற்கு மேலும் நீண்டது. என் உடலும் மெலிந்துவிட்டது. அனிந்த ஆடைகள் முன்ளி இும் புதரிலும்பட்டுக் கிழிந்துவிட்டன. முகத்து மயிர் அடர்ந்து வளர்ந்துவிட்டது. இக் கோலத்துடன் ஒருநாள் ஒரு தெருவில் வந்து ஏற்றனன். அதிர்ஷ்ட வசமாக அப்பொழுது ஒரு பிரயாண வண்டியும் வந்தது. அதை மறித்து ஏற்றனன். என்னை ஒரு பிச்சைக்காரர் என்றே எல்லாரும் நினைத்தனர். எனது கிழிந்த உடையும் பொலிவிழுந்த கோலமும் அவர் எண்ணத்திற் கிசையப் பொய்ச்சாட்சி கூறின. பணத்தைக் கொடுத்து இடத்தில் அமர்ந்தேன். பக்கத்தில் இருந்தவர் பழக்கமானவராயினும் என்னை அறிந்துகொள்ளவில்லை. தூய்மையற்ற கோலத்தைக் கண்டு அவர் தூர அமர்ந்தார். வண்டியிலிருந்து இறங்கும்வரை நான் என்னை வெளிப் படுத்தவில்லை. குறித்த இடம் வந்ததும், கூடவே இறங்கினேன். அவர் தோளைத் தட்டிச் சுகம் விசாரித்தேன். காச கேட்பதற்குப் (பிச்சைக்காரன்) பாசாங்கு செய்கிறேன் என்றெண்ணி நண்பர் விரைந்தார். நானும் விடவில்லை. உண்மையை அறிந்ததும் திசைத்தார். உரிமை பாராட்டி உற்றது கேட்டார். ஆறுதலாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று அழைத்துச் சென்றேன்.

24. நூல் நிலையம்.

— ४ —

மக்களுக்கு உணவு இன்றியமையாதது போலக் கல்வியும் இன்றியமையாததே உணவு உடலை வளர்ப்பது; கல்வி அறிவை வளர்ப்பது. உணவுக்குரிய பொருள்கள் குறைவில்லாதிருக்க நமது அரசாங்கம் பல முயற்சிகள் செய்கின்றது. நாகரிகம் மிக்க நாடுகளில் உணவு விருத்தி செய்வது போல, கல்வி வளர்ச்சி பேணுதலிலும் பல முயற்சிகள் நடத்தப்படுகின்றன. ஊருக்கொரு பள்ளிக் கூடம் நிறுவுகிறார்கள். ஆங்காங்கு நூல்நிலையங்களையும் அமைக்கிறார்கள். பள்ளிப்படிப்படிக்கு அங்கமாகப் பல நாற்படிப்படிப் பயன்படுகிறது. பள்ளிப் படிப்பிற் குறிப் பிட்ட சில நூல்களே இடம்பெறுகின்றன அவற்றை மாத்திரம் கற்று ஒரு மாணவன் வல்லவன் ஆகமாட்டான். பாட நூல்களோடு அவற்றுக்குத் துணையான நூல்களையும் கற்கவேண்டும். ஒவ்வொரு துறையிலும் பரந்த அறிவைத் தருவது நூல்நிலையப் படிப்பே.

நம் நாட்டில், கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலுமே நூல்நிலையங்களைக் காண்கிறோம். அந் நிலையங்கள் கல்வித்துறை அதிகாரிகளின் திட்டத்திற் கியைய அமைந்தனவாகும், மாணவர்கள் பல பிறநூல்களையும் கற்க வாய்ப்பளிப்பதற்காக அவை ஏற்படுத்தப்பட்டன. அந்த நோக்கத்தை மாணவர் பலர் அறிவதில்லை; தக்க முறையில் நூல்நிலையத்தைப் பயன்படுத்துவது மில்லை. பாடப்பகுதிகளை மாத்திரம் படித்தால் அதுவே போதுமானது என அமைகின்றனர். அதனால் அவர்கள் கல்லூரியை விட்டு வெளியேறும் காலத்தில் தேர்வுக்குப் படித்தவை தவிர ஏனையவற்றில் சிறிதும் தெரியாதவராய் வாழ்க்கையையத் தொடங்குகின்றனர். ‘நூலளவேயாகுமாம் நுண்ணறிவு’ என்பதை யறியாது,

தேர்வில் வெற்றி பெறுதலையே கல்வியின் முழுநோக்க மாகக் கெக்காண்ட மாணவர், பட்டங்கள் பல பெற்றாரா யினும் கல்வியின் பயனை அடையாதவரேயாவர்.

சிலர் பள்ளிப் படிப்போடு கல்வி முடிகிறதென என்னுகின்றனர். ‘கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள் சில’ என்பது பெரியார் வாக்கு. அறிவினால் மற்றைய உயிர் களைவிட மேலானவனுக்க் கருதப்படும் மனிதன், என்றும் தன்னிலை வளர்க்கும் வாய்ப்புடையவனைய் இருக்கின்றன. ‘கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயர்’ என்ற நாட்டியார் கூற்றிற்கியைய நம் முன்னேர்கள் சாந்துணையும் கல்வியை வளர்த்தார்கள். இன்றும் மேனைட்டவர் பலர் கல்வியிலையே காலத்தைக் கழிக்கிறார்களே. மேனைடு களில் ஊருக்கு ஊர், நகருக்கு நகர் நூல் நிலையங்களை நிறுவி அவற்றுல் ஏத்தனையோ பேர் பயனடைகின்றார்கள். வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டோர் பலர் வாய்ப்பு நேர்ந்தபோதெல்லாம் நூல் நிலையம் செல்கின்றனர். பகல் முழுவதும் தொழில் செய்து களைத்தோரும், இரவில் பலநூல்களையும் படித்து, தங்கள் வாழ்வை உயர்த்துகின்றனர். நம் நாட்டிற் காண்பதென்ன? சில ஊர்களில் மாத்திரம் நூல் நிலையங்கள் உள்ளன. அவைகள் தாழும் பெயரளவிலையே. சில பத்திரிகைகளும் சில நூல்களும் அங்கே காணப்படும். அந்நிலையங்களை வாசகசாலைகள் என அழைத்தலே பொருந்தும். அங்கே படித்துப் புயன் பெறுவோர் சிலர்; பேசிப் பொழுது போக்குவோர் பலர். நூல்களைத் திரட்டவோ பாதுகாக்கவோ, அவற்றைப் பூப்பயன்படுத்தவோ இயாரும் அறியார். பிறநாட்டார்—சிறப்பாக மேனைட்டார் நூல்நிலையங்களின் பயனை நன்கு அறிந்தவர். நூல்நிலையங்களைப் பயன்படுத்துவோர் பலராதலாலும், அவரும் பலதிறத்தாராதலாலும், அவ்வெல்லோருக்கும் ஏற்ற பல புதிய வழிகளால் நூல்நிலையத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சில ஊர்களில், வீடு வீடாகச் சென்று நூல்களைக் கொடுத்து வாங்குகின்ற

னர். மக்களுக்குத் தேவையான நூல்களை வண்டிகளில் ஏற்றி இருநாளுக்கொருமுறையாக அல்லது வாரத்துக் கொருமுறையாக ஊர் சுற்றுவர். இவ்வித ஊரும் நூல் நிலையங்களால் முதியோரும் உடல் தளர்ந்தோரும் பெரிதும் பயன் அடைவர்.

நடுத்தர வகுப்பினர்க்கும் கீழ்த் தரத்தினர்க்கும் பொது நிலையங்கள் இன்றியமையாதனவே. பெருஞ் செல்வர்கள் தம் வீட்டிலேயே நூல்நிலையம் அமைத்துக் கொள்ள முடியும். உணவறை, படுக்கையறை முதலியன் எல்லார் மனையிலும் இருத்தல்போல, கற்ற செல்வர் மனைகளில் நூல்நிலையமும் தனியிடம் பெற்றிருக்கும். அஃது அவர் பின்னேர்களுக்கெல்லாம் பெருமையையும், கல்வியில் நாட்டத்தையும் ஊட்டாநிற்கும். எல்லோர் இல்லை நூல்நிலையம் இருப்பது நல்லதாகும். சிறிய அளவிலாயினும் இருப்பின் அஃது இல்லிருப்போது அவப்பொழுதைத் தவப்பொழுதாக்கும். ‘அரிசிப் பொரி யோடு திருவாரூரும்’ என்றபடி பொழுது போவதோடு அறிவும் பெருகும். அறிவு நிறைந்த பெற்றேர்கள் தம் சிறுவரும் நுண்மதியுடையராய் இருக்கக் காண்பர்.)

கால்கள் நான்கும் நேராக அமைந்தாற்றுன் நாற் காலி நேராக நிற்கும். கல்விக்குத் துணையான நூல்நிலையங்களும் யாண்டும் செவ்விதின் அமைந்து உயர்ந்தாற்றுன் மக்களினம் மாட்சி மிகுந்ததாகும். கல்லூரி களிலும், நகரங்களிலும், ஊர்களிலும், ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் நூல்நிலையம் விளங்கவேண்டும். இவ்வித விளக்கம் உள்ள நாடுதான் அறிவிலும் பண்பாட்டிலும் மேம்பட்ட நாடு என்று அழைக்கப்படும்.

24. தந்தை தாய் பேண்.

நமக்கு என்றும் இனியவர் தாய் தந்தையரே. அவர்களை விடச் சிறந்தவர் நமக்கு யாரும் இல்லை. ஆசிரியரும், தெய்வமும், அரசனும் அவர்களுக்குப் பின்னவரே. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்றும் தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை' என்றும், தந்தை சொன் மிக்க மந்திரமில்லை' யென்றும் முன்னேர் கூறிய முதுமொழிகள் இவ்வுண்மையைப் புலப் படுத்தும். பெற்றேர்கள் நமக்குச் செய்யும் உதவியும், அவர்கள் காட்டும் அன்பும் நம்மால் இவ்வளவென்று கூறமுடியாதன.

நம்மைப் பெறவேண்டுமென்று நம் பெற்றேர் பல விரதங்களை மேற்கொண்டார்கள்; பல யாத்திரைகள் செய்தார்கள்; அல்லும் பகலும் இறைவனை நினைந்து தவங்கிடந்தார்கள். பெறுமுன் அவர்களுக்கிருந்த ஆசை எத்தனை! பெற்றபின் அருமையாகவும் பெருமையாகவும் போற்றினார்கள். நம்மீது ஈ, கொசு, எறும்பு மொய்க்காமல் காத்தார்கள். வேளையறிந்தும் விருப்பம் தெரிந்தும் நமக்கு வேண்டிய உணவுகளைத் தந்தார்கள். நமக்கு நோய் ஏற்பட்டால் அவர்கள் அடைந்த அல்லலும் கவலையும் அளவிடத் தக்கனவல்ல. நாம் பருவமானதும் நம்மைப் பள்ளிக்கலூப்பினார்கள். நாம் கற்று வல்லவர்களாவோம் என்றும், உயர்ந்த பதவிகளை அடைவோம் என்றும் நம் நல்வாழ்வையே எண்ணி எண்ணி இன்பங்கொண்டார்கள். தம்முடைய பசியையும் தேவைகளையும் பொருட்படுத்தாது நம்மிலேயே கண்ணுயிருந்து காத்தார்கள். அவர்கள் அன்பும் தியாக சிந்தையும் எத்துனை! எத்துனை!!

வாழ்நாள் முழுவதும் நமக்காகவே பாடுபட்ட நம் அருமைப் பெற்றேர்களை, கண்கண்ட தெய்வமாகவன்றே போற்ற வேண்டும். அவர் சொல்லுக்கிணங்க

நடக்க வேண்டும். அவர்க்கு வேண்டுவனவற்றை குறிப் பாலறிந்து செய்யவேண்டும். ‘ஏவா மக்கள் மூவாமருந்து என்றபடி அவர் ஏவாமலே நாம் எல்லாம் செய்தல் வேண்டும். நமது பணியையும் அன்பையும் கண்டு அவர் கள் மனமகிழும்படி நாம் நடக்கவேண்டும். பிற்காலத் தில் தமக்கென ஒன்று குறியாது நம்மையே தம் பெருஞ் செல்வமாகப் பாதுகாத்த நம் தாய் தந்தையரை நாம் எக்காலத்தும் பேணவேண்டும். முதுமை வந்து உடல் தளர்ந்த காலத்தில் அவர்கள் தேவையை அவரிருக்கு மிடத்தே உதவி, அவர் உடலும் உள்ளமும் நோவாமல் காக்க வேண்டும்.

சிலர் தம் முதிய பெற்றேர்களை விட்டுவிட்டு, தாம் தம் மனைவி மக்களோடு தனியாக வாழ்கின்றனர். பின்னொக்களை அருகில் வைத்திருக்கப் பெறுத பெற்றேர் மற்றவர் கையை எதிர்பார்த்து மனம் வாடுவர். இன்னல்களையும் இன்னதவற்றையும் பொறுத்துத் தம்மை வளர்த்த பெற்றேர் முதுமையடைந்ததும் அவரைப் பாதுகாத்தலும், கூட வைத்திருத்தலும் இளம் புதல்வர் சிலர்க்குப் பெரிதும் துன்பமாகத் தோற்றுகின்றன. மேலும் அவ்வறிவில் இளையார் மனம் கோணுதும் வாய் காவாதும் ஏசவும் கண்டிக்கவும் தலைப்படுகின்றனர். பாடுபட்டு வளர்த்த பெற்றேர்களது அன்பும் நன்றி யும் அரும் பண்பும் மறந்து, அவரைப் பகைவரைப் போலக் கருதி நிந்தித்தல் எத்துணைக் கொடுமை! கொடுமை!! ‘தாய் தெருவில் பிச்சைக் கலைகிறுன்; தம்பிகும்பகோணத்தில் கோதானம் செய்கிறுன்’ என்பது போல, சிலர் தம் முதிய தாய்தந்தையரை அலையவிட்டு விட்டுத் தாம் புண்ணிய தலங்களுக்குப் போய்த் தான் தருமங்களைச் செய்ய விரும்புகின்றனர். தாய் தந்தையரினும் மிக்க தெய்வம் இல்லை என்பதும், தாய்தந்தையரைப் பேணுதலில் மிக்க தவம் இல்லை என்பதும் அவர் அறியார் போலும்!

முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் தாய் தந்தையரை மதித்து நடந்த பெரியோர் பலரது சரித்திரங்களைக் கேட்கிறோம். இராமன் தன் தந்தையின் சொல்லைச் சிரமேற்கொண்டு நாட்டை வெறுத்துக் காட்டை விரும்பினான். பீஷ்மன் தன் தந்தையின் கருத்துக்கியையத், தன் இன்ப வாழ்வை உதவி அழியாப் புகழ் கொண்டான். காந்தியடிகள் தாயின் சொல்லைக் காத்து நடந்து வாழ்நாள் முழுவதும் ஒழுக்க சீலராய் ‘மகாத்மா’ ஆனார். தவத்தோர் பலர் உலக வாழ்வைத் துறந்தும் தாய் தந்தையரை மறந்திலராய் அவர்க்குச் செய்யும் கடமைகளைச் செவ்விதின் ஆற்றியுள்ளார்கள். நூல்கள் எல்லாம் தாய் தந்தையரைப் போற்றுதலையே பெருந்தவமாக ஏும், உயரிய கடமையாகவும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. பாவங்களில் மிக்கது நன்றி மறத்தல். தாய் தந்தையர் செய்த நன்றியை மறத்தல் மிகப் பெரும் பாவமாகும்.

—::—

25. ஒரு பிச்சைக்காரனின் பகற் கனவு.

—ஃ—

ஒருநாள் நடுப்பகல், கொழுத்தும் வெயிலில் ஒரு பிச்சைக்காரன் நொண்டி நொண்டி இரந்து திரிந்தான். ஒரு பெரிய மாடிவீட்டு முன்புபோய், “அம்மா, பசிக்குதே” என்று இரக்கந் தரும் குரவில் விலித்தான். அந்த வீட்டு முற்றத்திலே மங்கையொருத்தி இரண்டு சடை நாய்களுக்கு விஸ்கோத்து, அப்பம், பொரியல் என்பனபோட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். பிச்சைக்காரன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, “அம்மா, பசிதாங்க முடியவில்லை; பழைய உணவு ஏதும் இருந்தாலும் தாருங்கள்; நீங்கள் மகராசியாய் இருப்பீர்கள்” என்று கூறி னான். அப்போது அந்தப் பெண் “அடே! இங்கே நில்லாதே, நின்று சத்தமிட்டால்.....உஸ்” என்று நாய்களை விடுவான். பிச்சைக்காரன், நடுநடுங்கி, “அம்மா, பிச்சை

வேண்டாம்; நாயைப் பிடியுங்கள்” என்று அலறினான். பின் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிச் சென்றவன் பசிக் களையினால் பக்கத்திலுள்ள ஒரு மடத்திற் படுத்துக் கண் ணயர்ந்தான்.

“கார்த்திகேயர் நரேந்திரன் நீதானு? உனக்குக் குதிரைப் பந்தயச் சங்கத்திலிருந்து வந்த கடிதம் இது” என்று கூறித் தபால்காரன் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத் தான். கடிதத்தைத் திறந்தான் பிச்சைக்காரன். ஓரிலக் கத்து எண்பத்தையாயிரம் ரூபா அதிட்டப் பணமாக வந்திருப்பதைக் கண்டான். இந்தச் செய்தி பத்திரிகை களிலும் பிரசரமானது. நரேந்திரன் அப்பணத்தைப் பெற்றுன். முதலில் மின்சார சிகிச்சை மூலம் பாரிசவாத நோயைக் குணப்படுத்தினான். முன்னர்க் கடன்காரர் பறித்த தன்னுடைமைகள் அனைத்தையும் மீட்டான். அழகும் இனமையும் தவழும் நரேந்திரனுக்குப் பெண் கொடுக்கப் பலர் போட்டியிட்டு முன்வந்தனர். தன் விருப்பப்படி ஓரழகிய குணவதியை நரேந்திரன் மணந்தான் மங்கலமமைக்கு நன்கலமாகிய மக்கட் பேறும் வாய்த்து மதிப்புடன் வாழ்ந்த நரேந்திரன் புலவர் பாடும் திறழும் பெற்றுன். பசித்து வந்தோர் முகமும் வாடாது அகங் குளிர விருந்தனித்தான். நாட்டின் பல பாகங்களிலும் உள்ள பிச்சைக்காரர் பலரும் உணவுந்தி மகிழ்வாராயினர்.

நரேந்திரன் இல்லம் பிச்சைக்காரர்களின் கொந்த வீடுபோலானது. ஒருநாள் பலவிடங்களிலும் உள்ள பிச்சைக்காரர்களை அழைத்துச் சபை கூட்டி நரேந்திரன் பின்வருமாறு பேசினான்.

“அன்பார்ந்த சகோதரர்களே! சகோதரிகளே! நும் அன்வருக்கும் எனது தாழ்மையான வணக்கம். தாழும் மற்றவர்களைப்போல வாழுப் பிறந்தவர்களே, மேஜித் தேசங்களில் நமது நிலையை எய்திய மக்களை அரசாங்கம் உணவு, உடையுதலி ஆதரிக்கின்றது. முதியோர் விடுதி

கள், வேலைசெய்யச் சக்தியற்றோர் உறைவிடங்கள் பல அத்தேசங்களில் உள்ளன. உறுப்புக் குறைபாடுள்ளவர் களும் இயன்ற தொழில் செய்வதற்குப் பயிற்றப்படுகிறார்கள். இத்தகைய வாய்ப்புக்கள் நமது நாட்டில் நமக்கு ஏன் அளிக்கப்படமாட்டா?"

இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்ப்பதற்கு பெரிய பணக்காரரும் ஊரிலுள்ள பலதரப்பட்ட மக்களும் வந்து சூழ்நிதிருந்தார்கள். முன்னே நரேந்திரனைத் துரத்திய வர்கள் கூட அவனில்லஞ்சு சென்று பலபல உதவிகள் பெற்றனர். அவர்களைவரையும் பார்த்து நரேந்திரன் கூறினான். "பெரியோர்களே! ஆதரவற்ற காரணத்தி னாலே நாங்கள் பசிக்கொடுமை தாங்கமாட்டாது உங்கள் மாளிகைகளுக்கு அடிக்கடி வருவோம் வறிய மக்கள் பலரும் நமது நிலைமைக்கு இரங்கி அன்பு காட்டி இயன்ற உதவி புரிந்தனர். பாய்யின் காலைப் 'பாம்பொன்றே அறியும்' பணக்காரர்-எல்லோரையும் குறிப்பிடவில்லை- புதுப் பணம் படைத்தவர்கள் தலைக்கிறுக்கினால் நாய்களைப் போலவேணும் நம்மை மதிக்கவில்லை. இங்கிலீசுத் தூஷணங்களால் வசைமாரி பொழிவார்கள் பலர். எங்கள் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல், உமி, வாழைப்பழத் தோல் இட்ட மகானுபாவர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். பெரியோர்களே! வேண்டுமென்று நான் குறை கூறுகிறேன் அல்லேன். நீங்கள் அனுபவிக்கும் செல்வம் பிறக்கும் பொழுது கொண்டுவந்ததில்லை; இறக்கும்போது கொண்டுபோகப் போவதும் இல்லை. இல்லை எம்பெருமான் தந்ததென்று கருதி இல்லோர்க்கும் எல்லோர்க்கும் மனங்குளிரக் கொடுங்கள். எல்லோரும் வாழுவேண்டும்; இன்பம் குழுவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் உங்கள் உள்ளத்தில் நிலைப்பதாக. செல்வமும் வறுமையும் நிலை நில்லாது மாறி மாறி வரும். குடைநிழலிருந்து குஞ்சரமுர்ந்தோர் நடைமெலிந்தோர் நண்ணினும் நண்ணாலும். குன்றத்தனையிரு நிதியைப் படைத்தோர் அன்றைப் பகலே அழியிலும் அழிவர். செல்வம் பெற்றதன்

பயன் இல்லார்க்கு உதவுதலேயாகும். போன்று போகட்டும். இனியாவது பகுத்துண்டு பல்லுயிர்களையும் ஓம்பி நன்றாக வாழ அம்மையப்பர் உமக்கு அருள் புரிவாராக” என்று கூறிய நரேந்திரன் பிச்சைக்காரரைப் பார்த்துத் தொடர்ந்து கூறுவானுயினன்.

“மக்களைவருக்கும் உணவும் உடையும் பிறவுமெல்லாம் ஒரே அளவினவே. அவ்வாறிருக்கச் சிலர் செல்வக் கடவில் திளைத்துச் செருக்கி, உண்ணும் உணவு சமிக்கப் பெறுது புளியேப்பம் விடுகிறூர்கள். பலர் வறுமையெண்ணும் அல்லற்கனவில் துடித்துத் தவித்துக் கொதிக்கிறூர்கள். மக்களைவருக்கும் எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கச் செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை. அடிமையெண்றும் ஆண்டியெண்றும் இகழும் நிலையிலுள்ள சமூக அமைப்பை மாற்றுவோம். தனியொருவனுக் குணவில்லை யெனில் சகத்தினை அழிப்போம். மக்கள் சிலர் இரந்துண்டும் உயிர் வாழவேண்டும் என்ற கொள்கையோடு இறைவன் அவர்களைப் படைத்தானுயின் அவ்விறைவனே கெட்டொழிந்து போகக் கடவன் நண்பர்களே, நமது குறைகளை அரசாங்கத்துக்கு முறையிடுவோம். எங்கள் சமூகத் தின் சார்பாகப் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு பிரதிநிதியையாவது நியமிக்கவேண்டுமென்று பிரதம மந்திரியை வற்புறுத்துவோம். நாம் எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் கள் என்று முழங்குங்கள்” என்று கூறிக் கைகளை ஒன்றே டொன்று புடைத்து “ஜே ஜே” என்று உரக்கக் கூவினான்.

அப்போது மடத்திற் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் சிரித்துச் சத்தமிட்டெழுப்பியபோதுதான் அந்தப் பிச்சைக்காரன் மடத்தின் தாழ்வாரத்தில் அந்த வெயில் கொளுத்தும் உச்சிவேளையிற் கிடப்பதையும் தான் கண்டது கனவென்பதையும் உணர்ந்தான்.